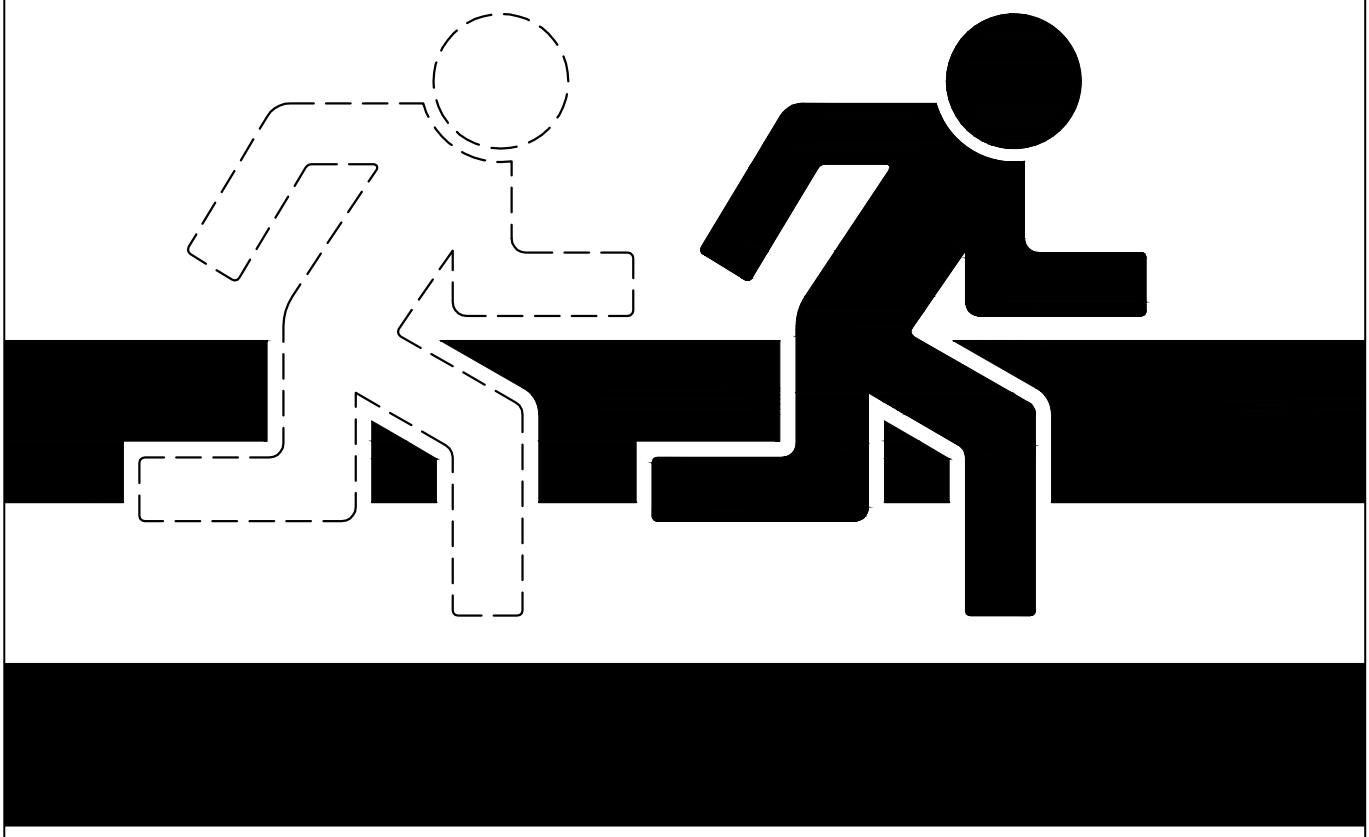
Andra Varvet

K.J. Stjernström

ANDRA VARVET

K.J. Stjernström

2018-07-01

andra_varvet@kjstjernstrom.se

•

'Hej, du är död.'

Lars slog upp ögonen. Vid fotändan av sängen stod en kvinna och log mot honom. Instinkten fick honom snabbt på fötter och han höll sig så långt från henne som det lilla sovrummet tillät medan han rörde sig mot dörren. Vem var hon? Hur hade hon kommit in? Vad ville hon?

'Vad...' var det enda han fick fram innan kvinnan avbröt honom.

'Du är död,' upprepade hon tålmodigt.

Lars backade ur rummet med händerna i försvarsställning. Kvinnan följde efter, men höll avståndet. Hon var i hans ålder, kanske några år äldre. Max fyrtio. Hon hade trötta ögon, sönderblonderat hår och en grön sommarklänning. Han hade aldrig sett henne förut. Efter några meter fann han sig i köket och fortsatte backa i riktning mot köksbänken för att åtminstone hamna mellan kvinnan och kökskniverna. Han kostade på sig en sneglande blick på hennes händer och lugnades marginellt av att de var tomma.

'Vem... vad gör du här?' Han snubblade över orden och svor inombords, irriterad över hur mesig han lät.

'Ta det lugnt,' sa kvinnan och la en hårslinga bakom örat, men så fort hon släppte gled den tillbaka till sitt utgångsläge. 'Jag vill dig inget illa. Tvärt om faktiskt.'

'Va?'

'Ta min hand.'

'Eh, nej?' Lars famlade bakom sig efter kanten på köksbänken men nådde fortfarande inte fram. Han backade några steg till.

'Okej,' fortsatte kvinnan, 'men försök ta det lugnt. Jag vet att det är svårt att ta in, men du är död.'

Paniken sprang okontrollerat genom Lars, hon var här för att döda honom. Han backade ännu ett steg – var var den förbannade köksbänken?

'Vad har jag gjort? Vad ska du göra?'

Kvinnan skrattade till och log på nytt.

'Förlåt att jag skrattar – jag ska inte göra något. Det finns inget att göra, du har varit död i snart en halvtimma.'

'Vad då död, jag står ju här?'

'Nej, det gör du inte. Inte som du menar i alla fall. Titta ner.'

Var det ett trick? Skulle hon flyga på honom så fort han släppte henne med blicken?

'Kom igen,' sa hon trött, 'vi har inte hela livet på oss. *Pun not intended.* Hade jag velat skada dig hade jag väl redan gjort det. Om jag kunnat vill säga. Titta ner nu.'

Utan att ta ögonen från henne sänkte han huvudet och tillät sig en snabb blick nedåt. Strax under byxlinningen försvann hans kropp in i köksbänkens ekskiva. Det såg så overkligt trickfilmat ut att han inte kunde ta in det. Han gungade lite fram och tillbaka, flyttade vikten från ena foten till den andra och såg förundrat hur magen gled in och ut ur mikrovågsugnen.

'Hur...' var allt han fick ur sig.

'Du är död, som jag sa. Din ande har lämnat kroppen och rör sig fritt.'

Försiktigt förde Lars handen mot bänkskivan och tyckte sig ana en kittling i fingertopparna när de gled genom träet. Han vände sig om och lät armen glida genom köksskåpet och väggen. Inget var ett hinder för honom. Men om han nu gled fritt genom väggarna, varför stod han fortfarande på golvet. Gjorde han ens det? I samma stund han tänkte tanken började han falla neråt. Det sista han såg innan köksbänkens mörker svalde honom var hur kvinnan slängde sig mot honom. Långt borta anade han hur hon fick tag i hans arm och han drogs upp i köket igen.

'Ta det lugnt,' sa hon och höll honom i sina armar. 'Det är ingen fara, jag har dig.'

Lars klamrade sig fast vid kvinnan för allt vad han var värd, glad att ha något solitt att hålla i. Stammande lyckades han till slut få fram några ord.

'Varför faller vi inte?'

'För att jag håller i dig.'

'Men hur kan vi röra vid varandra?'

'Vad tror du? Jag är också ett spöke. Lugna ned dig nu så ska du se att du kan stå själv. Titta inte på golvet, titta på kylskåpet. Släpp taget lite grann, ta min hand.'

Motvilligt lossade Lars på sitt grepp och försökte nöja sig med att hålla kvinnan i handen. Det var märklig känsla, som om hans hand var avdomnad.

'Det går bra, eller hur?' fortsatte hon. 'Kom så går vi till kylskåpet. Vad har du i det? Gör en lista på alla saker, så får vi se om det stämmer.'

Vad han hade i kylen? Vad hade det med något att göra? Trots att det kändes meningslöst kunde

han inte låta bli att tänka på det. Mjölk, smör och ost hade han, osten var nästan slut, det måste han komma ihåg att köpa. Fast inte om han var död, för spöken åt väl inte? Jordgubbssylt, som kanske börjat mögla. Tomatpuré och paprika, jäst och batterier.

'Så, det gick väl bra?' sa kvinnan glatt när de kommit fram till kylskåpet.

Lars vågade sig på att snegla nedåt och mycket riktigt stod han på golvet. Försiktigt släppte han greppet om kvinnans hand och trots att det kändes lite svajigt stod han kvar.

'Hur kan jag stå... nu?'

'Enklaste förklaringen är av gammal vana. Som spöke kan du röra dig fritt – sjunka ned i marken eller flyta genom luften. Men du måste öva, vi är så vana att stå på marken att så länge du slappnar av kommer du dras dit. Och det blir naturligt att hålla sig på marken, det är ju där de levande är. Men det kan vi ta sen.'

'Okej,' sa Lars och försökte få sitt huvud att sluta snurra. 'Så jag är en ande och kan inte röra vid något? Annat än andra änder, jag menar andar?'

'Mer eller mindre.'

'Och så länge jag håller mig lugn står jag kvar på marken?'

'Typ. Det är lite som att tänka på hur du gör när du går – stegen blir styltiga och det är jättelätt att ramla. Men när du inte funderar på det går det automatiskt. Ska vi se vad du har i kylen?'

Utan att vänta på svar stack hon in huvudet genom kylskåpsdörren. Det såg makabert ut när bara baksidan av huvudet stack fram bland kylskåpsmagneterna. Men Lars ville inte vara sämre. Med en hand på hennes axel böjde han sig mot kylskåpsdörren och lät sig försvinna in i den. Där inne var det svart som i en säck.

'Här var det mörkt,' sa han och försökte att inte låta sarkastisk.

'Ja, jag glömde att lampan inte lyser,' svarade kvinnans röst i mörkret. 'Men det är inte det viktiga. Känner du något?'

'Nej, vad skulle det vara?'

'Är det något du saknar?' frågade hon svävande.

'Det är inte kallt,' sa Lars och förvånades av självklarheten i sin röst. 'Fast vi är i ett kylskåp är det inte kallt.'

'Precis! Kom med.'

Lars kände hur kvinnan gled ur hans grepp. För en sekund blev han rädd att vara fast i mörkret och skyndade sig att följa efter. Innan han helt hunnit vända sig mot henne möttes han av en redig örfil. Huvudet vred sig i profil och handen åkte reflexmässigt upp till kinden. Men det gjorde inte ont. Det kändes faktiskt ingenting. Han såg frågande på kvinnan.

'Coolt, eller hur?' sa hon och måttade ett till slag. Lars ryggade automatiskt tillbaka, men även

denna gång kändes slaget inte som mer än en vänlig knuff.

'Så vi kan röra vid, men inte skada varandra?'

'Tyvärr,' svarade kvinnan med ett snett leende.

'Och vi kan inte känna något?'

'Tyvärr, som sagt.'

'Inget alls?'

'Inget som skulle kräva en kropp. Vi har ju separerat från dem så att säga.'

'Värme, kyla, njutning, smärta?'

Kvinnan skakade på huvudet.

'Nopp, inget sådant. Teoretiskt skulle vi kunna ha sex, men det skulle inte kännas mer än örfilarna.'

Lars tänkte att han borde rodna vid tanken, men hans kinder kändes precis som förut. Det vill säga inte alls. Rodnad krävde nog också en kropp.

'Vad heter du?' frågade han för att byta samtalsämne.

'Camilla.'

'Lars,' sa han och sträckte fram handen.

'Jag vet,' sa hon men tog ändå handen i sin.

'Så,' började Lars tvekande, 'tillhör du någon välkomstkommitté till vad det här nu är, eller?'

'Nej, jag har länge vandrat vid din sida...'

'Som döden,' sköt Lars in med ett leende, men möttes bara av en oförstående blick.

'I alla fall,' fortsatte hon, 'jag var din skyddsängel när du levde. Hjälpte dig och så. Det var min roll, mitt straff. Men nu är det över. Välkommen till skärselden.'

••

'Skärselden? Du menar som i att göra bot för sina synder?'

'Ja, annars hade vi väl åkt direkt till himlen eller helvetet? Vi är dömda att vandra här på jorden tills vi sonat för allt dåligt vi höll på med när vi levde.'

Lars hade aldrig varit särskilt religiös, sånt var för konfirmander och pensionärer. Men han hade alltid försökt vara schyst mot alla, fast det kanske inte räckte för att komma till himlen? Att han inte direkt trott på den bidrog nog också.

'Om jag är död, ligger min kropp i sovrummet och kallnar just nu?'

'Nej, du var med om en olyckshändelse. Det är ganska vanligt att chocken i dödsögonblicket får dig att vilja fly till en trygg plats, och eftersom vi spöken kan röra oss fritt är det vanligt att hamna hemma i sängen.'

'Jag drömde att jag körde på två-sjuttiosexan söderut,' sa Lars mest för sig själv. 'Det var mörkt och lite slirigt. Duggregn. Sen var jag plötsligt inte på vägen längre. Men det var ingen dröm va?'

'Tyvärr inte.'

'Det var sent och jag ville hem. Jag tyckte att det gick bra, att jag inte var trött. Men sen var det som att jag inte kunde hålla ögonen öppna. Jag vet inte riktigt vad som hände, var du där med mig?'

'Nej, jag var ju inte det.' Camilla slog ned blicken och såg på sina händer. 'Jag hoppas att du kan förlåta mig.'

'Ligger jag där i bilvraket nu?' frågade Lars, medvetet ignorerande hennes fråga.

'Jag är rädd för det.'

'Jag vill se olycksplatsen.'

'Är du säker på det?' Camilla sneglade på väggklockan.

'Ja. Om inte annat så för att bevisa för mig själv att allt det här är sant.'

'Okej, om du verkligen vill kan vi sticka dit. Ta min hand.'

Lars fattade den utsträckta handen och innan han hunnit fundera på vad som skulle hända var det som att världen snurrade till och plötsligt stod de vid landsvägen mitt i mörka natten. Det hade i alla fall varit mörkt om inte för alla utryckningsfordon på platsen. Bakdelen på hans röda trehundraåtta stack fram mellan träden nedanför vägen. Några brandsoldater höll på att arbeta med resterna av bilen medan ambulanssjukvårdare och polis väntade på vägen. Totalt var de femton stycken vid olyckan. Det kändes slösaktigt med så många bara för Lars, han hoppades att han inte låste upp resurser från något viktigare.

Det var först när Camilla hälsade på några av dem som han insåg att nästan hälften av dem var spöken. Alla utom en av poliserna hade en skyddsängel som höll sig nära dem och såg ut att bevaka dem, som en hund med en kär leksak. Flera av dem hade uniformer likt deras människor, men från andra tidsperioder. Annars syntes det egentligen ingen skillnad mellan de levande och döda, det var mer av en känsla, något som inte riktigt stämde, som skavde.

Lars hade inte trott att någon skulle kunna se honom och skämdes att komma där i bara sovtröja och kalsonger, men när han såg ner hade han svart skjorta, jeans och Converse som han brukade. Innan han hunnit fråga hur det hängde ihop kom en av spökpoliserna fram till dem.

'Hur var det här då?'

'Den förolyckade,' sa Camilla och nickade mot Lars. 'Han skulle behöva se kroppen för att kunna gå vidare.'

Polisspöket granskade Lars uppifrån och ner.

'Det ska väl gå för sig,' sa han och klev åt sidan. 'Men hitta inte på nått sattyg som sabbar utredningen.'

Lars rörde sig som hypnotiserad ner mot det upplysta bilvraket. Först när han kommit fram insåg han att Camilla stannat kvar på vägen och pratade med spökpolisen. Skyddsänglarna vid bilen såg på honom men sa inget. Brandmännen höll på att flytta kroppen till båren. Ansiktet och överkroppen var illa tilltygade av trädgrenar som kommit in genom den krossade framrutan. Trots skadorna var det omisskännligen Lars som låg där på båren. Det var ytterst märkligt att se en manglad version av sig själv utifrån och inte känna några fysiska reaktioner. Magen borde vända sig, knäna vika sig under honom. Det fanns fördelar med att vara kroppslös. En av brandmännen kollade snabbt igenom likets fickor.

'Ingen plånbok,' rapporterade han till sin kollega.

'Väskan i baksätet,' mumlade Lars för sig själv.

Brandmännens skyddsänglar såg på varandra, sen la en av dem sin hand på den sökandes axel och lät den sjunka in en bit i hans kropp. Brandmannen såg ut att fundera på något, sen gick han fram till bilvraket och rotade runt i baksätet. Triumferande drog han fram Lars mosade ryggsäck. Han

öppnade den och tittade inuti innan han nöjt la den på båren och de bar upp den till den väntande ambulansen. Brandmännens spöken nickade tyst mot Lars och Camilla innan de följde efter sina människor. Halvvägs mötte de Camilla på väg ner.

'Okej,' sa Lars när hon kommit fram, 'nu börjar jag ha lite för många frågor. Som vad fan det var som hände med brandmannen? Och hur kunde vi komma hit så fort? Och varför har jag kläder på mig helt plötsligt?'

'Ta det lugnt,' sa Camilla och höll upp händerna i försvar. 'En sak i taget.'

'Okej,' sa Lars igen och försökte samla sig. 'Vad var hela den där handpåläggningsgrejen? Vi kunde ju inte röra vid dem, eller hur?'

'Visst, vi kan börja i den djupa änden. Nej, vi kan inte röra vid dem. Inte fysiskt. Men du vet det där att vi inte kan känna något kroppsligt? Det är inte helt och hållet sant. Om vi rör vid en levande människa, det räcker med minsta lilltå, så känner vi allt de känner. Vi delar deras upplevelse helt enkelt.'

Det lät helt galet i Lars öron, men samtidigt var det som det mest naturliga i världen.

'Så om en person är full och jag rör vid den...'

'...så kommer du också känna dig packad, ja.'

'Men hur kunde det hjälpa honom att hitta min väska? Kan vi styra de levande?'

'Nej, inte styra. Men vi kan ge förslag. När du delar upplevelse med en levande kommer du känna deras intryck men också höra deras tankeströmmar. På samma sätt kan de uppfatta vad du tänker. De vet ju inte att du är där, de kommer förmodligen bara tolka det som en av deras egna inre röster. Kommer du ihåg när du levde och plötsligt fick en känsla av att du borde göra något? En oväntad tanke, ett flyktigt infall? Det var jag som kom med ett förslag.'

'Varför då?'

'Det kunde vara allt möjligt. Du är, eller snarare var, min människa – den som gjorde det möjligt för mig att känna. Så jag ville såklart att ditt liv skulle flyta på så smidigt som möjligt. Om jag såg något du verkade missa så gjorde jag dig uppmärksam på det.'

'Så du var alltid med mig och delade mina upplevelser?'

'För det mesta, ja.'

'Så du var med när jag...'

'Ja.'

'Och den gången...'

'O ja.'

Ett svagt leende syntes på hennes läppar.

'Men varför har jag de här kläder på mig?' frågade Lars i ett desperat försök att byta ämne. 'Det

var inte dem jag dog i.'

'Tja, det är väl vad du oftast hade?'

Lars såg ner på sin kropp igen. Han var fortfarande klädd i jeans och skjorta.

'Ja, jag antar det.'

'Då så.'

När det inte verkade som att han skulle få något bättre svar fortsatte han till nästa fråga.

'Hur kom vi hit så snabbt då?'

'Det är en av fördelarna med att inte vara begränsad av en kropp,' svarade Camilla och höjde ena armen i en dramatisk pose. 'Med tankens fart kan vi ta oss vart vi vill!'

'Va?'

'Vad då va?' Camilla sänkte armen igen. 'Vi kan – vad heter det – teleportera oss hur långt som helst på ett ögonblick.'

'Vart som helst?'

'Så länge vi vet var det ligger. Och vi kan hoppa i tiden också.'

'Va? Kan vi resa fritt i tiden?'

'Nej, inte fritt. Men vi kan snabbspola. Om natten verkade bli händelselöst tråkig brukade jag skippa den. För vi behöver ju inte sova heller. Men du, nu tror jag det börjar hända saker.'

Camilla pekade upp mot poliserna som undersökte Lars väska. De gick närmare så de kunde höra vad som sas.

'Vi har fått fram ett anhörignummer.' En av de levande poliserna kom tillbaka från polisbilen med en papperslapp i handen. 'Ringer du de anhöriga?'

'Försök inte, det är din tur,' svarade en annan.

'Men om jag bjuder på frukost?'

Camilla såg på Lars.

'Vem blir det de ringer, din mamma?'

'Mm,' svarade Lars frånvarande.

'Vill du vara där hos henne när hon får samtalet? Det är inte alla som vill det.'

Lars försökte se framför sig hur hans föräldrar väcktes mitt i natten av telefonen. Hur sur hans mamma skulle bli, både över att bli väckt och att hans pappa inte ens märkt att det ringde. Och att sen få den nyheten.

'Jag vill vara där,' sa han kort.

'Okej, du bestämmer.'

Camilla la sin hand på hans axel, det snurrade till och så stod de på grusgången utanför föräldrarnas radhus.

'Jag stannar här ute,' sa Camilla. 'Annars kommer dina föräldrars skyddsänglar bara anklaga mig för det som hänt, fast det inte var mitt fel.'

Lars skulle börja säga något om att det var lugnt men hon avbröt honom när han öppnade munnen.

'Skynda dig nu!'

Lars gick snabbt fram till ytterdörren och stannade vid den. Med händerna framför sig gick han långsamt genom dörren och blev stående i hallen. Han insåg att han hållit andan, eller i alla fall försökt, men nu kom han ihåg att han inte hade några lungor att andas med. Det var märkligt att stå där i sitt barndomshem mitt i natten, många år sen han senast kom hem hit så sent. Och nu hade han inte kommit hem alls. Van vid huset rörde han sig snabbt till föräldrarnas sovrum. I den stora dubbelsängen sov hans mamma och pappa fridfullt ovetande. Vid fönstret stod det han nu lärt sig känna igen som en ande och såg ut i natten. Det var en kvinna i övre medelåldern, men inte lika gammal som hans mamma. Lars visste inte om hon känt hans närvaro eller bara sett hans spegelbild i fönstret, för hon vände sig snabbt mot honom. Hennes till en början så defensiva inställning byttes till förvåning som snabbt gick över i en förtvivlad desperation.

'Nej... n... nej,' stammade hon. 'Inte du!'

Andekvinnan var snabbt framme vid sängen och la sin hand på hans mammas ben. Med ens satte hon sig upp i sängen, till synes klarvaken. Kroppen skakade till, som om en rysning gick genom den. Hon såg på sina sovande make, lyfte handen som om hon skulle röra vid honom, men stannade tvekande mitt i luften. Innan hon hunnit bestämma sig för vad hon skulle göra ringde telefonen. Hon skyndade sig upp, stödd på sänggaveln, stolar och bord tog hon sig ut till den fasta telefonen de envisades med att ha kvar. Lars följde efter och fann henne stående med telefonluren tryckt mot örat och blicken stirrande tomt framför sig. Hennes skyddsängel stod hela tiden vid hennes sida och strök henne över ryggen. Hans mamma hade aldrig sett mindre ut.

Impulsen att ge henne en kram kom över honom och utan att tänka gick han fram och omfamnade henne. En störtvåg av känslor sköljde över honom och fyllde sinnena till bristningsgränsen. En avgrundsdjup sorg blandad med minnesbilder från hans barndom. Kalaset när han fyllde sju och hade kikhosta som fick honom att springa mellan tårtan och vasken. Den instabila flotte han och Johanna hade byggt och seglat runt i viken hela sommarlovet mellan trean och fyran. Resan till Kolmården då bilen kokade och fick motorstopp i lejonhägnet.

För varje minne var det som om han drogs närmare och närmare kanten till avgrunden där mörkret kallade på honom. Men det var också något som höll emot och drog honom åt andra hållet. Långsamt och med stor möda vände hans sig om och såg sin mammas skyddsängel som ryckte och slet i honom.

'Släpp henne,' bönade anden, 'du får inte...'

Lars kämpade sig fri och släppte till sist kontakten med sin mamma som snyftande gled ner på golvet där hon blev sittande. Lars förundrades över sin egen styrka, att mammans spöke knappt kunnat rubba honom. Det var annat än Camillas starka händer.

'Du kan inte,' fortsatte anden, 'du får inte röra vid henne. Minnet av dig blir för starkt, hon klarar det inte.'

Skyddsängeln såg vädjande på Lars samtidigt som hon ställde sig mellan honom och hans mamma, hela tiden med en lugnande hand på hennes axel.

Viljorna i Lars slet honom åt olika håll. Dels ville han vara där för sina föräldrar, trösta sin mamma. Men den mörka känsla han fått uppleva i kontakten var som om han sett henne stå vid kanten av ett stup. Han ville hjälpa henne, men vågade inte närma sig, både av rädsla att råka knuffa henne och den egna skräcken att falla.

'Jag förstår,' sa han och tog demonstrativt några steg bakåt.

'Det är nog bäst om du går,' sa anden. En del av Lars, ett eko från barndomen skrek rakt ut vid tanken att lämna sina föräldrar sådär, men en större del förstod att han bara skulle skada sin mamma och sig själv om han försökte trösta henne. Långsamt vände han sig om och gick tillbaka den väg han kommit.

'Vi kan ju försöka igen om några veckor och se hur det går,' ropade spöket efter honom, men Lars visste att det inte var någon idé. Vart han än såg i barndomshemmet fanns minnen som inte lät honom glömma tankarna de delat och hur mörkt de färgats. För bådas skull måste han hålla sig borta.

Ute på grusgången väntade Camilla på honom. Innan han gick fram till henne vände han sig om för att en sista gång ta in föräldrahemmet.

'Gick det... bra?' frågade hon trevande.

'Nej,' svarade Lars sammanbitet. 'Nej, det gjorde det inte. Men det behövde göras. Hjälp mig härifrån nu, var som helst som inte är här.'

'Okej, ska vi se vad de säger om dig på kontoret imorgon?'

'Visst, vad som helst.'

'Ta min hand.'

•••

Kontrasten blev stark när den mörka natten byttes mot morgonsol utanför Svenska Ingenjörsbyråns stora hus. Lars lyfte instinktivt armen för att skyla ögonen, men solens strålar skapade inte någon smärta. Inget stickande, ingen värme. Ingenting.

Av gammal vana gick Lars in i foajén genom de snurrande dörrarna. Camilla gav honom en blick, sen gick hon rakt genom glasväggen. I receptionen stod den ständigt glada Ulrika, alltid redo med ett leende och vänligt ord. Det var nog mångas dagar som blev bättre bara på grund av henne. Lars förlorade sig i funderingar om det fanns en mätbar dipp i produktivitet de morgnar hon inte satt där. Hans tankar avbröts när en impuls kom över honom att dra upp hennes korta kjol, böja henne över receptionsdisken och bränna på henne mitt i morgonrusningen. Chocken över de oväntade tankarna fyllde honom med vämjelse och avsky. Snabbt byttes de ovälkomna tankarna mot skam och självhat, sen var de bara borta.

'Vad fan, se dig för!'

Lars vände sig om och insåg att en av hans före detta kollegor gått in i honom utan att han märkt det. Det var dennes tankar och känslor han delat. Nu stod kollegans skyddsängel, en kortväxt man med begynnande flint och arga ögon, framför Lars med armarna i kors. Han växte sig långsamt större tills han var ett halvt huvud längre än Lars, som tog ett steg bakåt och sökte stöd hos Camilla. Hon höjde ena ögonbrynet och pekade mot den arge andens fötter. Lars skrattade nästan till när han insåg att spöket svävade en halvmeter ovanför marken.

Irriterad att få sin bluff synad försökte anden knuffa Lars, men det enda som hände var att han själv gled bort. Lars log förvånat åt resultatet och gjorde bara anden mer förbannad. Utan ett ord stormade den efter sin människa som stod med sänkt huvud vid spärrarna och famlade med sitt passerkort tills han släpptes in och de försvann mot hissarna.

Lars såg ännu en gång på Ulrika med rena tankar, men hon besvarade såklart inte blicken.

'Ska vi komma iväg, eller?' frågade Camilla.

'Visst.'

De gick in genom spärrarna, bokstavligen tänkte Lars och log för sig själv.

Den stora ljusgården mitt i huset var sju våningar hög och kröntes av ett glastak med tunna slöjgardiner. Växthuset kallades det, trots att de flesta av växterna var av plast. Ovanför dem svävade andar genom luften mellan våningsplanen. Lars försökte påminna sig att han var en av dem nu, men hans hjärna ville inte riktigt acceptera det. Hans gamla kontorsplats var tre våningar upp, men det var inte läge att experimentera med flygning när andra kunde se – han tog trapporna som han brukade.

Som vanligt vid den här tiden var det halvfullt på hans avdelning. Samtliga i det öppna landskapet satt och knappade på sina datorer eller ringde samtal. Han undrade hur många som faktiskt arbetade. Alla hade andar vid sina sidor. Fler av dem såg förvånat på honom och viskade sinsemellan när han gick fram till sitt gamla skrivbord, men ingen sa något till honom. Lars kände sig uttittad och slog ned blicken. Han drog med handen genom de prydliga högarna som var hans pågående uppdrag. För en sekund undrade han vem som skulle ta över dem, men fann att han inte brydde sig.

'Gud, vad tråkigt!' utropade en kvinnoröst intill honom. Lars såg upp och mötte blicken hos en ung kvinna som kommit framtill dem. 'Jag beklagar, verkligen, för er båda. Hej Camilla. Jag heter Eerika och är Lisa-Marias skyddsängel. Supertråkigt att du skulle dö, vem hade kunnat tro det? Vad var det som hände?'

'Bilolycka,' sa Lars snabbt, glad att få in ett ord. 'Måste ha somnat vid ratten och kört av vägen.'

'Verkligen supertråkigt. Men det är väl sånt som händer. Du får ursäkta mig, Lisa-Maria har ett viktigt telefonmöte.'

Eerika gick tillbaka till Lisa-Maria som satt med stora hörlurar på sig. Bygeln hade lyft upp håret i en liten boll, men efter att Eerika rört vid henne började hon fixa håret med mobiltelefonen som spegel. Oroligt såg Lisa-Maria sig om i kontorslandskapet, men ingen verkade ha noterat henne. Ingen levande i alla fall. Var det skyddsängelns fel att Lisa-Maria ofta sett så nervig ut?

Plingande från allas datorer fortplantade sig genom rummet. Några slängde sig direkt över massmejlet medan andra inte verkat notera det. Lars gick fram till Kenneths plats och lutade sig fram, noga att inte röra vid honom, och läste över hans axel. Extra gruppmöte klockan nio var allt som stod i meddelandet. Frågor om vad det kunde röra sig om hördes runt om i rummet, men ingen hade något bra förslag. Lilian började som vanligt prata om uppköp och skulle säkert dra alla de vanliga anekdoterna om hur dåligt det skötts förra gången.

'Kan vi hoppa direkt till klockan nio?' frågade Lars.

'Visst, gärna för míg,' sa Camilla. 'Ta min hand.'

Lars fattade den, men innan världen snurrade till såg han hur Lisa-Maria och flera med henne tittade bort mot hans gamla plats.

Nu satt alla samlade i stora mötesrummet. Alla utom Kenneth förstås, han stod utanför den öppna dörren och pratade så högt i telefon att ingen i rummet kunde hålla någon konversation igång. Lars gled in och ställde sig bland de andra andarna. Ingen sa något, eller verkade vilja möta hans blick. Det såg lite märkligt ut med hans gamla kollegor sittande runt bordet, alla med en skyddsängel bakom sig, som om de hade varsin livvakt. Vilket de på sätt och vis hade.

'Blir det någon bulle?' frågade Bengt.

Chefen mumlade ett undanflyende nej och rättade till sina papper för att visa att det var dags att börja.

'Jag vet inte hur jag ska börja,' sa chefen och harklade sig besvärat.

'Är vi uppköpta?' frågade Lilian upprört.

'Va? Nej, nej det är vi inte.'

'Har vi köpt upp någon?' fortsatte hon innan chefen hann säga något mer.

'Nej, det har vi inte,' sa chefen och skyndade sig att fortsätta. 'Det har skett en olycka. Lars har omkommit.'

Det gick ett sus genom rummet och flera nickade som om de hade anat det. Lars tyckte sig känna en kittling gå genom kroppen. Han kände sig stark, fylld av energi, vilket var en märklig kontrast till hans kollegor som satt tysta. Här och var i rummet torkades tårar ur ögonvråna, några tog till och med upp näsdukar.

'Vad var det som hände?' frågade Lilian när ingen annan sa något.

'Jag vet inte mycket,' svarade chefen och rättade till sina papper igen, 'men tydligen ska han ha kört av vägen i natt. Han var ensam i bilen, ingen annan skadades eller så. Det är allt jag fått veta. Om någon av er behöver prata så finns jag och HR tillgängliga.'

'Vem tar hans projekt?' frågade Kenneth som kommit in i rummet och för ovanlighetens skull tagit ur sin trådlösa handsfree. 'För jag har inte tid.'

'Nu tar vi en sak i taget,' sa Lisa-Maria och reste sig upp. Eerika hade sin hand på hennes axel och gav Lars ett vänligt leende. 'Lars var en fin kollega och en kär vän. Vi kan hedra hans minne bättre än att börja bråka om hans projekt det första vi gör. Beställarna förstår, låt oss sköta det här med lite värdighet.'

Hummande medhåll hördes kring bordet innan rummet åter föll i tystnad. Lars kände mer och mer att han inte hörde hemma här, att alla tittade på honom. Han började röra sig mot dörren, men kom på sig själv. Snabbt tog han några steg genom väggen och kom ut i korridoren. Camilla var inte sen

att följa efter.

'Bra, du börjar tänka som ett spöke,' sa hon. 'Då är det inte mycket mer här för mig att göra.'

'Ska du dra? Jag kan ju ingenting!'

'Äh, du lär dig. Och du får ursäkta, men du kan inte ge mig det jag behöver längre.'

'Gör du slut med mig?' frågade Lars halvt på skoj.

'Typ. Vi får inte så många pluspoäng av att hjälpa andra spöken. Det gäller att hitta en ledig människa, och då är vi ju konkurrenter liksom.'

Lars försökte känna något vid tanken på separationen från sin skyddsängel, men den typen av känslor hade tydligen lämnats i kroppen.

'Okej, jag antar att det är så. Men innan du går kan du väl visa hur jag hoppar i tid och rum?'

Camilla skruvade först på sig men verkade sen ge upp.

'Tja, några minuter kan jag väl avvara. Har du någonstans du vill?'

'Mest vill jag bara inte vara kvar här, men visst, jag kan tänka ut ett resmål.'

'Vet du hur det ser ut, har du varit där?'

Lars nickade till svar.

'Bra, då vill jag att du ser platsen för din inre syn, ju tydligare desto bättre. Välj en del du känner väl. Ser du den framför dig?'

'Mm,' svarade Lars.

'Bra, då vill jag att du tar ett steg, men att du tänker att du landar med foten på stället du tänkt. Du kommer känna att något drar i dig, men det är bara jag som följer med.'

'Okej.' Lars blundade och tog ett steg.

Men när han tittade igen stod de fortfarande på kontoret.

'Försök igen, och slarva inte med bilden, gör den levande. Verkligen se hur din fot landar där du vill.'

Lars gjorde sitt yttersta för att komma ihåg detaljer. ICA-butiken på vänster sida, apoteket på den högra. Framför honom allén och bakom den ovanjordiska tunnelbanestationen. Han kunde nästan höra ett passerande tåg. Så tog han steget. Det här gången upplevde han den förvirrande känslan, men han vågade ändå inte riktigt titta.

'Bra jobbat,' sa Camilla och släppte hans axel. 'Om det nu var hit du ville.'

Lars öppnade ögonen och nu stod de mycket riktigt på Enskede torg, precis där han tänkt sig. Omkring dem rörde sig sömniga människor på väg till arbete och skola. Nästan alla hade andar vid sina sidor.

'Ja,' svarade Lars och kände sig barnsligt stolt över att ha lyckats. Styrkt av framgången brydde han sig inte om att Camilla inte såg så imponerad ut som han tyckte att hon borde. 'Tidshopp då?'

'Principen är densamma, men nu är det en tidpunkt som gäller. Jag brukar försöka tänka på en klocka som står på en tid nu och en annan vid målet.'

Lars nickade och vände sig om. Ur den här vinkeln kunde han precis se tunnelbanans klocka. Drygt kvart över nio. Lars blundade och försökte tänka den en timme framåt. Sen tog han steget. Pirret fick honom att slå upp ögonen och mycket riktigt visade klockan nu kvart över tio. Han såg sig triumferande runt, men Camilla var borta. Han snurrade ett varv där han stod, men ingenstans kunde han se henne. Hon hade inte följt med den här gången. Nu var han ensam.

••••

Det förvånade Lars hur mycket han saknade Camilla, trots att han inte känt till deras koppling. Nu var alla andar runt honom lika främmande. Han försökte dra sig till minnes ens en fjärran bekant som avlidit, men kunde inte komma på en enda han känt som var död. Senast han förlorade någon var när hans farmor gått bort och det var nästan trettio år sedan. Han hade inte insett det tidigare, hur välsignad han varit från död. Nu hade välsignelsen blivit en förbannelse – han hade ingen att ty sig till på den här sidan.

De enda han hade var de levande, det var därför han valt att komma just hit, för att träffa Love. Nu kändes det dumt, fast vad annat kunde han göra? Han kryssade in i ICA-butiken, noga att varken gå in i levande eller döda.

Det var lugnt inne i affären – enstaka barnvagnar samsades med permobiler och rullatorer. Dagen var de hjulburnas tid. Flera pensionärer verkade sakna skyddsängel, men en gammal kvinna hade spöket av en man i sin egen ålder bredvid sig. Anden höll henne varsamt i handen och de tycktes småprata. Lars fann sig stirrande på paret som stack ut så från mängden. Mannen mötte hans blick och styrde sen in kvinnan i en annan gång. Hon verkade inte medveten om vad som skedde utan följde bara med, fortfarande i samtal med partnern bara andar kunde se. Det var något tragiskt vackert över dem, ett par som inte ens döden kunde skilja.

Lars gick runt i butiken och letade sporadiskt i de många gångarna där sömndruckna tjugo-nånting packade upp varor. I pastagången hittade han till slut Love med en vagn makaronpaket. Love var några år yngre än Lars, de hade träffats på Arvikafestivalen när de var runt tjugo och varit polare sen dess. Runt Loves handleder dinglade generationer av festivalarmband och dolde delvis tatueringarna som stack fram ur skjortärmarna. Han levde för festivallivet och hade nog gärna åkt från lerfält till lerfält utan att mellanlanda hemma. Lars å andra sidan hade blivit allt mer bekväm och for sällan på festival nu för tiden. Ibland fick han för sig att Love åkte på ännu fler bara för att väga upp. Summan av lasterna och allt det där.

Ur ena mungipan stack Loves tungpiercing fram – han såg väldigt fokuserad ut när han staplade pastapaketen. Det förvånade Lars att Love inte hade någon skyddsängel med sig. Betydde det att han inte hade någon alls eller var den bara inte här? Kunde Lars bli Loves skyddsängel? Ville han det?

Det var märkligt att gå fram till hans gammal polare utan att synas. Lars höjde handen för att röra vid Love, men hejdade sig när minnet av hans mamma kom tillbaka. Det var inte rimligt att den här reaktionen skulle bli lika stark, men för att vara på den säkra sidan försökte Lars tömma sina tankar för att tillföra så lite som möjligt. Försiktigt förde han fingertopparna mot Loves överarm. När det bara var några millimeter kvar kom ett kittlande i fingrarna, som en svag elektrisk urladdning, och han tyckte sig höra röster långt bortifrån. Mellan två pastalådor stannade Love upp och Lars drog snabbt tillbaka handen. Love kliade sig förstrött på armen, men reagerade inte mer än så.

När Love gått tillbaka till makaronerna tog Lars mod till sig och försökte igen, mer bestämt den här gången. Nu kändes ingen elektrisk kittling när handen gled in i Loves arm. Det såg obehagligt ut, men Lars blev för distraherad för att bry sig. Hans huvud fylldes med ens av upplevelser. Den syntetiska blomdoften av rengöringsmedel från det nysvabbade golvet, den svaga brisen i håret från ventilationen, tyngden av pastapaketen i hans händer. Och mitt i detta Loves röst som sjöng på knackig skoltyska.

'*Stajn um stajn, mauer ist dis sajn. Stajn um stajn, ont kajne hört dis schrain!*'

Han verkade ha Rammsteinlåten på hjärnan, för textraden maldes om och om igen i takt med att paketen staplades på hyllan. Var det så här det lät inne i en persons huvud? Lars försökte samla sina tankar för att sända så klart som möjligt.

'Hej Love, det är Lars.'

Så snart han börjat formulera tanken fick han tillbaka ett förvrängt eko som gjorde meningen till ett obegripligt sammelsurium som snabbt sjönk undan i havet av bakgrundsljud. Love såg inte ut att reagera nämnvärt, utan fortsatte sången i sitt huvud. Lars väntade till ekot helt ebbat ut och försökte vara så kortfattad som möjligt.

'Lars,' tänkte han så tydligt han kunde och möttes nu av ett klart eko som studsade runt bland Loves tankar likt en flipperkula som här och var tände upp minnen. Varje sådan lyckad träff verkade förstärka och färga hans namn och till slut steg det upp och blandade sig med Loves aktiva tankar. Kombinationen Lars och Rammstein gav många minnesbilder som konkurrerade om den främsta platsen. Segrande blev ett från Metal Town för flera år sedan. Det var fascinerande att se Loves minnesbilder, hur de skilde sig från hans egna.

Konserten fördunklades snabbt av Loves minnen att förbannad gå fram och tillbaka utanför hotellet de bott på. Lars hade inte tänkt på det här på fler år. Tjejen han flörtat med hela dagen och

sen fått med till hotellrummet han och Love delat, trots att de lovat att bara köra bortamatcher. Lars kom knappt ihåg något av händelsen, det enda som stack fram ur den suddiga historien var hennes leende och nakna bröst. Loves minnesbilder däremot var allt för tydliga. Irritationen växte allt starkare inom Love och hans rörelser blev mer och mer vårdslösa när han slängde upp förpackningarna på hyllan. Det var en märklig känsla att dela, att bli mer och mer förbannad över något han själv gjort men knappt mindes. Plötsligt slog känslorna över och Love hivade ett av paketen med full kraft längs gången. Den flög i en imponerande båge innan den slog i stengolvet så botten gick ur och spred snabbmakaroner mellan hyllorna.

Love stormade iväg och lämnade Lars stående med handen hängande i luften. Skulle det bli så här varje gång han kopplade in sig på någon av de levande? Han hade haft tre interaktioner, och ingen av dem fick honom att vilja prova igen. Var han tvungen att göra det? Om det här nu var skärselden, hur skulle det gå om han inte hittade någon att hjälpa? Han måste försöka med någon han inte kände, inte hade någon som helst koppling till. Lars blundade och tog ett steg.

Lunchrusningen fyllde Drottninggatan med levande och döda. Lars hade tyckt det varit trångt förut, men på den här sidan döden var det omöjligt att röra sig där utan att gå in i folk. I luckorna mellan de levande höll deras skyddsänglar vakt. En del hade gått så långt att de gick inuti sina värdar – en skrämmande syn där kroppsdelar dök upp och försvann. Andra svävade ovanför sina människor, likt stoiska väktare på axlarna till sina skyddslingar. Han blev tvungen att fly till en tvärgata för att inte slitas med i strömmen. Tanken hade varit att söka sig någonstans med många människor för att hitta någon utan följeslagare, men om de fanns var det svårt nog att upptäcka dem, än mindre att få kontakt. Och bilden av de svävande andarna gick inte att få ur huvudet. Att kunna flyga.

Lars rörde sig längre bort från den stressen och fann sig till slut på en tom bakgata med varken levande eller döda inom synhåll. Han försökte minnas filmer där huvudpersonen tränats för att göra något fantastiskt. Tömma sinnet, fokusera. Lätt som en fjäder – hård som en tegelvägg. Med full koncentration försökte han lyfta från marken. Till sin förtjusning svävade han långsamt uppåt, men efter bara några decimeter började han dala ner mot marken igen. Han viftade frenetiskt med armarna som en desperat fågel, men det gav ingen effekt. Tanken att falla ner genom jordskorpan kom tillbaka. Han måste tänka på något annat, måste lugna ned sig. Mjölk, smör och ost, jäst och batterier. Minnet av Camillas starka hand gav honom något att fokusera på, och när han tittade ner stod han åter på marken.

Han upprepade försöket, men resultatet blev det samma. Lars försökte dra sig till minnes hur det såg ut när Stålmannen och andra superhjältar flög, men det hjälpte inte att imitera dem. Även när han klättrade upp på ett kabelskåp för att ha en avsats att hoppa ifrån föll han tillbaka till marken

som en ledsen ballong. Minnet av jordens dragningskraft var tydligen starkare än han trott, hans skutt liknade nog närmast en astronaut på en liten himlakropp.

Nu när han tänkte på det var det ju många i serietidningarnas värld som inte flög utan bara hoppade väldigt långt. Med den inställningen gick det bättre, att hoppa föll sig naturligt. Högre och högre kom han och skuttade snart mellan lyktstolpar och fönsterbrädor. Till slut fann han sig uppe på ett tak, likt en vakande superhjälte med fötterna på kanten och blicken på människorna nedanför. Rörelsefriheten var underbar, men det var något som saknades. Här stod han nära kanten, minst tjugo meter över marken, men kände ändå ingenting. Inte ens minsta pirr. Så länge han kunnat minnas hade han varit höjdrädd, men nu – ingenting. Han saknade inte svindeln, men samtidigt hade han ett tynande minne av känslan. Skulle den försvinna helt? Om alla minnen försvann, vad skulle han då ha kvar?

Hoppande från fönsterbleck till fönsterbleck tog han sig långsamt ner till gatunivå igen. Någonstans måste det finnas en människa som var ledig, någon han inte hade en massa emotionellt bagage med.

Nu hade lunchrusningen tunnats ut och det gick åter att röra sig bland folk. Men alla verkade ha en ande som såg efter dem. Till och med den hemlösa tanten som låg och sov på några tillplattade pappkartonger hade en följeslagare vid sin sida. Lika irriterande var att Lars inte kunde se några andra ensamma andar. De andra spökena såg misstänksamt på honom, som om de alla var rädda att han skulle komma och ta deras människor ifrån dem. Det kändes som han var den ende singeln på en parfest, men på global skala.

Frånvaron av fysiska känslor blev allt mer märkbar ju längre tiden gick. Inga dofter, inga ojämnheter under sulorna. Det var som att vandra runt i ett fotografi, i en film. När han tänkte på det var det märkligt att han kunde se och höra men inte känna lukt. Han hade ju varken ögon eller öron, i alla fall lika lite som han hade näsa, men ändå var resultaten olika. Fast det var klart, både ljus och ljud var väl vågor, medan doft var... feromoner? Han försökte dra sig till minnes skolans fysik- och biologilektioner, men han kunde inte hitta något. Minnet var också märkligt på den här sidan. Tydligen gick det bra att minnas saker utan hjärna, men samtidigt var det inte som förut. Vissa minnesbilder var knivskarpa medan andra var oigenkännligt suddiga. Ibland var det som att han hade minnen av minnen, men när han letade efter dem var det tomt på hyllan.

'*Entschuldigung, sprechen Sie Deutsch?*' sa en röst bredvid honom och han kände den svaga förnimmelsen av en spökhand på sin axel. Lars vände sig snabbt om och möttes av en rundlagd man i medelåldern med ett vänligt leende på sina tjocka läppar.

'*Eh, najn,*' svarade Lars och skämdes över sina bristande språkkunskaper. '*Sorry.*'

'*Ist no problem,*' fortsatte mannen med ett urskuldande leende. '*Ay kann in inglich do it. Jo dead risent, jaa?*'

'*Yes, I died quite recently. Why do you ask?*'

'*Ho, ist god to get zem frech! Ay Die Nürnberg Initiative represents unt ay was wondering if jo was hinterested in Hitler holding?*'

'*Holding what?*'

'*Hitler, to hold him tights, jaa?*'

Hålla Hitler nära, vad var det här för märklig nazistrekrytering?

'*No, I don't want to... no,*' mumlade Lars och skyndade iväg.

'*But zink of ze livink!*' ropade mannen efter honom och muttrade sen något på tyska.

Det slog Lars att han inte längre var bunden av fysiska spärrar och tog snabbt ett steg, bort från den påfrestande tysken.

•••••

Klockan i hallen visade några minuter efter tre när han klev in genom dörren i sin lägenhet. Allt såg ut som han lämnat det – det skulle nog dröja innan hans mamma klarade att komma hit. Om hon någonsin skulle göra det. Kanske fick hans pappa sköta allt medan hon satt i bilen och grät.

Förstrött gick han runt och såg på alla saker som betytt så mycket för honom. De överfulla bokhyllorna och skivbackarna – samlingarna han känt sån stolthet över. Nu spelade de ingen roll längre. Från inramade vinylskivor besvarade Twisted Sister, Greta Lindberg och Beatles hans blick och verkade hålla med honom – samlandet hörde till den levande Lars. Inget kunde tas med.

Han fann sig stirrande upp mot taket. Grannarnas golv. Han hade alltid undrat hur det såg ut där uppe, vad de gjort för att skapa alla de där ljuden. Men det var svårt att inte se det vita taket som ett hinder. För att koppla förbi sina mentala spärrar försökte han se på det inte som något hårt, utan mer som om han tittade ned i en bassäng full av filmjölk. Han tog sats för att passera mjölktaket och hoppade. Instinkten fick honom ändå att blunda och dra in huvudet när taket närmade sig. Det kändes såklart ingenting, men han måste ha passerat igenom, för när han tittade igen dalade han långsamt ned mot den slitna parketten i en okänd lägenhet. Minnet att vilja andas ut dök upp, men när det fanns inga lungor att arbeta med fick han vara utan den lugnande återkopplingen när kroppens alla sensorer gett sina kvitton på att det han upplevde var sant och riktigt.

Att se en lägenhet så lik hans egen men helt annorlunda möblerad var märkligt. I det hörn av vardagsrummet där Lars hade sitt hemmakontor stod här en nedsutten skinnsoffa. Istället för bokhyllor var väggarna här fyllda med oljemålningar av varierande kvalité, de flesta utan ram. Ett staffli med början till ett porträtt stod bredvid en stor väggspegel. På det smuliga soffbordet samsades ett halvdrucket vinglas med en full askkopp i brun keramik.

En smäll från hallen meddelade att ytterdörren stängts. In stormade en kvinna och ställde sig framför spegeln. Hon var kanske några år äldre än Lars, med kortsnaggat mörkt hår. Hon vrängde vant av sig den några nummer för stora t-shirten och överraskade Lars med att inte ha något under.

Hur han än försökte kunde han inte förmå sig att slita blicken från de små brösten som stirrade på honom från spegeln. Kvinna luktade på tröjan och torkade sig sen med den mellan brösten och under armarna innan hon slängde den på golvet vid badrumsdörren. Hon drog händerna över sitt korta hår, granskade tänderna i spegeln och petade mellan dem med en nagel.

Allt detta såg Lars i periferin av de hypnotiserande brösten. Han hade alltid älskat bröst, men att se dem som spöke var något nytt. Han uppskattade dem, de var så vackra som bröst kunde bli, men samtidigt kände han ingen attraktion till kvinnan. Han hade aldrig haft någon speciell typ han föredrog, skämtsamt hade han kallat sig allätare, men den här kvinnan föll definitivt inom hans attraktionsramar. Ändå fanns det ingen kåthet, inga okontrollerade fantasier, inte minsta önskan om närhet. Alla de impulser som tidigare så ofta pockat på uppmärksamhet var spårlöst försvunna. Det enda som fanns kvar var den logiska tanken att detta var en vacker kvinna han gärna träffat när han levde. Han kände sig helkroppskastrerad.

En kvinnoröst från hallen avbröt hans tankar.

'Vad fan gör du?'

Där stod en ande, förmodligen kvinnans skyddsängel, och såg förbannad ut.

'Eh, jag...' försökte Lars. 'Jag är... inte intresserad av...'

'Men glor gör du likt förbannat!' avbröt anden.

Hon gick fram till sin människa och rörde snabbt vid hennes skuldra. Kvinnan vid spegeln ryste till, tittade på klockan och gick in i badrummet. Hennes skyddsängel ställde sig framför dörren med armarna i kors.

'Dra åt helvete, jävla pervo!'

'Förlåt,' började Lars,' det var inte meningen att...'

'Det skiter jag i. Försvinn härifrån, och kom inte tillbaka!'

Det fanns inget att tillägga. Lars log urskuldande, såg sig om och hoppade sedan ut genom ytterväggen. Färden ner de fyra våningarna gick snorsakta och han såg nog inte ens bråkdelen så cool ut som han föreställt sig. Han landade mjukt bredvid gungorna på gården och såg sig om. Anden dök upp i fönstret till lägenheten han lämnat, men försvann snabbt igen. Gården var så gott som tom, de enda som syntes var en grupp alkisar som satt och sov på en bänk. I mitten satt en levande och på var sida hade han ett spöke. Den ena anden hade armen om mannen och den andra såg ut att ligga i hans knä, men försvann ned i hans ben med huvudet. De såg tragiska ut, men samtidigt var det ett lockande lugn över dem. Lars gick bort till trion och ställde sig bakom bänken. Han såg sig om igen, men ingen verkade lägga märke till honom. Försiktigt förde han sin hand mot den sovande mannens smutsiga nacke och lät den sjunka in.

Ett varmt, välkomnande mörker sköljde över honom. Känslan av en lugn plats mitt i en storm, en

oas av ro och frid. Lars lät sig bäras med av andetagen som transporterade luften in och ut ur mannens lungor och förde med sig en rik palett av dofter. Men det gjorde inget. Den fräna lukten av svett och urin var ett välkommet tillskott i hans annars tomma värld. Den sötbeska smaken i munnen var egentligen hemsk men störde honom inte. Inget störde honom. Långt borta tyckte han sig höra en röst. Lars såg ner och mötte den liggande andens blick. Det fanns en fråga i ögonen, men tankarna verkade inte komma hela vägen fram.

'Vem... vad är... händer?' var det Lars lyckades snappa upp.

Den fulla mannen och det andra spöket reagerade också på rösten och rörde sig oroligt i sömnen. Lars försökte säga något lugnande men fann att han inte heller kunde formulera sig sammanhängande. Djupt koncentrerad drog han tillbaka sin hand. I samma stund han förlorade kontakten med den fulla mannen försvann dofterna och smakerna, och han kände sig med ens spiknykter. Avundsjukt såg han på när alkisen och de båda andarna åter föll ned i sin lugna dvala.

Den sena eftermiddagens rusningstrafik började ta fart medan Lars gick runt på stan för att få någon idé om vad han skulle ta sig för. Minnet av mat, av hunger, pockade på uppmärksamhet. Men utan kroppens alla signaler var det som att minnet famlade i mörker, sökandes efter allierade som inte fanns. Att så många levande unnade sig en kaffe, chokladbit eller glass i sommarsolen, gjorde inte saken bättre. Och alla hade andar vid sina sidor som såg ut att njuta minst lika mycket som de levande.

Medan Lars stod där och betraktade gatans blandning av levande och döda var det en manlig ande som avvek från mönstret och lämnade sin människa för att försvinna in i en mörk port. Lars tvekade i någon sekund – skulle han låna den lediga människan? Nyfikenheten tog överhand och han följde efter anden istället.

Belysningens rörelsesensorer var glatt obekymrade av hans närvaro och lät trappuppgången vila i mörker. Lars stannade upp och lyssnade, men ett spöke lämnar ju inga spår att följa. Trappan gick bara upp, så Lars följde den, hela tiden spejande ifall han skulle se anden igen. Men ingenstans såg han till vare sig honom eller någon annan.

Till slut stod Lars framför dörren till vindsförråden. Han klev in men fann bara vindlande gångar mellan låsta hönsnätsburar fyllda med motionscyklar och julpyntslådor. Anden han följt efter hade säkert gått in någon av lägenheterna, förmodligen av någon tråkig anledning. Och nu var hans lediga människa redan försvunnen i folkmassan.

Besviket gick Lars tillbaka till trapphuset och dalade uttråkat ner mellan avsatserna. Efter två våningar krockade han mjukt med ett spöke som kom ut genom en vägg. Anden såg förskräckt på Lars innan han snabbt försvann. Lars undrade om han någonsin skulle vänja sig vid att andar kunde

dyka upp och försvinna hur som helst. Han väntade på avsatsen ifall det skulle komma någon mer, men han förblev ensam i trappuppgången. I ett försök att se till andra sidan böjde han sig fram genom väggen, men den var tydligen för tjock för han såg inte annat än mörker. Med en liten sats tog han ett skutt genom väggen och hamnade i vardagsrummet till en prydlig lägenhet. Tapeterna hade en nyans av kaffe med mjölk som säkert var jättedyr, men skymdes av ett tjugotal foton på tre barn i olika åldrar. En massiv hörnsoffa med divan tog upp en stor del av rummet, men trots att Lars klivit in genom den onödigt stora platteven såg ingen av de två männen i soffan åt hans håll. De verkade båda väldigt upptagna med att inte se varandra. Ingen av dem hade någon skyddsängel. En i Lars ögon liten bokhylla som till stor del agerade vitrinskåp stod längs en vägg som fortsatte genom den öppna planlösningen till ett katalogvärdigt kök. Vid köksön satt en storvuxen man med skinnväst som pryddes av MC Tarmvreds klubbmärke. Han hade små läsglasögon på nästippen och var försjunken i en uppslagen kvällstidning. En komiskt liten kaffekopp försvann nästan i hans stora näve. Ett spöke med liknande fysik och utstyrsel som stått och läst över mannens axel såg upp på Lars.

'Ja?' frågade han utan att byta kroppsställning.

'Eh, hej,' sa Lars och tog några steg in i rummet som om hans rörelse kunde väga upp för hans brist på ord. Spökknuttens ögon smalnade.

'Du har inte varit här förut va?'

'Eh, nej. Nej, det har jag inte.' Säkrast att hålla sig till sanningen så långt det gick.

'Hur fick du reda på oss?'

'Det var, vad hette han nu igen... Robban, Robban var det, han berättade.'

Så mycket för sanningen. Vetskapen att han var osårbar och när som helst kunde ta ett steg någon annanstans spädde på hans äventyrslust.

'Robban, lång kille med en groda tatuerad på underarmen?'

'Precis, han var det.' Lars hoppades att nervositeten inte hördes i rösten.

'Okej, välkommen hit,' sa spökknutten med ett inbjudande leende och kom fram till Lars. 'Låt mig visa dig runt.'

Den storvuxna anden la sin arm om Lars axlar och visade in honom i lägenheten. De stannade utanför en stängd dörr där träbokstäver föreställande clowner stavade fram Pernilla.

'Det är bara att kliva in,' sa spökknutten. 'Första är gratis.'

Nu förstod Lars till sist vart han kommit, men vågade inte annat än att gå in genom dörren. På den andra sidan var det som väntat ett flickrum, men den handfull andar som stod runt sängen tog allt fokus. De stod tätt, Lars kunde bara ana de som hade sex på sängen. Det var hemskt att se, men han kunde inte vända bort blicken. Kvinnan stirrade i taket utan att visa några reaktioner annat än att

munnen formade sig ordlöst med rörelserna från mannen som arbetade sig svettig ovanpå henne. Andarna runt dem hade sina händer i mannen och verkade helt inne i akten. Lars ville verkligen inte vara där, men han kunde inte lämna bordellen utan att i alla fall ha försökt hjälpa kvinnan.

Men vad kunde han göra? Att påverka andarna verkade lönlöst, och att koppla upp sig mot mannen tillsammans med dem var en vidrig tanke. Då fanns det bara kvinnan kvar. Om han rörde henne kanske han kunde hjälpa henne igenom det, men skulle han klara upplevelsen? Han ville inte, men kunde inte komma på något annat. Han närmade sig huvudänden på sängen men kände hur någon tog tag i honom. Innan han hunnit reagera höll en ande fast varje arm och en tredje hade ett stryptag bakifrån. Spökknutten från köket klev triumferande fram.

'Hur hittade ni oss?'

'Jag antar att Robban är kort och otatuerad?' sa Lars med ett leende och tog ett steg för att komma därifrån.

Men det var som att han satt fast, han kom ingenstans. Han försökte igen och igen, men andarnas grepp höll honom kvar. Han kunde fortfarande röra sig lite grann, men det var tungt som att simma i sirap.

'Geggan, han är stark,' sa en av andarna som höll honom.

Spökknutten som tydligen hette Geggan knuffade till de närmaste spökena vid sängen som försökte ignorera skådespelet bredvid dem.

'Hjälp till för fan!'

'Men jag...' började en av dem med klagande röst.

'Säger jag hjälp till så hjälper du till!' skrek Geggan. 'Eller vill du bli portad från vart enda horhus i stan?'

'Ja, ja,' sa anden snabbt och lösgjorde sig med två andra och grep tag i Lars. Nu kunde han inte ens röra sig längre, utan bara se hur Geggan kom närmare.

'Jag tänker bara fråga en gång till. Hur. Hittade. Ni. Oss?'

'Vi? Jag... jag bara följde efter ett annat spöke,' stammade Lars.

'Skitsnack! Jag vet nog vad du är för en sort. Och jag vet hur vi ska få dig att prata.'

Geggan vinkade åt andarna och de tryckte Lars framför sig mot sängen.

'Det fina med att vara död,' sa Geggan, 'är att det inte går att ta i för hårt. Vilka jobbar du för? Hur hittade ni oss?'

'Jag jobbar inte för någon,' sa Lars förtvivlat och försökte gång på gång slita sig loss från greppet. Nu var det bara centimeter kvar mellan Lars och kvinnans ansikte, torsken flåsade i hans öra.

'Jag blir ofta imponerad,' fortsatte Geggan utan att bry sig om vad Lars sagt, 'över hur mycket våra tjejer klarar. Hur mycket klarar du?'

:....

Lars ville inte se på kvinnan han pressades fram mot, men hans enda alternativ var att blunda eller titta in i torskens ansikte. En envis svettdroppe hängde från mannens nästipp och gungade fram och tillbaka vi varje stöt. När som helst nu skulle Lars bli ett med den stackars kvinnan.

Det mjukt stenhårda greppet som styrde honom lättade plötsligt och hans kamp hade åter effekt. Inte nog för att ta ett steg därifrån, men han kunde i alla fall kämpa emot. Motståndet lättade ytterligare och han kunde långsamt vända sig om.

'Vad i helv-' utropade Geggan innan han försvann uppåt i en suddig strimma. För ett ögonblick hade en ung kvinna dykt upp bredvid Geggan och försvunnit med honom. Lars hade bara sett henne bråkdelen av en sekund, men hon liknade konstigt nog sångerskan Greta Lindberg. Spökena runt sängen släppte snabbt mannen och försvann som ett ljudlöst smatterband. Kvinnan återvände och tog med sig ännu en av andarna som hållit Lars, vilket ytterligare lättade på greppet. De tre som fortfarande höll i honom såg oroligt på varandra. Först släppte en och försvann, och nummer två var inte sen att följa efter. Den tredje såg oroligt på Lars men verkade oförmögen att släppa hans arm. Styrkt av att åter kunna röra sig vred Lars om greppet och tog tag i andens arm. Det märktes direkt hur mycket starkare Lars var. Spöket såg förskräckt ut och försökte ta sig därifrån men Lars höll honom kvar. Likt en diskuskastare hivade han anden mot ytterväggen och såg hur han sprattlande försvann genom den blommiga tapeten.

'Snyggt kast,' sa en kvinnoröst bakom honom. Lars vände sig om, redo för mer strid, men möttes av anden som hjälpt honom. Hon var klädd i en prickig femtiotalsklänning och hade håret uppsatt med band i en uppblåst gloria. Hon såg verkligen precis ut som Greta Lindberg. Kunde det vara hon? Hon var död, men det var ju mer än femtio år sedan cancern tog henne. Hur länge var andar kvar? Hennes vänliga ansikte fick honom att slappna av och försöka finna sig.

'Tack,' började Lars, men avbröts när torsken grymtande rullade av kvinnan i den smutsiga sängen, flämtande efter luft.

'Din jävel,' mumlade anden som såg ut som Greta och gick fram till fotändan av sängen. Hon såg ut att koncentrera sig och rörde sen samtidigt vid mannen och kvinnans fötter. Båda drog efter andan och mannen började gråta ljudligt.

Dunsar och brak ute i lägenheten drog till sig Lars uppmärksamhet men innan han hunnit fundera på vad det var stormade två poliser in genom dörren, följda av sina skyddsänglar. Den ene polisen satte snabbt handfängsel på torsken och förde bort honom medan den andra satte sig på huk bredvid kvinnan.

'Bra jobbat Greta,' sa den hukande polisens skyddsängel.

'Glad att kunna hjälpa till,' svarade hon.

Det var verkligen Greta Lindberg. Det overkligt fantastiska av att få träffa henne förtogs lite av kroppslösheten. Han borde ha gåshud, hjärtklappning och geleknän, men nu försökte han bara låta bli att stirra och fånle.

'Är han med dig, eller?' fortsatte polisanden och nickade mot Lars.

'Mm,' hummade Greta jakande.

'Bra, vi kan inte få för många av er. Tack igen.'

'*Any time.*'

Greta gick fram mot ytterväggen och vände sig till Lars.

'Ska du med?'

Lars tvekade knappt, inget med lägenheten fick honom att vilja stanna kvar. Och Gretas blotta närvaro hade gett så många frågor att han inte kunde tacka nej till erbjudandet. Han följde henne genom väggen och dalade långsamt ner mot gatan.

'Tack,' sa han kort för att säga något under den tysta färden.

'Det var så lite,' svarade hon. 'Tack själv förresten, du gjorde mitt jobb mycket enklare. Vad hade du gjort för att reta upp Geggan så?'

'Jag vet inte, att jag var där? Jag bara följde efter en ensam ande, fattade inte vart jag kommit förrän det var för sent och då blev jag fasthållen. Hade inte ens någon aning om vad han ville veta. Vem jag jobbade för?'

Greta skrattade till.

'Han måste ha trott att du var en av oss.'

De tog mark på trottoaren. Lars hoppades att han sett graciösare ut än han känt sig.

'En av er?'

'Vi är några starka andar som hjälper polisen vid tillslag och tar hand om bovarnas följeslagare.'

'Varför sa du att jag var med dig?'

'Alltså, det är inget fel med polisens följeslagare, men ibland är de så förbannat byråkratiska. Om

jag inte töjt på sanningen hade det blivit en sån jäkla massa frågor. Vem du var, vad du gjorde där, varför jag låtit dig vara – vi hade aldrig kommit därifrån.'

'Då får jag väl säga tack igen,' sa Lars och sträckte fram handen. 'Lars.'

'Greta,' svarade hon skakade hans hand eftertänksamt innan hon släppte. 'Ta det lugnt nu och håll dig borta från såna där råtthål.'

Hon vände sig bort och Lars kunde för sitt inre se hur alla hans frågor förblev obesvarade.

'Får jag följa med?' slängde han ur sig.

Greta såg på honom med en frågande blick.

'Du vet ju inte ens vart jag ska.'

'Det spelar ingen roll, jag har ingenstans jag behöver vara.'

'Tja, jag antar att du kan hänga på. Du kan nog också behöva få tillbaka lite tro på mänskligheten efter det här.'

Hon nickade mot sin axel och Lars var inte sen att lägga dit sin hand.

De kom fram på en gata i närheten av Zinkensdamm. Lars stannade upp när han såg att solen stod mycket högre på himlen än förut.

'Hoppade vi i tiden?'

'Förlåt, tänket mig inte för,' svarade Greta. 'Det är imorgon nu.'

'Ingen fara, hade som sagt inget inplanerat.'

'*Sorry* i alla fall.' Greta började gå mot en liten teater där gulnade affischer gjorde reklam om dockteater för de minsta.

'Barnteater?' frågade Lars skeptiskt.

'Bästa medicinen för att bli människa igen.'

Lars följde efter Greta in genom foajén som var full med barnvagnar. På golvet framför den lilla scenen satt ett dussin barn i femårsåldern och såg storögt på scenen. Där höll två kvinnor med handdockor på att berätta sagan om Rödluvan, just som vargen kom till mormors stuga. Bakom barnen satt föräldrar uppradade under mobilförbudsskyltar och såg uttråkat på scenen. Föräldrarnas skyddsänglar gav Lars och Greta skeptiska blickar.

'Det är lugnt,' sa Greta. 'Vi är bara här för showen.'

Andarna verkade motvilligt nöja sig med det, fast flera av dem fortsatte snegla. Några viskade sinsemellan och pekade på Greta, men det verkade inte bekomma henne. På behörigt avstånd från barnen såg hon ut att förlora sig i deras upplevelse. Inget av barnen hade någon skyddsängel, vilket förvånade Lars. Om det var någon som behövde en hjälpande hand var det väl de?

'Varför,' började han viska till Greta, men hon hyschade honom.

'Sch, inget prat i salongen.'

Lars hjärna bubblade av frågor som gjorde det svårt att ta in Rödluvans samtal med Vargens handdocka som nu var trädd över mormoderns och hade hennes nattkläder på sig. Att Lars blivit fasthållen hade kommit som en chock, varför hade Camilla inte sagt något om det? Vad mer kunde han råka ut för som han inte visste om? Och att Greta ”Är det verkligen jul?” Lindberg räddat honom! Hon såg precis ut som den klassiska bilden som var med på alla julskivor. Hon skulle lika gärna kunnat klivit ned från skivomslaget som hängde på väggen hemma hos Lars. Till och med klänningen och frisyren var på pricken. Hon såg fortfarande ut att vara drygt tjugo, trots att hon varit död så länge. Vad gjorde hon här, nu? Om det här var skärselden – vad hade hon gjort för hemskt som hon fortfarande måste sona för? Hon verkade ju göra gott för de levande, hur mycket krävdes det för att bli förlåten?

Jägaren på scenen slog till vargdockan så den flög iväg och lämnade Rödluvan och mormor kvar på skådespelarens hand. Dockorna kramades och barnen klappade i händerna och ropade efter mer. Greta nickade mot utgången och de tog sig ut på gatan igen.

'Ah, mycket bättre,' sa Greta med ett leende.

'Mm,' sa Lars och försökte samla sig. 'Ursäkta men jag måste fråga – visst är du Greta Lindberg? ”Är det jul? Är det verkligen jul?”' Det sista försökte han sjunga, men ångrade sig när han såg hennes blick.

'Om jag vetat hur den låten skulle förfölja mig hade jag aldrig spelat in den. Visste du att jag inte ville sjunga den över huvud taget? Och jag har spelat in tre fullängdsskivor och en hel hög singlar, men det är det ingen som minns.'

'Jag minns,' skyndade Lars att säga. 'Jag har flera av dem och min mamma har alla utom Gröna tulpaner idag. Och då stannade hon ändå vid varje skivback hon hittade när jag var liten.'

Gretas blick mildrades.

'Nej, den trycktes bara i femtio ex, och de flesta av dem är nog förlorade nu. Ska vi ta en promenad?'

De började gå norrut längs trottoaren. Lars försökte komma på var han skulle börja för att få ställa alla sina frågor.

'Jag tycker i alla fall ”Är det verkligen jul?” är ganska okej, fast dina egna låtar är bättre.'

'Alltså, så farlig är den inte. Och jag har den att tacka för att jag är här idag.'

'Va, hamnade du i skärselden på grund av en jullåt?'

'Skärselden? Tror du vi är här för att renas från våra synder?'

'Vad annars kan det vara – du är ju kvar, och du dog ju för jättelänge sen!' Lars knep ihop munnen, han hade inte menat att låta så dömande. Han dämpade sig och fortsatte. 'Förlåt, jag menade inte...

Jag menar bara att döda ju inte är kvar för evigt, då skulle de vara knökfullt på den här sidan. Så någon bedömning måste det vara. Eller är det för att du inte är skyddsängel till någon?'

'För det första,' sa Greta och såg besvärad ut. 'Skyddsängel är inte en term alla är bekväma med. Följeslagare är ett bättre ord. Och jag har varit följeslagare. Fyrtiofyra år och tre månader fick vi tillsammans innan hennes hjärta gav upp. Hennes död är det mest plågsamma jag varit med om på den här sidan, och då har jag sett en hel del skit. Hennes barn är själva vuxna nu och har egna barn. Jag missar aldrig en födelsedag. Men jag orkade inte binda mig till en ny människa, ville inte gå igenom det igen. Så jag har rest runt och försökt hjälpa där jag kunnat istället.'

Greta såg ut att komma på sig själv och tystnade. Hon sänkte blicken och rättade till hårbandet utan att det gjorde minsta skillnad för håret. Men hon verkade inte vara färdig så Lars gav henne tid att samla sig.

'Det jag ville ha sagt var att jag inte tror att det här är bot för några synder. Då skulle det vara många som var kvar längre än jag. Och som du noterat är det inte överbefolkat här.

'Okej,' sa Lars. 'Om det inte är några synder vi ska sona för, vad gör vi då här? Och varför är vissa kvar längre än andra?'

De kom fram till strandpromenaden och följde vattnet österut mot Slussen. Vinden målade på vattenspegeln som för att påminna om sin existens trots att Lars inte kunde känna av den.

'Religiösa grupper,' sa Greta och såg ut över vattnet, 'tenderar att falla tillbaka på någon version av himmel, helvete eller något där emellan. En del pratar om att det här är ett väntrum för pånyttfödelse. Och kanske har de rätt. Jag tror inte att det är någon som faktiskt vet. Det finns nog lika många teorier som andar. Men vissa saker är många överens om.'

'Ja?' sa Lars för att driva på henne.

'Vänta, jag försöker bara komma på var jag ska börja. Du har märkt att det är stor skillnad på hur starka vi är?'

Lars nickade.

'I lägenhetsbordellen behövdes det sex stycken för att hålla fast dig, men du kunde slänga iväg en av dem hur lätt som helst. Testa att slänga mig på samma sätt.'

Lars tvekade först, men fattade hennes utsträckta hand.

'Ta i nu, för allt vad du är värd. Jag kommer inte gå sönder, jag lovar.'

Lars tog sats och drog till så hårt han kunde, men det var som att försöka flytta på urberget. Rörelsen fick honom att snurra till och lämnade honom sittande på kajkanten. Greta såg inte ut att ha rört sig en millimeter.

'Det var ett bra försök i alla fall,' skrattade hon och räckte honom åter sin hand.

Han fattade den och kom upp på fötter igen, men hon släppte honom inte. Med en blinkning och

ett leende skickade hon honom flygande över vattnet mot Gamla stan.

::...

Tankarna gick i hundraåttio medan han flög genom luften. Varför hade hon kastat iväg honom? Hur kunde hon göra det utan ansträngning? Vad hände om han hamnade i vattnet?

'Förlåt om det blev lite hårt,' sa Greta som dök upp bredvid honom i luften. 'Jag kunde inte låta bli.'

'Det är lugnt,' ljög Lars och försökte se på henne samtidigt som han långsamt roterade. 'Om du bara hjälper mig att sluta snurra.'

Hon fattade hans hand och stabiliserade deras färd som tagit sikte på slottet. Han hoppades att hon inte skulle märka hur desperat han höll fast vid henne. Luftrummet var tomt här ute över vattnet, men ovan hustaken sågs här och var andar bland de ovetande fåglarna.

'Om du ville visa hur stark du var,' fortsatte Lars, 'så lyckades du. Men hur kan det vara så stor skillnad mellan oss när jag ändå var så mycket starkare än han på bordellen?'

'Vad tror du själv? Låt mig hjälpa dig sammanfatta. Du, en nyss avliden, är mycket starkare än en pundare som varit död i säkert tio år.'

'Men ändå har jag inget att sätta emot en sångerska som dog för femtio år sen,' sa Lars för att fortsätta hennes tankekedja.

'Sextio,' rättade Greta, 'men i övrigt är du på rätt väg. Om du vill ha en till ledtråd kan du titta ner.'

De hade kommit in över Gamla Stans vindlande gator och trots att de fortfarande var högt uppe i luften kändes det säkrare med mark under fötterna än vatten. Snett nedanför låg slottets borggård där det såg ut att pågå ett historiskt skådespel. Säkert femtio andar i omatchande kläder var delade i två lag, uppställda likt ett slagfält från förr. En del soldater hade moderna kläder medan andra såg ut att ha plundrat ett museum. Några av dem var vagt bekanta fast Lars kunde inte placera dem. Men ledarna för respektive lag kände han igen. Karl XII på ena sidan och Gustaf II Adolf på den andra, den sistnämnde till häst.

Flera av andarna i leden såg upp mot Greta och Lars och pekade. Karl XII viftade med sin värja

och ropade något. En ung man med rakat huvud från Karolinerlaget slängde sig ur ledet och kom flygande mot dem i hög fart. Greta vred sig lugnt i luften så hon hamnade mellan Lars och anden som närmade sig. Lars visste inte vad han skulle göra och det fanns ingen tid att fråga. Han höll krampaktigt i Gretas han och drog ihop sig i en form av fosterställning, beredd på en smäll. Men kollisionen var över på ett ögonblick, Lars kände inget av själva krocken. Det enda som hände var att det attackerande spöket störtade tillbaka mot marken lika snabbt som han lämnat den.

'Amatörer,' muttrade Greta och tog fart mot riksdagshuset. 'Vi har ändå sett nog här.'

'Var det där de riktiga krigarkungarna?'

'Det var det.'

'Gör de ofta sånt där?'

'Alltså, jag har inte benkoll på dem, men som jag förstått det brukar de hänga här omkring och leka krig så fort de får ihop nog med polare.'

Lars kämpade med att utöka tidslinjen i sin hypotes över hur det hela hängde ihop. Gustav II Adolf och Karl XII – var det sextonhundratalet? Om deras andar fortfarande var kvar måste det vara något speciellt med dem, alla som dött sen dess verkar ju inte vara här längre.

'Är det de äldsta andarna?' frågade Lars.

'De tillhör den äldre skaran, men de är inte äldst. Gustav Wasa, biskop Brask – du vet han med lappen – och bägge Sten Sture till exempel. Och Leif Eriksson förstås. Men då pratar vi bara om Sverige, andra länder har flera som är mycket äldre. Platon och Aristoteles i Grekland, Sun Tzu och Konfucius i Kina för att nämna några.'

'Alltså,' sa Lars som försökte formulera en tanke samtidigt som han pratade. 'Jag är ingen fena på historia, men jag kände igen alla du nämnde.'

'Mm,' svarade Greta med ett svagt leende. 'Och vad säger det dig?'

'Jag vet inte. Att du är kvar om folk vet vem du är?'

'Nära nog,' sa Greta som verkade otålig att förklara. 'Den populäraste teorin är att din ande är kvar här lika länge som tillräckligt många minns dig. Och ju fler det är desto starkare blir du.'

'Okej,' sa Lars försiktigt.

De landade på gatan mellan Riksdagshusen. Där var ganska folktomt, ett fåtal strosande turister blandades med kostymtyper i stressat hög fart. Det var betryggande att vara tillbaka på marken, men bar ändå emot att släppa Gretas hand.

'En offentlig person stannar ofta kvar ganska länge, men du som en vanlig nydöd kommer förmodligen *peaka* de närmaste åren för att sen tyna bort och försvinna när ingen minns dig längre.'

'Tack för den,' sa Lars buttert.

'Förlåt, ibland är jag lite rak i sättet. Men det hör ihop med det jag pratar om. Vi är inte oss själva

längre.'

'Nej, vi är döda.'

'Ja, men det var inte det jag menade. Du är nog dig ganska lik från när du fortfarande levde, men jag är långt från den jag var.'

'Vad menar du?'

'Det här raka, lite bryska sättet jag har? Jag kan inte minnas att jag var sån när jag levde.'

'Jag kände dig ju inte då, men i det där teveklippet, när du skäller ut intervjuaren var du ganska så hård.'

'Ett klipp och en låt – det är allt världen minns. Jag blev så arg när han vägrade acceptera att jag skrivit låtarna själv. Han bara fortsatte fråga vem som skrivit åt mig, vilken man som hjälpt mig – det är klart att jag blev förbannad. Men nu känns det som att den intervjun har kommit att definiera vem jag är.'

'Hur då definiera?'

'Jag tänker mig att de levandes minnen av oss inte bara ger oss kraft och existens, utan också färgar hur vi är som personer. Hör bara hur jag pratar – låter det som en trettiotalist tycker du?'

'Nej, kanske inte.'

'Det finns inte många filmade inslag med mig och alla som sett intervjun förväntar sig att jag ska vara en hård feminist. Så då blir jag det.'

'Okej,' sa Lars och försökte smälta informationen. 'Det får mig att undra hur krigarkungarna där borta är jämfört med hur de var.'

'Vem vet, alla som är kvar från den tiden är ju lika förvanskade som de. Men de verkar inte så trevliga. Kanske för att många som tänker på dem regelbundet inte har så sympatiska åsikter.'

Greta drog demonstrativt handen över huvudet.

'Du menar historiker?' sa Lars med ett leende.

Greta gav honom en grimas som svar och såg verkligen inte ut att höra hemma i femtiotalet trots klänningen och den volymösa frisyren.

'Är ålder och kläder också en biprodukt av allas minnen? För du är väldigt lik det vanligaste fotot av dig.'

'Det verkar onekligen så.' Greta strök med händerna över klänningen. 'Jag kan inte komma ifrån den här stassen i alla fall.'

Lars såg ner på sin egen kropp. Det var inte orimligt att det var så här hans vänner kom ihåg honom.

'Är det jul? Är det verkligen jul?' skreksjöng två andar som var ute och gick med sina pappalediga människor, och vinkade till Greta.

Greta suckade och skakade på huvudet. Bredvid de skrålande andarna såg Lars tysken som försökt rekrytera honom. Anden såg upp och med ett stort leende kom han fram till dem. Lars skruvade på sig, men tysken verkade inte ens notera honom.

'*Greta, mein Liebling! Wunderbar, dich zu sehen.*'

'*Rudiger, ist es zu lange her.*'

De hälsade med kindpussar innan Greta vände sig till Lars.

'Lars, det här är Rüdiger. Han rekryterar för Nürnberginitiativet, en frivilligorganisation som håller de värsta andarna fängslade. Rüdiger, det här är Lars.'

'*Jaa, we have mett,*' svarade Rüdiger kort.

Greta såg frågande på dem. Lars skrattade nervöst och harklade sig.

'*Eh, I'm sorry, I didn't know,*' sa han snabbt, '*I thought that you were recruiting for som natzi propaganda work.*'

Med ens bröt Rüdigers ansikte åter upp i ett leende.

'Ho, ay was hafraid that it was somethink like that, ay know may inglisch is not the beast.'

'Men Rudiger,' sa Greta, 'har du inte lärt dig svenska än?'

'Baara liite,' sa han övertydligt. '*Jo knows, ay travel other countrys to.*'

'Men du har ju hållit på med det här i över tjugo år, vid det här laget borde något ha fastnat.'

'*Ho, jo knows old dogs und all that. It was lovely two see jo Greta, buts ay must be off. We always have spot for jo open if jo wants to come back.*'

'Tack, men inte just nu. Men vem vet om morgondagen.'

'*Not me, thats for schore. Take kare!*'

Efter ytterligare kindpussar vandrade Rüdiger iväg.

'Så det finns alltså ett fängelse för andar?' frågade Lars skeptiskt.

'Ja, fast fängelse ger fel bild. Det är ju inte en stor byggnad med mur och galler för fönstren. Det är utspritt till ett tjugotal platser världen över, ställen där det inte rör sig mycket folk.'

'Men hur funkar det, hur låser du in en ande?'

'Du borde veta, du har ju upplevt det.'

'Vad då, fasthållning?'

'Mer eller mindre. Med betoning på mer, det går inte att föreställa sig hur många det behövs för att hålla fast Stalin. Men lyckligtvis funkar det. En stor faller inför allt för många små, och så vidare.'

'Men hur kan en sån stor grej drivas av andar? Jag menar, vi kan inte använda datorer, ringa eller ens skriva ner något. Eller hur?'

'Nej, det kan vi inte. Det löses som allt annat här – många frivilliga. Dels de som inte passar som följeslagare, men också de som bara vill hjälpa till på ett hörn. Lite som ett sabbatsår, att plugga

utomlands. De förstår hur illa det skulle vara om så orimligt starka andar med tvivelaktiga åsikter och maktbegär skulle springa fria och influera folk till höger och vänster.'

'Och du har varit med och... hållit i?'

'Åtta vändor.'

'Var då?'

'Det är hemligt, men jag kunde inte berätta ens om jag ville. Som frivillig blir du medtagen av en ande likt Rüdiger och du får aldrig veta var du varit. Några gånger var vi på sibiriska tundran tror jag. Sen har jag varit med i öknar, nere i en gruva och vid någon av polerna. Jag vet att det talats om att använda månen, men under testerna var det för många frivilliga som inte klarade av det.'

'Månen? Kan vi åka till månen?'

'Visst, varför inte? Behöver du andas? Har du problem med kyla eller strålning?'

'Nej, det förstås. Har du varit där?'

'En gång. En äventyrare tog med mig, han ville väl imponera. Månen i sig var ganska tråkig, men utsikten var fenomenal. Skulle vara kul att se det igen.'

'Men om du varit där kan du väl bara ta ett steg? Eller är det för långt?'

'Nej, jag tror inte avståndet spelar in. Men det är svårt att se en specifik plats att resa till, det finns ju inte så många landmärken att navigera efter. Inte för mig i alla fall.'

'Okej, men vi skulle kunna resa dit den långa vägen?'

'Visst, vi kan flyga dit. Men det skulle ta typ ett år.'

'Det är klart, månen ligger en ganska bra bit bort.'

'Minst sagt. Jag har hört talas om de som rest till Mars och Venus, men det kan också bara vara skrönor. Fast du kan aldrig vara säker när det gäller rymdtokar.'

'Har vi inga begränsningar? Jag trodde det bara var att bli skydds- jag menar följeslagare som var alternativet.'

'Nej, de är inte så bra på orienteringen att berätta om alla möjligheter, de är väldigt inkörda på följeslagarspåret.'

'Orienteringen?'

'Eller vad det kallas nu för tiden, där de berättar vad det här är och du kan se om du hittar någon levande att följa.'

'Du får ursäkta, men jag har ingen aning om vad du snackar om.'

'Visade inte din följeslagare orienteringen, så du fick lära dig om andevärlden?'

'Nej, inget sånt. Om något sa hon att vi var konkurrenter, att jag fick klara mig själv.'

'Vad är det för jäkla följeslagare du hade? Hur kunde du bli vettig med en sån såskopp vid din sida?'

Lars ryckte på axlarna med ett urskuldande leende samtidigt som han sög åt sig av komplimangen.

'Förlåt,' sa Greta, 'det är inte dig jag är arg på. Jag blir bara så förbannad när folk inte kan ta sitt ansvar. Tillbaks till ruta ett. Var bodde du?'

'Enskededalen, söder om stan.'

'Okej, jag har inte koll på vilket upptagningsområde det är. Vet du var den närmaste högstadieskolan ligger?'

'Jag tror det. Hurså?'

'Ta oss dit.' Greta la handen på hans axel. 'Jag förklarar när vi kommer fram.'

:::..

Det tog två försök för Lars att lyckas ta dem till Enskedeskolans gulputsade byggnader. På den inhägnade skolgården sprang barn från alla årskurser. Lunchrast. Vuxna andar stod utspridda bland dem, men bara några av de äldsta barnen verkade ha en egen följeslagare. Vid porten till huvudbyggnaden stod en brokig skara andar flockade runt en kraftig kvinna med långt grått hår och glasögon. Under ena armen hade hon en blå mapp i ett stadigt grepp och runt halsen hängde en klocka i en silverkedja.

Greta såg sig om och gick med raska steg mot gruppen samtidigt som en handfull av de utspridda andarna snabbt närmade sig från olika håll. Lars följde efter henne, snopen att inte fått den utlovade förklaringen. Den kraftiga kvinnan spände ögonen i dem och tryckte upp glasögonen mot näsroten, men de gled med ens ner igen.

'Ja?' sa hon uppfordrande.

'Är det här är upptagningsområdet för Enskede...' började Greta och vände sig till Lars för hjälp.

'...dalen,' fyllde Lars i. 'Enskededalen.'

'...för Enskededalen?' avslutade Greta. 'Han är nydöd.'

'Det ska du ha koll på,' svarade kvinnan syrligt.

'Alltså,' sa Greta, 'jag är inte hans följeslagare.'

'Nähä, och vad gör du här då?'

'Min följeslagare sa inget om det här,' sa Lars. 'Hon bara visade mig runt och sen lämnade hon mig ensam.'

'Hmpf,' fnyste kvinnan och rättade till glasögonen igen, men med samma resultat. 'Det är väldigt ovanligt att bli lämnad av sin följeslagare.'

'Ja,' sa Greta, 'det är det, men det gör det inte mindre sant.'

'Säger du ja.'

Andarna som närmat sig stannade på några armlängders avstånd och betraktade samtalet. Samtliga

verkade ha Birkenstocktofflor och noppriga koftor.

'Är det några problem, Karin?' frågade en tunnhårig man med kritdammiga manchesterbyxor och en smutsig kaffekopp med Hammarbylogga.

'Inget jag inte kan hantera,' svarade kvinnan kort och vände sig till Lars. 'När dog du?'

'Det var för...' började Lars och försökte räkna efter, med blev osäker på vilken dag det var. 'Det var natten mot tisdagen. Bilolycka.'

'Mhm,' hummade Karin och misslyckades på nytt med att skjuta upp glasögonen. 'Och du bodde i Enskededalen? Jag antar att vi kan ha en plats åt dig.'

'Okej,' sa Lars försiktigt. 'Vad betyder det?'

'Du följer med Urban,' sa Karin och nickade mot mannen med kaffekoppen, 'så går han igenom grunderna med dig. Efter några veckors utbildning och utvärdering får vi se om du är redo att ta kontakt med en levande.'

Urban klev fram och nickade mot Lars och Greta samtidigt som de andra andarna som omringat dem spred ut sig över skolgården igen.

'Livet och leverpastej är min favoritlåt,' mumlade han till Greta och slog ner blicken.

'Tack,' svarade Greta med ett påklistrat leende och vände sig till Lars. 'Jag antar att det här är farväl.'

'Okej, om du tror att det blir bäst,' svarade Lars, besviken att bli övergiven igen.

'Ja, det är nog bra om du får all information i rätt ordning,' sa hon med aningen vemod i rösten. 'Vi kanske ses igen någon gång. Ta hand om dig.'

Lars sa inget, utan såg bara på medan Greta vände sig om. Han hade fortfarande så många frågor kvar. Men om det nu var såhär det gick till och Greta tyckte att det var bäst, vem var han att sätta sig på tvären?

'Greta Lindberg,' sa Urban imponerat. 'Där finns en historia jag vill höra.'

Lars sneglade på lärarspöket bredvid honom. Han hade verkligen ingen lust att sätta sig i skolbänken igen när det fanns så mycket att uppleva. Det var en tröst att han inte gått i den här skolan i alla fall, då kanske det varit Sillen eller Aj-na som tagit hand om honom, om de inte levde fortfarande. Han såg på Greta, ville sträcka sig efter henne, be att få följa med. Kanske hon kunnat hjälpa honom få kontakt med sina föräldrar, kunnat ge dem tröst. Men hon hade mycket viktigare saker för sig, han skulle bara vara i vägen. Och snart skulle hon vara borta ur hans liv – ur hans död – för alltid.

Men Greta hoppade inte därifrån utan stod bara med ryggen mot honom. Över skolgården kom en ande springande med viftande armar. En smal man med ett kortklippt skägg som börjat spricka upp i grått, klädd i en grällt blå hawaiiskjorta.

'Lars! Lars!' ropade han och vinkade.

De gamla lärarna började snabbt röra sig mot mannen medan Greta vände sig till Lars.

'Någon du känner?' frågade hon dämpat.

'Har aldrig sett honom förut,' svarade Lars sanningsenligt.

Greta gick mannen till mötes, slog ut armen och fångade upp honom när han försökte passera. Överkroppen stannade medan benen flög fram, och han landade på rygg med Greta hållande honom i ett stadigt grepp. Mannen verkade dock inte bekommas av det, utan sken som en sol med hela ansiktet.

'Lars, äntligen! Som jag letat efter dig. Jag har varit så orolig.'

På nära håll såg mannen mer utmärglad ut än smal. Men trots de lätt insjunkna kinderna var han förvånandsvärt attraktiv. Och det var något bekant med honom.

'Vem är du?' frågade Lars som kände allas blickar på sig.

Mannens leende ackompanjerades nu av en fundersam rynka i pannan.

'Va? Nej det är klart...' sa han oavslutat. 'Det är jag, Felix – din skyddsängel.'

'Eh, nej?' svarade Lars. 'Min följeslagare heter Camilla.'

'Nej, det gör jag inte. Vem är det? Jag var den som var med dig, det var jag som var din beskyddare. Men jag blev tillfångatagen. Och när de släppte mig var du redan död och försvunnen.'

'Det låter ju troligt,' svarade Karin och försökte sätta armarna i kors samtidigt som hon höll kvar mappen under armen.

Ringen av lärarandar slöt sig åter omkring dem.

'Men det är jag,' sa Felix uppgivet. 'Jag har gått vid din sida sen du var femton. Fråga mig vad som helst!'

'Eh,' sa Lars som försökte komma på något att fråga som bara hans följeslagare skulle veta.

'När förlorade han oskulden?' frågade Greta när Lars inte sa något. 'Vad hette hans första husdjur?'

Felix såg frågande på Lars som nickade bifall. Vad än han skulle säga ville Lars höra det.

'Nitton med en tjej, tjugo med en kille,' svarade Felix. 'Och han hade aldrig något husdjur, han var allergisk.'

'Det stämmer,' sa Lars försiktigt. 'Men jag vet inte om det bevisar något.'

'Du kliver aldrig på gatubrunnar,' sa Felix snabbt. 'När du var yngre hade du tre bitar socker i teet, men nu dricker du det rent. När du var fyra blev du livrädd för en gädda din pappa drog upp i ekan och du har inte ätit fisk sedan dess. Ska jag fortsätta?'

'Okej, det räcker,' sa Lars. 'Han verkar känna mig.'

Greta reste sig upp och räckte fram sin hand, men Felix tog sig upp för egen maskin och kom fram till Lars.

Med honom framför sig kändes det naturligt på ett helt annat sätt än det gjort med Camilla, en lugnande bakgrundsresonans. Lars sträckte fram handen mot Felix som fattade den. Handslaget var lika intetsägande avdomnat som all interaktion mellan andar, men det kändes ändå att det fanns något mer där.

'Trevligt att träffas,' sa Lars automatiskt, men insåg sen hur mycket han faktiskt menade det.

'Det samma. Men jag måste säga att det är märkligt att kunna röra vid dig efter alla dessa år.'

'Vad var det som hänt, hade du blivit tillfångatagen?'

'När vi klev ut från restaurangen på måndagskvällen var det en handfull andar som drog iväg mig till någon gammal industrilokal. Sen dumpade de mig på Plattan och försvann. När jag hittade dig igen var du redan död.'

'Det här är en skola, inget konferenscenter,' bröt Karin in. 'Antingen kommer du med Urban, eller så får du följa med dina vänner härifrån.'

'Förlåt, var du på väg att...' frågade Felix svävande och nickade mot skolbyggnaden.

'Ja, jag tror det,' svarade Lars och sneglade på Greta. 'Men jag har inte bråttom, och vi måste lära känna varandra lite.'

'Jag vill också veta mer,' sa Greta och höll fram sina händer för dem att greppa. 'Jag vet ett bra ställe där vi kan vara ifred.'

Lars fattade den framsträckta handen och Felix var inte sen att följa efter. Tillsammans lämnade de skolgården bakom sig.

De kom fram på ett rektangulärt tak omgivet av skog, men ändå nära staden. Det tog en stund för Lars att koppla, men efter att ha tagit in alla tinnar och torn som stack upp ut stadsbilden förstod han att de måste vara ovanpå vattentornet i Lill-Jansskogen.

Felix såg imponerad på Greta.

'Alltså,' började han trevande, 'det är så jäkla häftigt att få träffa dig. Och passande, det var när jag första gången kom hem till Lars familj och såg att de hade dina skivor som jag visste att han var rätt val.'

'Tack, det var ju smickrande,' sa Greta, 'men kan vi gå tillbaka till bortförandet?'

Lars hade gärna hört mer om hur Felix blivit en del av hans liv, men lät Greta hållas. De skulle nog få tid att snacka senare.

'Jag vet inte vad mer jag ska ska säga,' sa Felix. 'Det var som jag sa på skolgården. Vi klev ut från restaurangen och då var det en handfull andar som tog tag i mig och hoppade oss till en övergiven industrilokal. Jag tror det var det i alla fall.'

'Du vet inte var någonstans det var?' frågade Greta.

'Nej, det lilla jag såg genom fönstren sa mig inget. Och de höll fast mig hela tiden, så jag kunde inte utforska direkt.'

'Kände du igen dem, hade du sett någon av dem förut?'

Felix skakade på huvudet.

'Nej, inte vad jag kan komma på. Och då har jag hunnit tänka en hel del på det.'

'Sa de något?' frågade Greta.

'Inget jag fattade. De muttrade lite till varandra på ryska eller polska eller nått sånt. Jag är inget vidare på språk.'

'Bevisligen. Du såg inte någon annan?'

'Bara precis i slutet. Innan de drog iväg mig igen kom det en ande från MC Tarmvred. Jag antar att det var han som bestämde, tror inte det var meningen att jag skulle se honom.'

'Det låter som deras stil,' sa Greta, Lars nickade.

Felix såg frågande på dem.

'Greta hjälper polisen fånga bovars andar,' sa Lars, stolt att kunna bidra till samtalet.

'Coolt,' sa Felix förvånat. 'Det hade jag ingen aning om att... Jag har ju hört talats om MC Tarmvred förstås, men inte mer än så. Men du har koll på dem?'

'Koll på är ett starkt ord, men de dyker upp titt som tätt i den undre världen. De är en av de äldsta grupperna som är aktiva på den här sidan, förmodligen den bäst organiserade i landet. Men oavsett om det är de eller inte – om någon la sig i måste vi anmäla det.'

'Anmäla vad då?' frågade Lars som inte riktigt hängde med.

'Att du blev mördad.'

::::.

Lars hade inte kunnat tänka sig att någon fått honom att köra av vägen, men Greta var övertygad och vägrade släppa ämnet. Och ju mer han tänkte på det, desto troligare kändes det. Hans följeslagare hade blivit bortrövad, en annan hade tagit dennes plats och fått Lars att somna bakom ratten.

Greta tog med dem på en resa mellan polisstationer för att hitta utredaren av Lars fall. Det var tydligt att hennes närvaro öppnade dörrar som annars skulle varit stängda – vart de än kom fanns det någon hon kände tillräckligt för att komma vidare. Lars var tacksam för hennes hjälp, även om han fattat att det var något fuffens med hans död hade han aldrig vetat vad han skulle göra med informationen. Och Felix verkade inte heller veta – de såg båda lika storögt på allt och höll sig i bakgrunden medan Greta skötte snacket.

'Alltså,' sa Felix dämpat, 'jag hoppas att du kan förlåta mig att du dog.'

'Det är lugnt,' ljög Lars, 'det var ju inte ditt fel.'

'Tack för att du säger det, men ändå.' Felix böjde sig närmare innan han fortsatte. 'Greta Lindberg – hur i hela friden träffade du henne?'

'Tja, jag hamnade mitt i ett polistillslag. Mot MC Tarmvred faktiskt – hon räddade mig.'

Felix stannade upp och såg förvånat på sina gamla skyddsling.

'Vad gjorde du där?'

'Äh, jag gick fel helt enkelt,' svarade Lars undvikande och försökte leda om samtalet. 'Men du, hur länge har vi... känt varandra så att säga?'

'Du hade precis fyllt femton,' svarade Felix. 'Det var den rekommenderade åldern för hopparning redan då. Det tog väl några veckors inskolning, men jag minns det som en ganska smärtfri upplevelse. Fast vad vet jag, jag hade ju aldrig varit skyddsängel tidigare.'

'Varför valde du mig?'

'Tja, jag vet inte. Eller jo, det gör jag. Du var det bästa alternativet, i alla fall för mig. Det var en

handfull andra nydöda som redan var tilldelade din klass när jag kom. De hade spanat in sina favoriter allihop, men skolledningen lät dem inte ta första kontakt innan barnen fyllt femton. Fast jag tror nog det fuskades en del med det.'

'Så du menar att medan vi satt i skolbänken och försökte begripa algebra och pubertet så campade ett gäng spöken runt oss i väntan på att vi skulle bli lovliga?'

'Typ. I alla fall – det var ingen av dem som spanat in dig. Vi hade alla ganska olika preferenser som jag minns det. När din födelsedag kom var det ingen som motsatte sig att jag tog kontakt. Och på den vägen var det.'

'Och du har varit med mig varje dag sen dess?'

'Mer eller mindre.'

'Brukade du lägga dig i mycket? Förlåt, det där lät inte som jag tänkte det.'

'Ingen fara. Nej, jag höll mig ganska mycket i bakgrunden. Det var ju ditt liv att leva, jag var bara med på resan och försökte göra den så smärtfri som möjligt.'

'Vad ska jag säga, tack? Jag tycker i alla fall att livet varit bra. Och jag tror det blev bättre i plugget där vid femton, så nått måste ju varit rätt.'

'Tack själv, det var så lite. Skolan är en knepig tid på många sätt, det är lite som ett eget universum. Det är så många gamla lärarandar som håller sig kvar. Du såg ju själv hur det såg ut på Enskedeskolan – så är det överallt. Jag antar att det är för att de brinner så för sin sak.'

'Eller för att det är så många gamla elever som minns dem väldigt starkt,' försökte Lars.

'Det också. Oavsett är de väldigt petiga och tolererar ingen lekstuga. Och det blir bara värre på högskolan. På tentor till exempel – som ande får du närvara, men om du visar minsta tecken på fusk åker du ut. Inte för att jag hade varit till så stor hjälp – studiero var ju inte min paradgren direkt. Lite var det nog mitt fel att det blev så många omtentor.'

'Så det var därför jag körde Matt-Staten så många gånger,' sa Lars med ett leende.

'Nu var det ju inte bara min förtjänst,' sa Felix och besvarade leendet. 'Du var ju inte direkt svårövertalad att arra fester och spexa istället för att sitta med böckerna.'

'Ingen fara, jag tror jag minns känslan.'

'Jag är ledsen om jag drog ut på dina studier lite väl mycket, men på det positiva kontot bidrog jag nog en hel del till de sociala bitarna, både när det gäller nätverkande och sängkamrater.'

Lars var tyst några sekunder och såg på Felix, som frågande besvarade blicken.

'Alltså,' sa Lars, 'jag har inget att klaga på, det är bara så märkligt att vi var två om allt.'

'Jag kan förstå lite vad du menar. Jag blev ganska chockad när jag dog och fick veta om den här sidan. Men min skyddsängel hade lite givit upp på mig vid det laget.'

'Givit upp?'

'Ja, dels tror jag att hon hade förväntat sig ett mer äventyrligt liv genom mig och sen var jag väldigt sjuk de sista åren.'

'Var det...' frågade Lars och sökte ord att avsluta sin fråga med. Felix lätt svultna utseende hade varit bekant, men det var först nu pusselbitarna börjat falla på plats. 'Förlåt, jag vill inte snoka, men du vet ju allt om mig.'

'Det är ingen fara, inte mer än rätt. Lika bra att få så många kort på bordet som möjligt. Och jag vet att du inte menar något illa. Ja, det var AIDS och ja, jag är *gay*.'

Lars nickade eftertänksamt.

'Är det därför jag är bi, för att du var min följeslagare?'

'Nej. Nej, nej, nej – jag kan inte vara nog tydlig med det här. Det finns de på den här sidan som tror att det finns ett sånt samband. Och jag kan förstå deras misstag – människor med någon egenskap som avviker från den så kallade normen har allt som oftast en likvärdigt intressant skyddsängel. Men det är inte anden som skapat något i sin skyddsling – det är bara lättare att komma överens med någon som delar ens värderingar.'

'Det måste väl vara likadant för de med radikala åsikter,' sa Lars som var glad att få in ett ord. 'De söker sig säkert också till de som delar deras övertygelser.'

'Exakt! Jag visste att du skulle fatta.'

'Ja, det är något vagt bekant med att höra dina resonemang,' sa Lars och log.

'Du fattar inte hur skönt det är att kunna prata rakt ut till dig, att slippa försöka koka ner tankar och åsikter för att nå fram. För visst påverkar du din partner, men du kan inte tvinga fram känslor och åsikter som inte redan fanns där, du kan bara öka och minska intensiteten. Med det sagt, finns av alla uppfattningar de som ser andevärlden som en mission och försöker påverka de som gör fel i deras ögon.'

'Låter lite Sisyfos i mina öron.'

'För det mesta. I rätt läge kan det ge effekt, men oftast leder det nog bara till tvivel.'

'Den frestade prästen?'

'Till exempel.'

'Men om det finns något att spinna vidare på?'

'Då kan du få till en ganska märkbar förändring hos den levande, fast det tar nog ett bra tag.'

'Var det inte märkligt för dig som *gay* att vara med de gånger jag hade ihop det med en kvinna?'

'Nej, det var inte så farligt. Även om jag föredrog männen så tror jag, precis som du, att ingen är helt och hållet *straight* eller *gay*.'

'Kinsey-skalan, fast utan ändvärdena?'

'Precis. Jag kanske inte är så nära mitten som du, men inte helt ointresserad heller.'

'Vad menar du avslutat?' utropade Greta och tog dem ur samtalet. Hon pratade med en äldre, manlig ande, klädd i daterad polisuniform som fick Lars att tänka på teveserien Polisen i Strömstad. Han stod vid ett skrivbord där en ung, kvinnlig polis skrev på en dator.

'Avslutat, stängt, nedlagt, klarmarkerat – vad vill du att jag ska säga? Fallet är avslutat.'

'Hur kan det vara avslutat, det har ju bara gått någon dag?' försökte Greta.

'*Open and shut* – han somnade vid ratten. Klick, klick, klart.'

'Men han blev ju mördad!'

'Vad baserar du det på?'

'Hans följeslagare blev kidnappad,' sa Greta i högt tempo, 'en annan tog dennes plats och sen körde han av vägen. Inte kärnfysik att få ihop det.'

'Och vad vill du att jag ska göra? Hur ska jag jag övertala Eva här att ta upp utredningen i en avslutad olycka för att en ande kanske haft ihjäl honom? Ska vi inte bara stämpla henne som spökjägare direkt?'

Gretas axlar sjönk lite.

'Men något måste ni kunna göra,' försökte hon.

'Vi har fullt upp med pågående fall,' svarade polisanden som också verkade lugna ned sig lite. 'Har ni några bevis, några misstänkta?'

'MC Tarmvred,' sa Greta snabbt.

'Jaha,' suckade polisanden. 'Favoriten bland syndabockar. Även om de ens gjort hälften av vad de anklagas för...'

'Vilket de förmodligen har,' sköt Greta in.

'Även om,' fortsatte polisanden, 'så är de proffs. Ingen tjallar och de lämnar aldrig mer bevis än att vi kan gripa någon enstaka. Och det är på de levandes sida, här hos oss finns det inte resurser att följa upp den typen av spekulationer.'

'Du kan väl ändå höra vittnesmålen?'

Polisanden sneglade på Evas datorskärm.

'Ni kan få några minuter, bara för att jag vet hur mycket du hjälper oss.' Han vände sig till Lars och Felix. 'Okej, vem var offret och vem följeslagaren?'

Efter en kort tystnad pekade de båda på varandra och sa samtidigt.

'Offer.'

'Följeslagare.'

'Du,' sa polisanden och pekade på Felix. 'Berätta vad som hände.'

'Okej,' sa Felix. 'När vi kom ut från restaurangen sent på måndagskvällen var det en handfull andar...'

'Var någonstans?' avbröt polisanden.

'Öh, Ljusterö Hamnkrog,' svarade Felix.

'Och vilken tid var det?'

'Tjugo i tio?' sa Felix tveksamt och såg på Lars som nickade bifall. 'Tjugo i tio, på kvällen alltså. Vi ville hinna med tiofärjan.'

'Okej, fortsätt.'

'Var var jag? Vi kom ut från restaurangen och då var det ett halvdussin andar som...'

'Nyss var det en handfull,' avbröt polisanden, 'hur många var det egentligen?'

'Fem-sex stycken, jag vet inte exakt,' sa Felix irriterat.

'Ta det från början en gång till.'

'Okej. Vi kom ut från Ljusterö Hamnkrog tjugo i tio på måndagskvällen när fem-sex andar, några var bakom mig så jag kan inte vara säker på antalet, tog tag i mig och hoppade oss till en sliten industrilokal.'

Felix tystnade och såg på polisanden som om han väntade att bli ifrågasatt, men fick bara en lyssnande blick.

'I alla fall,' fortsatte han, 'de höll kvar mig där i nästan tolv timmar. Jag förstod inte vad de sa, de pratade något språk som lät som ryska eller nått. Sen kom det en kille i MC-väst och hela baletten och då hoppade de iväg med mig till Plattan och lämnade mig där.'

'Kan du beskriva MC-killen?'

'Jag vet inte, normallängd men kraftigt byggd? Ölmage, långt hår och skägg, solglasögon som diadem på huvudet. Skinnkläder. Väst med märken, kedjor. Han såg ut som en knutte helt enkelt.'

'Vilken klubb?'

'MC Tarmvred tror jag,' sa Felix och sneglade på Greta.

'Något typiskt i hans utseende?'

Felix skakade på huvudet.

'De som höll i dig då?' fortsatte polisanden.

'Som sagt pratade de inte svenska, inte just då i alla fall. De såg ut som vanligt folk, kanske lite smutsiga. Tre män och en kvinna som jag såg, de bakom mig vet jag inget om.'

'Och lokalen, något speciellt med den?'

'Nej, inte som jag kunde se. En gammal industrilokal med rostiga balkar och skitiga fönster. Inte mycket att gå på.'

'Du då?' sa polisanden trött och såg på Lars.

'Jag visste ju inget av det som hände bakom kulisserna så att säga, jag satte mig i bilen och körde hemåt.'

'Hade du druckit?'

'Bara apelsinjuice. Jag började känna mig förkyld.'

'Var det något som verkade annorlunda?'

'Inte vad jag kunde märka. Sen blev jag väldigt trött tror jag, måste ha somnat och kört av vägen.'

'Du tror? Blev du ofta trött när du körde bil?'

'Nej, det brukar inte vara något problem.'

'Imperfekt.'

'Va?'

'Imperfekt – brukade. Det brukade inte vara något problem.'

'Okej, det brukade inte vara något problem. Sen antar jag att jag dog för jag vaknade upp så här hemma i lägenheten.'

'Och då var inte han där?' frågade polisanden och pekade på Felix.

'Nej, den som mötte mig var en kvinna som sa att hon var min följeslagare. Camilla hette hon.'

'Vad hände sen?'

'Hon visade mig runt och lärde mig grunderna i hur det funkar här. Sen lämnade hon mig ensam.'

'Bara det borde vara straffbart,' sköt Greta in.

'Men nu är det inte det,' sa polisanden lugnt. 'Hur såg kvinnan ut? Var det någon du kände igen?'

'Nej, men jag känner ingen på den här sidan. Blond, i fyrtioårsåldern. Medellängd. Normalbyggd.'

Polisanden såg frågande på Felix som skakade på huvudet.

'Nej, det var ju inget unikt signalement direkt. Så, vad tycker ni att jag ska göra med den här informationen?'

Lars såg på Greta som var sammanbitet tyst.

'Det är ju bra att ni förstår,' fortsatte polisanden. 'Mitt tips är att ni lägger det här bakom er och går vidare. Visst är det hemskt om det låg något mer bakom ditt dödsfall, men vad ska vi göra? Det gäller att välja sina strider – folk dör ju hela tiden.'

'Vi går,' sa Greta kort och sträckte sig mot Lars och Felix.

'Jag vill inte se någon medborgarrättvisa nu bar-' började polisanden, men avbröts när Gretas händer landade på deras axlar och de rycktes iväg.

:::::

Trion kom fram på Stadsbibliotekets runda tak där ett dussin andar stod och pratade i små grupper.

'Åh!' skrek Greta frustrerat och fick flera huvuden att vändas åt deras håll.

'Jo,' sa Lars och log urskuldande mot de som tittade. 'Men det är inte svårt att förstå hans situation. Vad ska han göra?'

'Det borde finnas rutiner för sånt här. Andar ska inte ha ihjäl de levande!'

'Nej, men du gjorde ett bra försök i alla fall,' sköt Felix in. 'Inte mycket mer att göra.'

'Det finns alltid något mer att göra,' fräste Greta. 'Jag ger mig inte.'

'Men han sa ju...' började Felix.

'Sa och sa,' avbröt Greta. 'Som Lars påpekade, vad kan han göra?'

'Han saknade bevis och misstänkta,' sa Lars fundersamt. 'Om vi hittar några kanske han ändrar sig?'

'Och annars finns det andra former av rättvisa,' sa Greta med ett snett leende.

'Ta det lite lugnt nu.' Felix höll upp händerna. 'Vet vi ens i vilken ände vi ska börja? Om vi nu ska göra det här.'

'MC-killen,' svarade Greta snabbt, 'Och den fejkade följeslagaren, Camilla var det? Hittar vi bara någon av dem så ska nog resten lösa sig.'

'Och var ska vi börja leta? Jag har då ingen aning om var de kan hålla hus.'

'Det är lugnt, jag vet några ställen.'

Greta började sträcka sig efter dem men Lars tog demonstrativt ett steg tillbaka.

'Vänta! Kan vi ta en minut och diskutera vad vi ska göra, inte bara hoppa i väg vind för våg?'

'Okej,' sa Greta lite skamset och sänkte händerna. 'Jag är nog för van att jobba ensam.'

'Ingen fara. Vad hade du tänkt dig?'

'Jag känner till några av MC Tarmvreds tillhåll. Min tanke var att vi håller oss i utkanten och spanar ifall vi ser någon ni känner igen.'

'Är inte det farligt?' sa Felix oroligt. 'Jag menar om de har folk som vaktar. Jag vill inte bli tagen igen.'

'Det är ingen fara,' sa Greta med vänlig röst. 'Så länge ni är med mig är det ingen som tar er.'

'Hon är jättestark,' fyllde Lars i. 'Och van vid sånt här. Jag är inte orolig, inte för det i alla fall.'

'Okej, om du säger det,' sa Felix men lät inte helt övertygad.

'Räcker det?' frågade Greta otåligt. 'Kan vi dra nu?'

'Och om något går fel?' frågade Lars.

'Det kommer inte gå fel,' avbröt Greta.

'Men om,' envisades Lars. 'Om vi blir separerade så ses vi här. Okej?'

'Okej,' svarade Greta.

Lars såg på Felix som nickade tyst.

'Vad är första stoppet?'

'Öh, vi kan börja med klubblokalen i Ulvsunda.'

'Okej,' sa Lars och la sin hand på hennes axel. '*Lead the way.*'

Felix följde hans exempel och tillsammans följde de med i Gretas steg.

Klubbhuset var i ett industriområde med låga byggnader och höga stängsel, samtliga dekorerade med skyltar där hälften namngav import/export- och entreprenadföretag medan resten gjorde klart att tillträde var väldigt förbjudet. MC-klubben följde inte skylthysterin utan nöjde sig med en liten diskret metallplakett likt de i trappuppgångarna till advokater och tandläkare. Och det verkade räcka. Klubbens rödmålade plank, säkert tre meter högt, var det enda som inte var klätt i generationer av klotter.

Så här på eftermiddagen var det tomt i området, vare sig levande eller döda syntes till.

'Okej,' sa Lars och såg sig om. 'Nu då?'

'Nu tar vi en närmare titt,' svarade Greta och gick fram till planket.

Lars öppnade munnen för att protestera, men hon hade redan lutat sig in genom brädorna.

'Lika dött på insidan som här ute.' Greta rätade på sig igen. 'Jag ska bara ta ett snabbt varv, ni kan stanna här om ni vill.'

Utan att vänta på svar klev hon in genom planket och försvann. Felix såg ut att ha en sekunds ångest innan han slängde sig efter henne. Lars såg sig om – det var fortfarande lika tomt. Långsamt gick han fram till den stora skjutporten och klev in genom den.

Innanför porten var det också tomt på folk. En stor grusplan låg öppen framför några löst sammanhängande byggnader. En nedsutten hammock och en handfull vita plaststolar omringade en stor betongrörsgrill vars runda galler långsamt vajade i vinden från sin kedja. Lars vände sig åt

Felix och Gretas håll, men de syntes inte till. Där de gått in var ett skjul byggt mot staketet. Lars hann ta några steg mot det innan Gretas ansikte dök upp i skjulets dörr. Hon gav honom en menande blick och klev ut på gårdsplanen, tätt följd av Felix.

'Dött som sagt,' började Lars men tystnade när han hörde ett gläfsande som närmade sig.

Mellan två av byggnaderna kom spöket efter en schäfer rusande mot dem. Greta satte sig på huk och höll fram en hand mot den, men spökhunden undvek henne och slängde sig över Felix som fäktande föll till marken med hunden över sig.

'Såja, såja,' sa Greta ömt och lyfte försiktigt upp hunden så Felix kunde komma loss. 'Vem är en saknad liten best? Du är, ja det är du!'

Hunden verkade inte gilla vare sig bebispratet eller att bli upplyft. Den slingrade sig fri från Gretas grepp, morrade åt dem och sprang iväg mellan husen.

'Jag visste inte att hundar också lämnade andar efter sig,' sa Lars och hjälpte Felix på fötter.

'En del djur är mer saknade än många människor,' sa Greta. 'Det är inte så konstigt att de blir kvar, i alla fall så länge husse och matte är i livet.'

Flera hundskall hördes bakom byggnaderna och spökhunden återvände med två levande schäfrar. De ickedöda hundarna stannade upp när de kom ut på gårdsplanen och såg sig förvirrat om. Spökhunden försökte skällande heja på dem genom att buffa på deras kroppar, men det resulterade bara i att de började lukta efter spår och revirmarkera på gården. Spökhunden gav sina levande kamrater en besviken blick och ställde sig sen morrande mellan Greta och husen.

'Vill du leka?' frågade Greta med en barnslig ton i rösten. 'Vill du det? Vill du det?'

Hon började finta till höger och vänster, och hunden följde hennes rörelser.

'Strax tillbaka,' sa hon utan att släppa hunden med blicken, och rusade sen iväg mot byggnaderna med spökhunden tätt efter.

Felix gjorde en rörelse som om han skulle följa efter, men blev stående bredvid Lars och såg på medan Greta sprang fram och tillbaka genom byggnaderna. Spökhunden verkade inte vilja gå genom väggar, den följde henne på utsidan och rusade efter så fort hon kom ut i vändningarna.

När hon kom tillbaka hade hon ett stort leende på läpparna.

'Det var kul! Ingen här dock. Ska vi sticka till nästa ställe?'

Hon räckte fram sina händer medan spökhunden kom rusande mot dem. Utan att vänta på svar grep hon deras armar och tog ett steg samtidigt som hunden kom farande genom luften.

De kom fram i en gräsklädd slänt ovanför ett industriområde Lars kände igen som Högdalen. Här såg det mer civiliserat ut jämfört med det förra stället. Det fanns både trottoarer och alléer, flera högre byggnader och några restauranger. Ovanför slänten hindrade ett högt Gunnebostängsel folk

att vandra in på kraftvärmeverkets område.

'Vad har vi här då?' frågade Lars och såg sig om.

'Det här är inte en klubblokal på samma sätt som i Ulvsunda, utan en av deras legala fronter. MCT Exp./Imp. tror jag det heter efter senaste konkursen. De försöker låtsas att bolaget inte har något med klubben att göra, men det står alltid minst en Harley parkerad utanför.'

Greta pekade på ett gråputsat trevåningshus knappt hundra meter bort. Mycket riktigt stod det två motorcyklar bredvid lastkajen.

'Tror du det var där de höll mig?' frågade Felix oroligt.

'Nej, det stället kommer vi nog inte hitta, kan bokstavligen vara var som helst. Det här är lite av en sambandscentral för dem – bra odds att vi får se någon vi känner igen.'

Som på beställning kom en kortvuxen man i klubbkläder ut på lastkajen. Han satte sig på några lastpallar, tände en cigarett och ringde ett samtal. Vid sin sida hade han en ande som verkade för upptagen att dela cigaretten för att lägga märke till trion i backen.

'Är det han?' frågade Greta.

Felix var tyst någon sekund för att sen skaka på huvudet.

'Nej, han jag såg hade inte så långt skägg.'

En kvinna kom ut, följd av sin ande, med en kaffekopp till den rökande mannen.

'Inte hon,' sa Lars innan Greta hann fråga.

'Okej,' sa Greta med en lätt besvikelse i rösten. 'Nej, vi kan väl inte förvänta oss vinst direkt. Vi får ta det lite lugnt kanske det ger något.'

Greta satte sig på huk med armarna korslagda på knäna och betraktade MC-killen som nu lagt ner telefonen och njöt i solskenet. Felix satte sig ner snett bakom Greta som om han ville ha henne mellan sig och MC-klubben.

Det slog Lars att han inte suttit ner sen han dött. Han var inte trött eller så, men det var en stor omställning när han hela livet gärna suttit så fort han fått chansen. Nu kändes det lite högtidligt när han försiktigt satte sig på gräset, men resultatet blev ett antiklimax. Utan en kropp vars trötta ben och rygg kunnat njuta av vilan gav det ingenting. Enda skillnaden var att hans ögon hamnade drygt en meter lägre. Han drog upp knäna under hakan och sträckte ut dem igen. La sig på rygg och såg upp på den blå himlen där enstaka molnstrimmor jagade varandra. Att ha sett den rökande knuttens njutning av solen och sen inte själv kunna känna något av dess värme var nedslående. Inte heller marken gav honom något. Gräs hade alltid varit hans favoritunderlag – mjuka strån som följde kroppens konturer och kittlade lite lätt där de kom åt tillsammans med de otaliga småkryp han med skräckblandad förtjusning brukade känna och lyssna efter när han legat såhär. Men nu, med de taktila signalerna avklippta fanns det inget som kunde ackompanjera de svagt knastrande och

knäppande ljud han fortfarande hörde. Att sjunka ner i gräs hade varit mysigt, men nu var det meningslöst.

Lars satte sig snabbt upp, att ligga och stirra upp i himlen samtidigt som han tänkte på att sjunka var allt annat än rogivande när han faktiskt kunde falla rakt genom jorden. För att distrahera sig började han känna på sina händer, kropp och ansikte. Det var inte riktigt detsamma som att röra vid en annan ande, att kroppen kändes bortdomnad, men inte heller var det som när han levde. Han tryckte med fingertopparna mot olika mjukdelar – känslan var stel likt en gammal skinnsoffa som krävde mycket övertygelse för att ändra sin form.

'Se där,' sa Greta och fick honom att höja blicken. 'Någon vi känner igen i alla fall.'

På lastkajen stod Geggan och pratade animerat med den fikande knuttens ande. Geggan verkade skälla ut sin kollega och såg sig hela tiden om när han pratade.

'Inte han heller,' sa Felix snabbt.

'Jag skulle kanske...' började Greta, men hennes tonläge ändrades när Geggan försvann. '...tjuvlyssna. Eller inte.'

'Såg han oss?' frågade Felix nervöst. 'Han såg oss va?'

'Ta det lugnt,' sa Greta. 'Han var allt för upprörd för att se något. Jag undrar vad som retat upp honom så?'

'Tillslaget kanske?' sa Lars både som pik och ärlig fråga. 'Jag trodde inte han redan skulle vara på fri fot.'

'Resurser,' sa Greta uppgivet. 'Vi får vara glada att polisen kan hålla dem under själva tillslagen. Men när den levande boven är gripen är det fritt fram för följeslagaren att försvinna.'

'Men det måste väl finnas någon lag och ordning på den här sidan, någon som håller koll på skurkarna?'

'Tyvärr, inte mer än du redan sett. Att driva något sådant funkar inte här, inte för ett litet land som Sverige. Lyckligtvis har vi inte så många kända storskurkar, och småbuset kan inte göra mycket skada.'

'Annat än att ha ihjäl folk då,' sa Lars trumpet.

'Förlåt, jag menade inte... det här är väl mellanstora då. I alla fall, det är enklare att skydda det känsliga än att hålla ordning på alla problemskapare.'

'Hur då skydda?' frågade Lars. 'Vem skyddas från vem?'

'Levande som är särskilt utsatta har ofta flera andar som skyddar dem för att hålla buset borta.'

'Livvakter,' sa Felix och ett leende spred sig över hans ansikte. 'Eller dödsvakter som jag brukar kalla dem.'

'Vad då, mer än bara följeslagare?' frågade Lars, medvetet ignorerande Felix försök till humor.

'För varje levande har väl bara en följeslagare?'

'Det är det vanligaste ja,' sa Greta. 'Det finns de med flera, men det vi pratar om här är snarare att följeslagaren också har följeslagare.'

'Varför skulle någon göra så?' frågade Lars. 'Vad får de ut av det?'

'Varför gör någon något över huvud taget?' frågade Felix retoriskt. 'Kom ihåg att det finns många bland de levande som gör saker för andra utan annan betalning än känslan av att vara behövd.'

'Sen handlar det här om Viktiga Människor,' flikade Greta in. 'Politiker, filmstjärnor, företagsledare. Vi har alltså både idoldyrkan, övertygelser och möjligheter att få smaka på det goda livet som drivkrafter.'

'Visst,' sa Felix, 'det spelar säkert in i sådana fall. Men glöm inte att det finns de som gör gott utan den motivationen. Se bara på lärarspökena som håller skolorna säkra.'

'Visst, de gör stor nytta, annars hade det nog varit många andar som inte vågat släppa iväg sina skyddslingars barn till skolan. Men samtidigt vet jag inte hur mycket val de har, lärarandarna. Alla gamla elever som minns dem från sin skolgång gör lärarna starka, men de binder dem också till skolområdet. De måste helt enkelt bry sig om barnen, vare sig de vill eller inte, allt annat skulle gå emot deras påtvingade instinkter.'

'Mm,' hummade Felix och nickade som om han höll med men inte så mycket att han skulle erkänna sig besegrad.

'De jag pratade om,' fortsatte Greta, 'kändisarna, de religiösa ledarna, de har ett helt annat upplägg. Där är det snarare en personkult än ett skyddsnät från välfärdssamhället. Människor vill vara nära de kända och mäktiga, så har det alltid varit. Både för att ta del av den levandes stjärnglans men också för att umgås med kända andar.'

'Krigarkungarnas kompisar vid slottet,' sa Lars, till en början som en fråga men innan meningen var avslutad hade den blivit ett påstående.

'Exakt.'

'Lars,' sa Felix, 'kommer du ihåg i högstadiet när vi var på studiebesök i Riksdagshuset och tittade på debatt i Penissalen?'

Det störde Lars att det dåliga skämtet var så bekant, han hade själv dragit det som levande. Nu när han hörde det från Felix kändes det bara mossigt gammalt. Var Felix källan till hans kassa ordskämt?

'Nej, det minns du säkert inte,' fortsatte Felix. 'Du var allt för upptagen med att tråna efter Lisa i 9B. Men jag kommer ihåg det mycket väl. Alla partiledarna hade en massa andar omkring sig som hela tiden såg till att ingen la sig i. Sossarnas hade både Palme och Erlander vid sin sida och det var tydligt att många av dödsvakterna var imponerade av de gamla statsministrarna.'

Greta nickade.

'Erlander var en av de första politikerna som insåg vikten av att bli igenkänd och ihågkommen. Eller om det var hans följeslagare som förstått och velat göra honom stark så han kunde fortsätta sitt arbete på den här sidan.'

'Och sen dess har personkulten bara blivit värre,' fortsatte Felix. 'Alla politiker och företagsledare ska vara folkliga nu för tiden. Sen har vi dokusåpor och folk som blir kända bara av att vara kända. Och internet på det – andevärlden blir bara trängre.'

'Vad... där!' utbrast Lars osammanhängande och pekade mot det dussin andar som plötsligt dykt upp bredvid lastkajen. Det var en brokig skara som alla höll en hand på ett spöke i mitten av klungan som såg ut att höra till MC-gänget. Denne såg sig förvirrat omkring och ropade något till den fikande knuttens ande som slängde sig in genom väggen.

'Helvete!' fräste Greta och sjönk ner i marken så bara halva ansiktet stack upp ovanför grässtråna.

Hon använde händerna för att trycka ner sitt stora hår och sa något mer, men jorden dämpade rösten så det inte gick att höra. Felix la sig snabbt på mage och Lars följde hans exempel.

'Ska vi dra?' frågade Felix nervöst. 'Du sa att vi skulle dra, va?'

Lars såg på Greta som gav honom en menande blick. Sen höjde hon sig ur marken så munnen åter syntes.

'Stick, innan de...' väste hon men avbröts när grupp efter grupp med andar dök upp bredvid dem.

Angriparna slöt sig tätt kring dem. Famlande armar försökte nå fram, men trängseln gav någon sekunds respit. Felix försvann i ett ögonblick och Greta sjönk ner helt i jorden. Med de andra borta riktades alla ögon mot Lars. Fäktandes med armar och ben försökte han ta ett steg, men kände hur främmande händer kämpade för att hålla honom kvar.

⁘ .

När Lars kom fram till Stadsbibliotekets tak var det tre andar som höll sig fast i honom. Gemensamt lyckades de hålla ner honom på marken och såg sig om innan de utbytte blickar och en av dem försvann. De var mycket starkare än de han kämpat mot på bordellen, men två var inte nog för att hålla honom. I periferin såg Lars hur Felix försökte gömma sig bland andarna som tittade på brottningsmatchen. När som helst skulle den tredje vara tillbaka med förstärkning. Lars försökte ge Felix en blick innan han hoppade iväg till vattentornet i Lill-Jansskogen.

De två andarna var fortfarande med honom och kämpade för att få ett stadigt tag. De hade bättre teknik, men Lars var starkare. Allas händer famlade efter grepp, men ingen sida lyckades få övertaget, vilket gav Lars tid att studera angriparna. Båda var män, den ene såg ut att vara drygt tjugofem, den andre i femtioårsåldern. Den yngre var klädd i grå mjukisbyxor och collegetröja, hade kortsnaggat hår och oskarpa tatueringar på händer, hals och sidan av ansiktet. Han var en kontrast mot den äldre som hade välklippt frisyr, rutig skjorta och ljusa chinos. Det enda som prydde hans ansikte var en liten mustasch – han såg ut som en helt vanlig kontorsråtta. Lars hade inte blinkat om de träffats på ett jobbmöte, han var allt annat än det Lars väntat sig från de som hängde med Tarmvred.

'Vad vill ni?' frågade Lars sammanbitet medan han försökte få tag om någon av dem.

'*Satanan hurri,*' morrade den tatuerade, kontorsgubben sa ingenting.

Lars kom på sig själv med att tycka striden var lite underhållande. Han hade inte varit i slagsmål sen han vara barn, och knappt ens då, men ändå gick det ganska bra nu. Det var som en episk strid mellan superagenter på film. En improviserad dans där alla försökte föra, samtidigt som de måste svara på de andras rörelser. Var gång någon började få ett grepp slingrade sig den gripne ur det.

Då slog det Lars att han spelade fel spel. Han behövde inte fånga sin motståndare, bara få bort dem från sig länge nog för att komma därifrån. Dansen fortsatte, men när ett läge uppenbarade sig

gav han med full kraft den finske mannen en spark i bröstet och skickade honom flygande över vattentornets kant.

Med bara en motståndare var styrkemätningen än mer till Lars fördel, men det var också en motståndare som inte längre hade en kollega att ta hänsyn till. Trots det lyckades Lars ganska snabbt få tag om mannens arm, men just som han skulle slänga iväg honom dök den tatuerade på honom igen och försökte koppla ett grepp bakifrån. Resultatet blev att den kontorsklädde bara gled några meter på taket innan han snabbt var på Lars igen.

Så fortsatte det – Lars skickade iväg någon av dem men hölls upptagen av den andre länge nog för att den förste skulle hinna tillbaka. Det var ytterst märkligt med ett sådant styrkeprov utan någon känsla av trötthet. Ingen av hans motståndare visade heller några tecken på att förlora energi. Förmodligen kunde de fortsätta för all tid, eller i alla fall så länge någon mindes dem.

Men det var ingen vanlig strid, påminde han sig själv. Han behövde inte vinna här och nu. Hans motståndares mål var att få fast honom – Lars å andra sidan var fri att sprida ut striden över både tid och rum. Likt alla problem var ett slagsmål bäst att ta hand om i hanterbara portioner. Nästa gång han fick iväg en av motståndarna, den tatuerade finnen, hoppade han sig till Slottets borggård och kände hur kontorsgubben följde med.

Krigsleken han och Greta sett förberedas var tydligen över – bara något dussin andar stod kring Gustav II Adolf som satt och mös på sin häst. Lars hade hoppats på en större distraktion, men närvaron av den gamla krigarkungen stal tydligen nog fokus från kontorsgubben för att Lars skulle kunna övermanna och hålla honom i ett stadigt grepp.

'Vad vill ni mig?' skrek Lars till anden som slingrade sig i hans händer och försökte hoppa därifrån. 'Kom igen, jag släpper inte förrän du berättar.'

'Inte fan vet jag,' sa mannen till slut uppgivet och slutade streta emot. 'Vi skulle bara fånga er, det var allt vi fick veta.'

'Driv inte med mig!'

'Det är säkert, det var bråttom, ingen tid för förklaringar. Inte för att de brukar ge några.'

Det sista la han till med en trumpen röst. Lars fick känslan av att kontorsgubben talade sanning.

'Varför gör du det, hjälper dem?'

'Vad då varför?' frågade mannen förvånat. 'För kicken såklart, vad annars?'

'Kicken?'

'Ja, kicken.' Kontorsgubben fick något säljande i rösten. 'Droger, sex, våld – allt du drömmer om som får dig att känna dig levande igen. Inte det där lallandet bredvid någon levande dag ut och dag in för att kanske få en bira och ett nyp när helgen kommer. Riktiga känslor.'

'Så du hjälper dem, skadar levande, bara för att få ta del av en jävla fix?'

'Ja? Vad då då?'

'Och sen går du tillbaka till din skyddsling som om inget hänt va?'

'Skit i det du.'

Lars ville klippa till kontorsgubben, men det kändes bara meningslöst.

'För bövelen!' kom en raspigt gäll röst bakom dem. 'Du har mästrat din fiende så låt honom gå. Eller vägrar han erkänna sig besegrad?'

Lars vred på huvudet och såg in i näsborrarna på Gustav II Adolfs häst. Den gamla krigarkungen satt lutad över sadelknappen och såg roat på dem.

'Jag ger mig, jag ger mig!' ropade kontorsgubben.

'Då så,' sa kungen, 'släpp honom. Kronans frid råder över denna plats.'

Motvilligt släppte Lars sitt grepp. Det var ändå inget han kunde göra med mannen. Kontorsgubben rullade åt sidan, utom Lars räckhåll, såg sig snabbt om och försvann.

'Väl kämpat,' sa kungen och såg nöjt på Lars medan han reste sig från marken. 'Vi godtar er ansökan till vårt kungliga garde.'

'Ert kungliga va?' frågade Lars förvirrat.

Han kunde inte låta bli att stirra på hästen som såg allt annat än levande ut. Det var snarare som om ett halmstoppat museiföremål börjat röra på sig. Till på köpet såg den teatersminkad ut. Kraftig skuggning och förstärkning av drag som om den skulle vara med i en föreställning på operan. Kungen hade liknande utseende, och det blev ännu tydligare på honom då det också gällde hans kläder. Hela han såg ut som en målad tavla.

'Vårt kungliga garde,' upprepade kungen och sträckte på sig i sadeln. 'De tappra karlar som står vid vår sida och slåss för den sanna makten.'

'Slåss? Mot vem då?' frågade Lars och mindes det han sett tidigare. 'Karl XII?'

'Till exempel.' Kungen tvinnade förnöjt sin mustasch. 'Lill-Kalle är en en värdig motståndare, men idag tryckte vi till honom rejält. Eller vad säger ni mannar?'

Spridda glädjerop hördes rumt om borggården.

'Så nu är slottet mitt,' fortsatte kungen. 'Men det är ingen tid att vila, en ny utmaning kan komma när som helst. Och det behövs nytt blod i leden. Du kommer behöva lära dig strida i formation, men vi är säkra på att det går bra. Och vi har aldrig fel.'

'Eh, tack,' sa Lars och valde sina ord noga. 'Tack så hemskt mycket ers majestät, men tyvärr måste jag avböja, jag är upptagen med att jaga illgärningsmän som skor sig på hederliga medborgare.'

'Illgärningsmän säger du?' Krigarkungen fick bekymrade rynkor i pannan. 'Mja, det finns många råttor som håller sig undan kronans lag. Gå i frid, och må du slå ned dina fiender var än de visar

sig.'

'Tack, ers majestät,' sa Lars, bugade lätt och gjorde sitt bästa för att hålla sig för skratt. 'Det samma tillönskar jag er.'

I samma stund dök kontorsgubben upp med en handfull kamrater. De såg sig sökande omkring och tog sikte på Lars.

'Illgärningsmän minsann,' sa kungen och vände sig till Lars. 'Du gör nog bäst i att avlägsna dig.' Sen höjde han rösten så den hördes över hela slottsgården. 'Garde! Till er kung!'

Raskt dök ett tjugotal andar upp och ställde de sig i formation mellan angriparna och kungen, som nöjt såg sig om och drog sin värja.

'Försvara kungens fred. Anfall!'

Kungens brokiga garde var inte sena att lyda uppmaningen och stormade mot kontorsgubben och hans vänner som förvirrat såg på det som skedde. Lars hade gärna stannat och sett på skådespelet men kände att det var lika bra att göra som kungen föreslagit och tog ett steg.

Parken utanför kårbastun var lugn i jämförelse med tumultet han lämnat. Terrassen var halvfull av fikande studenter – några hade till och med böcker uppslagna. Omtentaperiod. Lämmeltåg av faddrar i studentoveraller bar öl till de olika festlokalerna för att hjälpa de nyantagna lära känna varandra. Allt verkade sig likt från när Lars gått där, bortsett från att alla såg så unga ut.

För Lars var det en trygg plats med många glada minnen som lugnade honom, trots att han återigen var ensam. Han kunde inte återvända till Stadsbiblioteket – det kryllade förmodligen av skitstövlar där. Lars blev arg bara han tänkte på det. Känslolösa arslen som fann njutning i andras misär och inte brydde sig om vilka de skadade för att få sina fixar.

Hur skulle han hitta Felix och Greta igen? Tarmvred hade säkert koll på både hans gamla hem och arbetsplats vid det här laget. Inte för att Greta visste var de låg, men hon klarade sig själv. Det viktigaste var att hitta Felix. Fast de kunde ju inte veta att han resonerade så. Det enda säkra stället Lars kunde komma på som alla tre hade gemensamt var skolgården där de träffats. Kanske väntade de där. Om Felix inte blivit tagen igen.

::::: ..

Lars vandrade över basketplanens slitna asfalt som pryddes av cigarettfimpar och streck efter ivriga mopeder. Dagens undervisning var slut och skolgården låg öde – skillnaden mellan universitet och grundskola. Inte ens de vakande lärarandarna verkade vara där, men utan elever fanns det kanske ingen mening. Klockan närmade sig kvällsmat, många andar återfanns nog kring middagsbord. Lars hade inte tänkt på mat under hela dagen. När allt det här var över var det en upplevelse han måste testa. Han satte sig på trappan och väntade. Minut lades till minut, men efter en timme hade ingen av dem dykt upp. Om Greta blivit upptagen eller distraherad skulle det inte förvånat honom, men att Felix inte kommit kunde bara betyda att de fångat honom. Lars såg framför sig hur Geggan höll fast Felix och tvingade honom att dela upplevelser med förslavade sexarbetare, misshandelsoffer eller någon som skulle avrättas. Han måste räddas – men hur? Lars visste ju inte ens var han skulle börja leta, än mindre vad han skulle göra om han hittade honom. Felix kanske bara gömt sig i skolbyggnaden och väntade där inne? Det verkade långsökt, men Lars orkade inte vänta på någon som inte dök upp.

Skolans insida var en deprimerande syn. Spår efter en slarvig mopp målade diffusa mönster på stengolven men gav i alla fall någon variation till de monotont nikotingula väggarna. Lars var tacksam att han befriats från sitt luktsinne – stanken från rengöringsmedlet skulle väckt gamla minnen han inte ville tänka på.

De tomma korridorerna kändes överdimensionerade utan människor. Längs ena väggen stod brösthöga plåtskåp, oskiljbara bortsett från diskreta nummerskyltar och molnformade färgskillnader efter städarnas kamp mot klottret. Ett skåp nära mitten stack dock ut från mängden. Dörren var söndersparkad och stod intryckt i skåpet. Botten var täckt av snusprillor och det Lars hoppades var spottloskor, men den översta hyllan var rentorkad och där brann ett ensamt blockljus. Kring ljuset låg papperslappar och blommor. Sotsvarta märken tillsammans med spillt stearin och knycklade ljuskoppar vittnade om att det inte var första gången någon tänt ett ljus. Lars kunde se framför sig

hur någon varje dag väntade kvar tills alla gått hem innan ett nytt ljus tändes. Skolans brandansvarige hade nog en del åsikter om det, men gesten var fin. Lars undrade om någon tände ett ljus för honom. Säkert hans mamma. Han ville inte tänka på det och gick vidare längs korridoren för att skingra tankarna. Passerade matsal och aula men såg inte till någon. Till slut kom han fram till ett stort kapprum med dubbla takhöjden och höga fönster.

'Felix!' ropade han, lätt besviken att hans röst inte ekade i det stora stenhuset. 'Felix! Greta!'

Det kom inget svar, men en rörelse drog hans uppmärksamhet till innertaket. Upp och ner satt där anden efter en tjej, klädd i en allt för stor skinnjacka som dolde de korslagda benen. Kanske femton år? Lars hade ingen aning. Hon var i den där svårbestämbara åldersgruppen där allt mellan tolv och tjugo var rimligt. Att hon inte var rättvänd gjorde inte saken enklare. Hon gav Lars en kort blick innan hon återgick till att se ut genom de stora fönstren. Lars väntade i några sekunder men när det fortfarande inte kommit något svar på hans utrop tog han några steg mot tjejen.

'Hej, ursäkta, du har inte sett någon ande här? Någon annan ande alltså. Nyligen. Någon som också verkade leta efter någon...'

Lars röst ebbade ut medan han famlade efter ord. Tjejen suckade utan att ta blicken från fönstret och försvann. Lars stod snopet kvar och visste inte riktigt vad han skulle ta sig för. Han fortsatte genom skolbyggnaden och ropade då och då efter Felix och Greta, men ingenstans såg han någon annan.

På väg tillbaka mot utgången såg han tjejanden igen. Hon stod och stirrade på ljuset i det trasiga skåpet. Det var som om lågan hypnotiserade henne, som om hon drogs till den. Lars gick fram och ställde sig bredvid henne.

'Fint,' sa han försiktigt. 'Är det för dig?'

Lars röst såg ut att väcka henne ur transen. Hon såg på honom och han var övertygad om att hon skulle försvinna igen, men istället slog hon ner blicken och nickade. Kroppshållningen och de jagade ögonen hos en som böjts till hon brustit var allt för lätt att känna igen. Högstadiet Lars börjat på hade varit en uppsamling från flera mindre skolor och lyckligtvis hade det givit tacksammare offer för den hårda hierarkin som rådde mellan tonåringar. Han hade kunnat smälta in i bakgrunden och på så vis komma undan. I vuxen ålder kändes det fegt, men på den tiden var det viktigare att inte hamna på botten. Rädslan att bli nerdragen hindrade handen från att sträckas ut till den som låg ner.

För att ger henne någon form av stöd la han sin hand på hennes axel. Hon ryckte till vid beröringen, men ryggade inte tillbaka.

'Hur länge...' frågade han oavslutat.

'Två veckor,' sa hon så tyst att Lars nästan inte uppfattade det.

'Två dagar,' sa Lars utan att ha fått frågan. 'Har jag varit död.'

Flickan ryckte lätt på axlarna med blicken på ljuset, men sa inget. Lars lät handen glida från hennes axel.

'Jag heter Lars,' sa han för att fylla tystnaden.

'Hanneli,' svarade flickan, lite högre den här gången.

'Väntar du också på någon?' fortsatte Lars för att hålla samtalet i rörelse.

Hanneli såg snabbt på honom med uppspärrade ögon.

'Nej! Hon får inte... det var därför... för att hon inte...'

Hennes röst ebbade ut och när hon såg på Lars kände han en koppling mellan dem, som att de förstod varandra. Men han visste inte hur han skulle uttrycka det. Han började höja ena armen igen, osäker på vad han skulle göra med den, men innan han ens kommit halvvägs slängde sig Hanneli i hans famn och begravde ansiktet i skjortbröstet. Hennes armar höll hårt runt hans kropp, han lät sina vila på hennes rygg. Tystnaden blev snabbt obekväm, men Lars kunde inte komma på något att säga. Han försökte röra på sig, men upptäckte att det inte var möjligt. Den unga kvinnan hade krafter i samma klass som Greta. I någon sekund föreställde han sig de två brytandes arm. Hanneli verkade ha uppfattat hans rörelse, för hon släppte sitt grepp och tog ett steg tillbaka. Hon torkade sig under ögonen och skrattade sedan till.

'Det är fan att vi inte kan gråta.'

Lars var glad att se ett leende från henne.

'Varför är du här?' frågade han. 'Skolan verkar ju inte direkt fylld med dina bästa minnen?'

'Som att jag har ett val? Så fort jag kommer utanför skolans väggar kommer ångesten, känslan att jag är på fel ställe, och det blir värre ju längre bort jag kommer. Bara här kan jag slappna av, i det här jävla fängelset.'

Hennes blick föll på ljuset igen och hon förlorade sig för några sekunder.

'Bara för att det var här jag tog...' fortsatte Hanneli nästan ohörbart.

'Du menar att du skulle vara fast i skolan för att du... ja...'

'Jag vill inte prata om det,' sa Hanneli bestämt, hoppade upp i luften, slog en halv volt och landade på fötter i taket.

Hon började gå längs korridoren, men inte särskilt fort.

'Vänta, förlåt. Jag menade inte... var har du fått det ifrån, att det skulle vara därför du är fast här? Lärarna?'

Hanneli stannade men vände sig inte om.

'Lärarna? Vad skulle de vara till för nytta?'

'De är ju här för att hjälpa,' försökte Lars.

'De fattade inget när de levde, varför skulle det vara annorlunda nu?'

'Okej, men om inte de sagt det till dig, vem har det då?'

'Ingen, det är ingen som sagt det till mig. Ingen har sagt någonting till mig.'

'Ingen? Menar du att det inte är någon som tagit hand om dig på den här sidan? Inte någon?'

'Fattar du inte betydelsen av ingen?'

'Föräldrars eller vänners andar?'

'Ingen sa jag ju! Som att de skulle bry sig.'

'Så du har varit helt ensam här i två veckor?'

'Inte fan går det att vara ensam här. Varför slutar du inte, jag vill ju inte prata om det!'

'Förlåt, det är bara det att jag inte tror det funkar så här. Med straff och sånt alltså.'

Hanneli sa inget, men hennes tystnad bjöd Lars att fortsätta.

'Det finns ingen dömande Gud, inte här i alla fall. Det kanske kommer sen. Vår kraft och existens kommer från de levandes minnen av oss. Där de förväntar sig att du ska vara – dit dras du.'

'Skitsnack,' sa Hanneli, men hon lämnade taket och landade på fötterna fram för Lars. 'Du hade ju bara varit död i några dagar – vad vet du?'

'Kanske det, men jag har sett en del. Och hittills pekar allt åt det hållet.'

Lars ville tillägga att han kunde ha fel, men det kändes inte som rätt läge.

'Så du menar,' sa Hanneli, 'att jag sitter fast i plugget bara för att alla idioter här förväntar sig det?'

'Jag tror det. De har dig färskt i minnet och det späs nog på när de blir påminda varje dag.'

Han nickade mot altarskåpet.

'Anna...' viskade Hanneli för sig själv, och såg ut att förlora sig i lågan igen.

'Där är du!' ropade Greta samtidigt som hon kom in genom korridorsväggen.

Hanneli hoppade åter upp i taket och höll armarna i försvarsposition.

'Vad du skräms!' Lars vände sig snabbt till Hanneli. 'Det är ingen fara, hon är med mig. Greta, det här är Hanneli. Hanneli, du kanske känner igen Greta?'

'Varför skulle jag göra det?' frågade Hanneli.

Långsamt återvände hon till golvet men höll sig på behövligt avstånd. Greta log ett snett leende mot Hanneli innan hon vände sig till Lars.

'Har du sett till Felix?'

'Nej,' svarade han nedstämt. 'Inte sen jag mellanlandade på Stadsbiblioteket. Du har inte heller sett honom?'

Greta skakade på huvudet.

'Han kanske ligger lågt?' försökte Lars intala sig själv.

'Eller så blev han tagen.'

'Vad då tagen?' frågade Hanneli. 'Vem då?'

'Eh,' började Lars, 'det är en lång historia.'

'Lars följeslagare blev kidnappad av ett MC-gäng,' sa Greta, 'och under tiden mördade en av dem Lars genom att få honom att köra av vägen. Vi försökte hitta de skyldiga, men blev attackerade, så nu saknas hans gamla följeslagare igen.'

Hanneli såg frågande på Lars.

'MC Tarmvred?'

'Känner du till dem?'

'Skithögar, ett ex blev blåst av dem. Ska ni sätta dit dem?'

'Jag tror inte det går,' svarade Lars. 'Men vi vill ta reda på vad som hände och se om det finns nått vi kan göra.'

'Jag vill hjälpa till,' sa Hanneli bestämt.

'Jag vet inte...' började Lars men avbröts av Greta.

'Visst, om du inte har nått bättre för dig.'

Greta gav Lars en blick.

'Alltså, det är inte det,' sa Lars osammanhängande, 'men Hanneli är liksom lite låst till skolan.'

Lars pekade på altaret i skåpet samtidigt som Hanneli såg ner på sina slitna Converse och hummade medhåll.

'Det var inte dåligt,' sa Greta imponerat och tittade närmare på skåpet. 'Och ett ljus också, jag förstår att du har svårt att komma härifrån.'

'Är ljus något speciellt?' frågade Lars.

'Minst sagt. Ett tänt ljus för en saknad blir en koncentrering av deras känslor, en ledfyr för anden. Förr i tiden användes det för att leda vilsna själar hem igen, de som gått under till havs eller i krig och inte hittade tillbaka själva. Nu mera är inte det en lika stor grej, men det är fortfarande en effektiv metod för levande att kalla på andar eller binda dem till en plats – även fast de inte menar det.'

Hanneli såg på Greta som om hon skulle börjat gråta om hon kunnat. Greta mildrade rösten och la en arm runt henne.

'Det är uppenbarligen gjort av kärlek, någon älskade dig väldigt mycket.'

Hanneli nickade och såg ut att vilja försvinna i hennes famn.

'Har det pågått länge?'

'Två veckor,' sköt Lars in.

'Jag pratar med Hanneli,' klippte Greta av och fortsatte sen med sin vänliga röst. 'Hur länge?'

'Förlåt,' mumlade Lars skamset.

'Två veckor,' sa Hanneli försiktigt. 'Imorgon.'

'Och det har tänts ljus varje dag?'

'Mm. Det är många som släcker dem, men Anna bara tänder nya.'

'Har du tagit kontakt, eller gör hon det på eget bevåg?'

'Tagit kontakt?' Hanneli lösgjorde sig från Greta och tog ett steg tillbaka. 'Du menar röra vid henne? Nej, det skulle jag aldrig kunna.'

'Bra. Så här i början gör den saknade nästan alltid mer skada än nytta. Känslorna blir för starka.'

'Mm,' sa Lars och nickade igenkännande, men sa inget efter ännu en blick från Greta.

'Oftast är faktumet att anden stannar kvar det som startar fixeringen, men ibland uppstår den ändå hos de levande. Har hon någon följeslagare?'

'Någon ande som bara är hennes? Nej, det har hon inte.'

'Stackare, sörja dig så mycket och sen inte ha någon som kan stötta henne.'

'Finns det inget jag kan göra?' frågade Hanneli.

'Nej, inte du. Du står för nära,' svarade Greta. 'Men jag kan. Om du tillåter.'

'Ja, javisst! Vad?'

'Få henne att gå vidare. Förhoppningsvis. Du vet var hon bor?'

Hanneli nickade.

'Klarar du ta med oss dit?'

'Jag kan försöka.'

::::: ...

Det tog några försök, men efter tre tjuvstarter och två mellanlandningar stod de till slut utanför dörren till en lägenhet.

'Här bor hon,' sa Hanneli. 'Vad gör vi nu?'

'Vi kan ju inte knacka på, så vi får vara lite ohyfsade,' sa Greta och klev in genom den stängda dörren.

Lars höll fram handen i en efter-dig-gest och väntade tills Hanneli var inne innan han följde henne. Hallen var trång, de fick stå på rad för att inte tränga ut varandra genom väggarna. Vid dörren var golvet täckt av ett jämnt lager skor i olika storlekar och modeller. En liten bänk belamrad med barnjackor stod bredvid en byrå med en överfull nyckelskål, toppad av familjens mobila kommunikationsarsenal som låg för laddning. Stimmiga middagsljud hördes inne från lägenheten.

'Ursäkta!' ropade Greta. 'Är det någon hemma?'

Medan de tysta väntade på svar sprang en tvååring förbi hallen med ansiktet fullt av köttfärssås. Efter jagade en kvinna i nedre medelåldern, som i sin tur följdes av en något äldre, kvinnlig ande.

'Ursäkta,' sa Greta och fick anden att stanna upp och överge jakten.

'Göthe!' ropade hon in i lägenheten och vände sig sen mot hallen med armarna i kors. 'Ja?'

'Jag heter Greta, det här är Lars och Hanneli. Bor Anna här?'

'Hur så? Om det gäller ansökningar får ni vända er till skolan. Hon är bara fjorton.'

En manlig ande, ännu lite äldre än den kvinnliga, slöt upp vid hennes sida med en frågande blick.

'Nej,' sa Greta. 'Det gäller Hanneli.'

'Flickan som tog livet av sig?' frågade Göthe och fick en buff i sidan av kvinnan som nickade mot Hanneli. 'Förlåt, jag menade inte...' fortsatte han osammanhängande med ett ursäktande leende. 'Men vad har hon med vår Anna att göra?'

'Hanneli betydde väldigt mycket för henne, så mycket att hon håller Hanneli fången i skolan.'

'Det tror jag inte, det hade vi hört talas om,' sa kvinnan och såg på Göthe för stöd.

'Så det är därför hon varit så nere,' sa han och klev halvt genom väggen för att undvika att barnet, fortfarande maskerat med köttfärssås och på rymmen från mamman, skulle springa in i honom. 'Alltså, vi har sämre och sämre koll på henne – det ska faktiskt bli lite skönt när hon får en egen skyddsängel.'

'Det brukar vara så i den åldern,' sa Greta med en röst färgad av erfarenhet. 'Kan jag få träffa henne?'

'Jag vet inte,' sa kvinnan och skruvade på sig. 'Vi vill nog inte... Förlåt, jag menar inget illa, men vi vill nog inte att hon umgås med Hanneli. Vi vill ju inte att olyckan ska upprepa sig.'

Lars sneglade på Hanneli som stod tyst med ett koncentrerat ansiktsuttryck.

'Det är just därför jag behöver få hjälpa henne,' sa Greta med kontrollerad röst. 'Ni sa ju själva att ni inte hade så bra kontakt med Anna längre. Hannelis död tog henne hårt, och utan någon som kan hjälpa henne igenom det vet vi inte hur det kan sluta.'

'Alltså, jag vet inte,' sa kvinnan igen och såg på Göthe som ryckte på axlarna.

'Snälla, låt henne försöka,' sa Hanneli plötsligt och fick allas blickar på sig. 'För Annas skull. Om hon inte slutar. Kommer jag aldrig. Från skolan. Jag vet inte. Hur länge jag. Kan låta bli. Att ta. Kontakt.'

Utspelet såg ut att ha tagit på krafterna, efter det återvände hennes ansikte till sin nollställda min.

'Det kan ju inte skada att försöka,' sa Göthe snabbt.

'Okej, men bara du,' sa kvinnan och pekade på Greta. 'Ni andra får stanna här. Göthe, följer du med henne?'

Göthe gick in i lägenheten med Greta efter sig. Det var skrattretande att se hur kvinnan diskret försökte blockera vägen in i lägenheten med sin kropp. Så stod de i pinsam tystnad tills kvinnan inte kunde hålla sig längre.

'Var inte det där Greta Lindberg?'

'Jo,' sa Lars med viss stolthet i rösten.

'Det är hon med den där jullåten va? Vad gör hon här?'

Lars blev lite ställd av frågan, det tog några sekunder att hitta ett svar.

'Hon gillar att hjälpa andra.'

'Har hon ingen levande att ta hand om?'

Lars svalde sin irritation.

'Den hon var följeslagare till dog för många år sedan,' sa han.

Kvinnan spärrade upp ögonen och sneglade in i lägenheten efter Göthe och Greta.

'Hjärtinfarkt,' skyndade sig Lars att tillägga, vilket verkade få kvinnan att lugna sig. 'Det tog hårt på Greta, hon ville inte binda sig till någon ny efter det.'

'Jag kan förstå det,' sa kvinnan. 'Slippa ansvar och...'

Samtalet bröts när ljudet av något bräckligt som åkte i golvet fick kvinnan att snegla in i lägenheten igen.

'Stanna här,' sa hon. 'Jag är strax tillbaka.'

Utan att vänta på svar rusade hon iväg och lämnade dem ensamma. Lars såg på Hanneli, men hon såg bara tomt på en punkt framför sig.

'Hur är det?' frågade han försiktigt.

'Tungt,' svarade hon och sneglade sig om. 'Men inte riktigt så illa som jag spelade.'

'Finns det något jag kan göra?'

'Prata med mig.' Hon suckade och såg på Lars med trötta ögon. 'Om jag kan bli distraherad från mig själv tror jag det hjälper. Jag kan liksom höra min terapeuts tips, men det är svårt att andas lugnt utan lungor. Vad jag inte skulle göra för en Oxascand nu.'

Lars famlade efter något ämne att hänga upp samtalet på.

'Hade du en bra terapeut?'

'Min första var grym, hon fattade verkligen. Men sen flyttade hon till Värmland, och jag fick värsta kärringen istället.' Hannelis ansiktsuttryck växlade till irriterat. 'Kunde bara inte gå till henne, och de var värsta omständliga när jag ville byta.'

Lars visste inte vad han skulle säga för att driva samtalet vidare.

'Förlåt,' sa han till slut. 'Det var ett dumt ämne att ta upp.'

'Det är lugnt, jag måste kunna snacka om det, annars kommer jag gå sönder. Jag har nog inte pratat så mycket med någon på den här sidan som jag gjort med dig och Greta.' Hanneli tystnade någon sekund. 'Så hon var en kändis, eller?'

Lars valde att inte tänka på den deprimerande informationen, utan svarade istället på frågan.

'Mm, sångerska och låtskrivare på slutet av femtiotalet. Släppte några skivor, var ganska stor ett tag, men dog när hon var tjugosju. Cancer.'

'Trist, hon verkar cool. Var hon första medlemmen i Klubb Tjugosju då? Inte så mycket *rock and roll* att dö så, men ändå.'

'Det är alltid tragiskt när någon dör ung, det är bara så fel…' började Lars men tystnade snabbt. 'Förlåt, jag menade inte...'

'Sluta be om ursäkt hela tiden. Jag vet vad jag gjort. Och även om jag ångrade det finns det ju ingen väg tillbaka. Gjort är gjort, det var mitt val. Och du var väl inte så jäkla gammal heller?'

'Förl- nej, jag ska försöka bättra mig. Några år över tjugosju var jag, men...'

Lars tystnade när Greta och Göthe kom tillbaka. Båda såg trötta ut.

'Hur gick det?' frågade Hanneli hoppfullt.

'Bra, tror jag,' svarade Greta med ett svagt leende. 'Hon sover nu. Det var mycket uppdämda känslor som behövde någonstans att ta vägen.'

'Jag vet inte hur vi ska kunna tacka dig, tacka er,' sa Göthe och såg ut som om han skulle börja gråta av lättnad.

'Ta bara hand om henne,' sa Greta. 'Ge henne det utrymme hon behöver men se till att någon pratar med henne. Och om det behövs så hjälp henne som jag visade. Det kommer ta tid, men det kommer bli bättre. Sorg är ingen lätt historia.'

'Kommer du tillbaka och tittar till henne?' frågade Göthe hoppfullt.

'Har jag vägarna förbi kan jag stanna till, men jag litar på er förmåga.'

'Okej,' sa Göthe med ett nervöst leende på läpparna, men han sträckte på ryggen som för att visa att han tog ansvaret på allvar.

'Kan jag få se henne?' frågade Hanneli.

Göthe sneglade först in i lägenheten och såg sedan på Greta.

'Om det är okej med Göthe går det bra,' sa Greta vänligt. 'Men bara se, inte röra. Det skulle sabba allt.'

'Okej,' sa Hanneli. 'Nej, jag vill bara se att allt är bra.'

Göthe nickade. 'Kom med,' sa han dämpat och ledde dem in i lägenheten.

De passerade vardagsrummet där kvinnan som jagat barnet satt med den lilla i soffan tillsammans med en femårig flicka. Bredvid kvinnan, som blundade med huvudet bakåtlutat satt anden som mött dem och såg ut att trösta henne. Göthe ledde dem vidare förbi köket där en man stod på alla fyra och torkade upp köttfärssås och pasta penne från golvet. Slutligen stannade de framför en stängd dörr. Göthe såg åter frågande på Greta som i sin tur såg på Hanneli. Den unga anden verkade nervös men nickade bestämt. Göthe försvann in genom dörren, Lars och Greta väntade tills Hanneli var inne innan de följde efter.

Det var ett litet rum – säng, garderob, bokhylla och ett skrivbord lämnade bara en smal gång i mitten att stå på. Rullgardinen var neddragen, bara i gliporna släpptes ljuset in. På sängen låg en flicka med ansiktet mot väggen. Göthe såg ömt på henne samtidigt som han höll ett öga på Hanneli. Lars log inombords åt tanken – som om Göthe hade krafter nog att hindra henne.

Rummet verkade vara mitt i processen att omvandlas från flickrum till en tonårings tillhåll. Affischer föreställande poppojkar Lars inte kände igen gjorde sitt bästa för att dölja tapeternas barnsliga fjärilar. I bokhyllan samsades Morfar Prosten med Belgarion, Ronja med Hungerspelen. Klädhögarna runt garderoben verkade alla monokromt mörka medan gardinerna gick i pastellrosa.

En lätt knackning på dörren bröt tankarna.

'Anna?' hördes en dämpad mansröst utanför.

Flickan på sängen rörde sig lite, men sa inget.

'Ursäkta,' sa Göthe och trängde sig förbi de andra på sin väg mot dörren. 'Men vi var kanske klara här?'

'Mm,' hummade Hanneli och nickade.

Det kändes befängt att som ande viska runt människor, men samtidigt kom det så naturligt att dämpa sig bredvid en sovande person.

'Vi sticker tillbaka till skolan,' viskade Greta.

'Hej då,' mumlade Hanneli innan hon tog Gretas framsträckta hand.

Lars fattade de båda kvinnornas händer och de lämnade sovrummet tillsammans.

::::: ....

Klockan närmade sig sex på morgonen. Lars gick genom skolans tomma korridorer, för vilken gång i ordningen mindes han inte, fortfarande utan en skymt av Felix. Greta hade tagit med sig Hanneli för att ge henne en snabbkurs i tidshopp och annat som hörde andevärlden till. Lars hade gärna följt med, men någon var tvungen att vänta ifall Felix dök upp. Allt hade varit så mycket lättare om de bara kunnat skriva en lapp.

Kvinnorna hade dykt upp några gånger bara för att försvinna igen. För dem skulle natten gå i ett nafs, men Lars hade gott om tid att grubbla. Varför var knuttarna ute efter dem? Vad hade de gjort för att förtjäna klubbens vrede? Han ville inte tänka på vad MC-klubben gjorde mot Felix.

När Lars kom in i skolbyggnaden igen stod Greta och Hanneli utanför kafeterian. Det var skönt att äntligen se en annan varelse igen.

'Ingen Felix?' frågade Greta.

Lars skakade på huvudet.

'Då har de alltså tagit honom,' fortsatte hon och klappade Lars på axeln. 'Ingen fara, du ska se att vi får honom tillbaka.'

'Så Tarmvred kidnappar faktiskt andar?' frågade Hanneli.

'Om du har något de vill ha,' svarade Greta.

'Det är just det,' sa Lars. 'Vad vill de, varför är de ute efter oss?'

'Information. Kan ju inte vara något annat, för det är det enda vi har,' svarade Greta. 'Ibland ger de sig på folk bara för att jävlas, men de var för många för det.'

'Jag vill hjälpa till,' sa Hanneli, nu med ännu mer eftertryck än dagen innan.

'Jag trodde,' sa Lars och sneglade på Greta, 'jag trodde att du var fast här i skolan?'

'Vi har en plan för det,' log Greta. 'Har du sett till någon av lärarna?'

'Nej, varken levande eller döda.'

Som på beställning hördes ljudet av en dörr som öppnades och slog igen med en smäll. Kort efter

kom en man i övre medelåldern, klädd i flanellskjorta och hängselbyxor vars fickor putade av verktyg. Han hade ingen följeslagare med sig och visslade en Bellmanepistel så det ekade i de tomma korridorerna.

'Vaktis,' sa Hanneli kort.

'Perfekt!' Greta fick en fundersam rynka i pannan. 'Har han ingen följeslagare?'

'Jo, men han brukar komma senare.'

'Ännu bättre.'

'Vad ska ni göra?' frågade Lars oroligt.

'Häng med,' sa Greta och började gå mot vaktmästaren. 'Så får vi se om du kommer på det innan vi är framme.'

Lars kände sig lite utanför men följde trumpet efter. Greta rörde då och då lätt vid vaktmästaren för att guida honom i korridorerna. Efter några influeringar bytte han musikstil och började vissla på Inga sura äpplen att bita i.

'Det var inte jag,' mumlade Greta förläget. 'Inte med mening i alla fall.'

Hanneli såg oförstående ut och vände sig till Lars. 'En av Gretas?'

Lars nickade. 'Tredje singeln från första skivan.'

Vaktmästaren stannade framför altarskåpet. Han betraktade det, böjde sig fram och kvävde blockljusets låga med tumme och pekfinger. Svalnande stearin bildade små mössor på fingertopparna men han verkade inte bekommas av värmen. Förströtт rullade han ihop ljusmassan till en liten boll som han sprätte in i skåpet. Han såg ut att tänka samtidigt som han tog fram en blå tygnäsduk och snöt sig ljudligt. Sen gick han tillbaka samma väg de kommit.

Trion stod kvar vid skåpen och såg efter honom tills han försvann bakom ett hörn.

'Okej, ' sa Lars, 'vad händer nu?'

'Vänta och se,' sa Greta segervisst.

De lyssnade till vaktmästarens steg som blev allt svagare ju längre bort han kom. Alla ljud som levande skapade blev så mycket tydligare för Lars nu när han inte gav upphov till några själv. En dörr öppnades och stängdes, sen var stegen på väg tillbaka igen. Men den här gången ackompanjerades de av skramlet från en låg vagn, likt de byggvaruhus har för stora varor. Halva lastytan togs upp av ett likadant plåtskåp som de som stod längs väggarna. Bredvid låg skruvdragare och kofot som rasslade i takt med hjulens sång över de stenlagda golven.

Greta fullkomligt sken och Hanneli såg förväntansfull ut medan de tyst betraktade skådespelet. Vaktmästaren rörde sig utan brådska. Med skruvdragaren avlägsnade han två skruvar som hållit fast skåpet i väggen. Han försökte flytta det med handkraft, men var tvungen att ta till kofoten för att få skåpet att släppa från väggfärgen. Han ställde det åt sidan, petade med foten på den solida smutsen

som ramade in hålet innan han ställde dit det nya skåpet utan att bekymra sig om att rengöra. Fäst vid väggen smälte nykomlingen väl in bland sina kamrater, bortsett från att den saknade nummer och var avsevärt klarare i färgen. Det gamla skåpet lastades på vagnen och vaktmästaren skramlade iväg med ekipaget.

'Okej,' sa Hanneli förväntansfullt. 'Vad händer nu?'

'Nu väntar vi,' svarade Greta.

'Känner du någon skillnad?' frågade Lars.

'Svårt att säga.' Hanneli såg ut att tänka efter. 'Jag tror det. Men så här på morgonen brukar det vara som bäst, så det kanske bara är det.'

'Vad gör ni här?'

Karin, Urban och tre andra lärarspöken stod med ens bredvid dem.

'Var jag inte tydlig me-' fortsatte Karin, men tystnade när hon fick se Hanneli. Hon gav Lars en menande blick. 'Kan jag få tala med dig i enrum?'

Utan att vänta på svar gick hon iväg till ett angränsande uppehållsrum. Lars såg frågande på Greta som nickade. Hanneli tittade demonstrativt ned i golvet och ignorerade lärarandarnas existens. Lars följde efter Karin som otåligt stod och väntade på honom. Hon sköt upp glasögonen, men de gled ner på nästippen igen innan hon hunnit öppna munnen.

'För det första – ni kan inte bara komma och gå som ni vill här. Det är en skola, det finns regler. Och för det andra, vad gör ni med Hanneli?'

'Vi försöker hjälpa henne.'

'Hur då hjälpa?'

Karin kämpade med att hålla fast vid sin hårda fasad, men Lars tyckte sig uppfatta glimtar av oro och osäkerhet i hennes ögon.

'Hon har hållits fången i skolan. Annas känslor för henne, förstärkta av de andra ungdomarnas tankar, har bundit henne hit.'

'Jag var rädd för det.' Luften verkade gå ur Karin, som att hon för en stund sänkte sin sköld. Glasögonen fick hänga på nästippen. 'Vi har pratat om det här, om Hanneli, men inte vetat vad vi skulle ta oss till. Hon var svår att nå redan som levande. Problembarn sa vi förr i tiden. Sånt här brukar lösa sig, historiskt har det mest förvärrats om vi lagt oss i för mycket. Och hon var ju bara ett halvår från en egen följeslagare, jag hade aldrig trott att hon skulle...'

Karin tystnade och slog ena handen för ögonen vilket fick glasögonen att falla av och dingla från sitt snöre. Lars sa inget utan gav henne tid att samla sig.

'Vi var inte förberedda, något sådant hade inte hänt här tidigare. Vad har ni kunnat göra?'

'Vi pratade med henne.' Lars såg hur hårt orden tog och skyndade sig att fortsätta. 'Men jag har

förstått att hon har lite svårt för lärare.'

Karin nickade tyst.

'Sen var vi hemma hos Anna igår och försökte hjälpa henne, och nu fick vi vaktmästaren att ta bort det gamla skåpet.'

Karins ögon vidgades medan han pratade.

'Vad gjorde ni med Anna?'

'Vi hoppade hem till henne för att se hur läget var. Hon verkade ganska nere, så Greta hjälpte henne bearbeta sorgen.'

'Och föräldrarnas andar?'

'Kvinnan var skeptisk, men mannen – Göthe tror jag han hette – hjälpte oss.'

'Så Göthe var med?' Karin såg med ens lättad ut. 'Jag blev lite rädd att ni... ingripit på ett barn utan lov. För det är inte okej.'

Lars skakade snabbt på huvudet, han hade inte ens tänkt i de banorna.

'Vi har pratat om att ta upp det här med Annas familj,' fortsatte Karin. 'Vi har pratat om att slänga ut det gamla skåpet. Men det har bara blivit prat.'

'Ni var nog inte i den lättaste sitsen.'

'Jag hade önskat att ni kommit till mig först, men vi får hoppas att ni gjort nytta, både för Anna och Hanneli.'

Karins ansikte fick en varm ton, och sedan var det som att hennes rustning åter slöt sig runt henne. Glasögonen var åter på plats och med den blåa mappen i ett fast grepp under armen gick hon tillbaka ut i korridoren med Lars efter sig.

Urban stod och småpratade med Greta och såg ut att vara den ende som inte led av stämningen.

'Allt är under kontroll här,' sa Karin. 'Ni kan gå på era vanliga rundor.'

En lugnande våg gick genom lärarandarna och en efter en försvann de åt olika håll tills bara Urban och Karin stod kvar. Urban fick en kall blick från Karin men hans min gjorde klart att han inte tänkte röra sig ur fläcken.

'Hanneli,' sa Karin försiktigt och fick flickan att delvis lyfta blicken från golvet. 'Hanneli, jag vill bara säga att vi är medvetna om att vi inte skött det här så bra. Men du har ju inte gjort saken direkt lätt för oss, så...'

'...så det Karin försöker säga,' bröt Urban in, 'är förlåt.'

Karin såg mordiskt på Urban, men det bet inte heller på honom. Hanneli nickade och hummade något ohörbart som kunde varit ett okej.

Ytterdörren öppnades och korridoren började långsamt fyllas av morgontrötta ungdomar som gav de båda lärarandarna annat att tänka på, men de höll sig i närheten. Lars, Greta och Hanneli ställde

sig åt sidan och betraktade folkströmningen. Här och var kom följeslagare till lärare eller något av de äldre barnen, som ögnade trion skeptiskt. Ingen av dem sa något, men alla sökte Karins blick för att försäkra sig om att det stod rätt till. Så gott som alla, både levande och döda, reagerade på att Hannelis skåp var utbytt.

'Känns det någon skillnad nu?' frågade Greta.

'Jag tror det,' svarade Hanneli. 'Eller, snarare så känns det ingen skillnad mot i morse, och det brukade det göra. Det var så här dags det började slita och dra mig hit. Men nu vet jag inte. Det kanske känns lite ändå.'

'Lite kommer det alltid kännas,' sa Greta. 'Men det borde vara mer som en stilla önskan och inte ett krav.'

'Så du menar...' började Lars men tystnade när Anna klev in genom dörren.

Allas blickar vändes mot henne, men ingen ville låtsas om att de tittade. Hon såg lugn ut, utvilad. Hennes steg var lätta men bestämda när hon gick fram till ett av skåpen, tre dörrar från det nya, och öppnade det. Hon såg bort mot det nya skåpet och lät blicken vila i några sekunder innan hon hängde in sin väska, tog böcker och pennskrin innan hon stängde. Sen öppnade hon igen och tog ut ett halvfullt ljuspaket som hon slängde i papperskorgen innan hon gick iväg. Hanneli tittade efter Anna och såg ut att ha en klump i halsen.

'Hur är det?' frågade Lars försiktigt.

'Bra, tror jag,' svarade hon utan att ta blicken från Anna.

'Det tror jag också,' sa Greta.

Lars kom att tänka på Felix och han kände att han inte kunde vara still längre.

'Ska vi ta och bege oss?'

'Ja,' sa Hanneli och torkade sig under ögonen trots att det inte kunde kommit några tårar.

'Alltså,' sa Lars, 'jag förstår om du vill stanna nu när så mycket förändrats för dig och Anna.'

'Snacka skit,' sa Hanneli. 'Om jag är fri måste jag ut och röra på mig. Och finns det en chans att sätta dit Tarmvred vill jag vara med.'

'Okej,' sa Greta, 'men jag vet inte riktigt var vi ska börja leta.'

'Jag vet några ställen,' sa Hanneli med ett snett leende. 'Häng med.'

::::: .....

Det var tydligt att Gretas träning med Hanneli gett resultat, hoppet gick utan tvekan eller problem. Lars kände ett stygn av avundsjuka, att han inte fått sådan hjälp, men i samma stund skämdes han. Hanneli förtjänade allt stöd hon kunde få.

Nu stod de på gångbanan längsmed en bilväg. En bit bort korsade vägen ett järnvägsspår där ett passerande pendeltåg tvingade morgonstressiga bilar att ta en paus. Bredvid gångbanan var en skogsbacke och på andra sidan vägen låg utspridda industrifastigheter med höga stängsel. Lars sökte efter spår av MC-klubben, men kunde inte se några motorcyklar.

'Det här är inget tillhåll jag känner till,' sa Greta och såg sig om.

'Va?' Hanneli skrattade till. 'Klart jag inte hoppade oss direkt till målet. Då vet vi ju inte vad vi kunnat möta.'

Lars gav Greta en blick och fick en grimas tillbaka.

'Vi ska upp genom skogen,' fortsatte Hanneli. 'På andra sidan ligger en villa där mitt ex brukade köpa *shit*. Tänkte att det var ett bra ställe att börja, om det nu är som Greta berättade.'

'Och de är kopplade till MC-klubben?' frågade Lars.

'Tror inte det finns någon *business* i gråzonen som de inte är inblandade i. Men ja, det här är huvudkranen för alla smålangare på södra sidan, och senast jag var här var de under Tarmvreds vingar i alla fall.'

'Låter troligt,' nickade Greta.

'Och vad är planen?' frågade Lars. 'Knata fram till dörren och fråga om de kidnappat Felix?'

'Inte riktigt. Jag tänkte att för att få access måste vi komma in i organisationen på gräsrotsnivå liksom. Då kan vi få en känsla av var de håller honom. Om det är som Greta beskrev låter ju det som lågnivåjobb att hålla folk.'

'Så du vill att vi ska söka jobb hos dem? Vad har vi för ursäkt för det?'

'Att få en fix såklart. Och jag vet ju var stället ligger. Vi kan ju säga att vi möttes i plugget, det är

ju sant.'

'Låter som en bra plan,' sa Greta. 'Men jag är rädd att jag är lite för välkänd för att kunna följa med. Men jag ska göra lite efterforskningar på egen hand.'

Det hade varit tryggare att ha Greta med sig, men Lars insåg att det inte gick. Han försökte sätta ord på sina tankar, men det enda kom ut var oro över Felix.

'Vad tror ni de gör med honom? Vi vet ju vad de är kapabla till.'

'Vad det än är har de redan gjort det,' sa Greta med en sammanbiten röst. 'Nu har de nog honom på is tills de får tag i någon av oss.'

Hennes ord var lugnande när det gällde Felix öde, men ökade bara stressen när det gällde hans eget.

'Vad gör vi om de känner igen mig?' frågade Lars.

'Är det ens en handfull som sett dig ordentligt?' frågade Hanneli.

'Tänk bara på hur mycket folk de skickade efter oss när de tog Felix,' ska Greta. 'Det är många som jobbar för dem, en stor massa att försvinna i. Och ingen kommer leta efter dig där. Är du bara redo att dra om det hettar till är det lugnt.'

'Så det är ingen fara så länge jag är konstant beredd på att något ska hända?'

'Nu ska du inte vara sån,' sa Greta. 'Vi ses utanför skolgården klockan sex, okej?'

'Okej.'

Greta ställde sig i givakt och gjorde en honnörsliknande hälsning innan hon försvann.

'Ska vi komma iväg?' frågade Hanneli otåligt.

Tålamodet var ännu en sak hon hade gemensamt med Greta.

'*Lead the way.*'

De började gå längs en stig som ledde upp för backen, in bland träden.

'Ursäkta, 'sa Lars. 'Men hur vet du allt om... allt det här?'

'Mitt ex langade droger åt några äldre killar och då blev det naturligt att jag hjälpte till. Mest kurirjobb och så – vem tror att en tolvåring har heroin i ryggsäcken?'

Det lät helt overkligt för Lars som inte ens sett droger i verkligheten.

'Är inte det farligt och lite korkat?'

'Skitfarligt och skitkorkat. Men det kändes hur naturligt som helst när jag var mitt uppe i det.'

'Hur kom du ur det?'

'Som jag sa blev mitt ex blåst och åkte fast. Tror han hamnade på någon ungdomsanstalt i Skövde. Klippte banden där och då. Han var ju min koppling, utan honom var det lätt att bryta. Och så hade jag precis träffat Anna.'

Hanneli bet på en vältuggad nagel.

'Det låter ju bra,' sa Lars och duckade för en gren trots att han kunde ha passerat rakt igenom.

Han ville fråga hur det kom sig att hon var här, om nu hennes liv hade vänt, men det kändes allt för snokande.

'Det var bra,' fortsatte Hanneli som om hon hört hans tankar. 'Det var faktiskt jävligt bra. Men det var också fruktansvärt. Du vet, alla känslor till max liksom.'

'Mm,' ljög Lars och nickade. Han hade bara sett den sortens förhållande på avstånd. De konstanta växlingarna, passionen och tårarna om vart annat som varit så främmande för honom. Alla hans relationer hade varit högst pragmatiska – aldrig de euforiska topparna, men å andra sidan nästan aldrig på minus heller.

'Ingen hade älskat mer än vi och ingen hade hatat. Så kändes det i alla fall då. Nu vet jag inte. Det är så avlägset, som att det hände i ett annat liv. Vilket det ju gjorde.'

'Mm. Du verkar ju ganska stabil nu.'

Hanneli log.

'Jag antar att Anna minns de bra stunderna.'

En vitmålad suterrängvilla med lummig trädgård skymtade mellan träden. Tomten låg omgiven av skog i slutet på en återvändsgata. Men naturens grönska överglänstes av trädgårdens som såg orimligt välvårdad ut. Båda sidor om den välkrattade grusgången pryddes av välmående blommor och buskar. Rosor, schersmin, rododendron och en massa Lars inte hade en aning om.

'Är du säker på att det här är rätt ställe?' frågade han skeptiskt. 'Kanske har de flyttat verksamheten.'

'*Trust me*, det är här. Trädgården kallas den. Var sjukt viktigt att inte röra något och bara gå på gångarna om du ville få handla.'

Framsidan var tom på folk så de följde grusgången runt huset, där en stor gräsmatta bredde ut sig uppbruten av dignande fruktträd, bärbuskar och trädgårdsland. I andra änden stod en man i övre medelåldern och plockade hallon från en buske. Bredvid honom anden efter en kvinna med långt rödfärgat hår där några centimeters utväxt avslöjade den grå originalfärgen. Det såg idylliskt ut, som en reklamfilm. Lars hade svårt att tro att det fanns något knark här, men det var var väl meningen. Kvinnan såg upp på gästerna, delade upplevelsen av ännu ett hallon med mannen innan hon kom dem till mötes.

'Ja?' sa hon och fastnade med blicken på Hanneli. 'Dig känner jag igen. Jespers tjej? Ovanligt namn, börjar på H?'

'Hanneli. Och du är Margareta.'

Kvinnan log.

'Hanneli, så var det ja. Tråkigt det som hände Jesper, och tråkigt att du är avliden. Jag hoppas att

de inte har med varandra att göra.'

'Nej, jag har inte sett Jeppe på två år. Han fick skylla sig själv.'

'Det kan man kanske tycka. Så, vad för dig hit? Och vem är din vän?'

'Lars,' svarade Lars kort.

'Vi är på jakt efter upplevelser,' sa Hanneli, 'och jag tänkte att ni kunde hjälpa till med det.'

'Jag kommer ihåg när du var här,' fortsatte Margareta som om hon inte hört dem. 'Hur du älskade jordgubbarna och hallonen. Du var så söt, vi hade inte hjärta att stoppa dig. Hade det varit någon annan som försökt hade de åkt ur med huvudet före. Men jag gissar att det inte är bär ni är ute efter.'

'Nej. Det var fantastiska jordgubbar, men vi behöver mer. Den här känslobefriade tillvaron kan ju driva en till vansinne.'

Lars imponerades av hur uppriktig Hanneli lät. Det var till och med en liten del av honom som trodde henne, men han sköt de farhågorna åt sidan.

'Det finns ingen bot,' sa Margareta, 'men symtomen kan lindras. Fast det kostar och det är inte alla som klarar att betala priset.'

'Så mycket har vi fattat, men inte vart vi skulle vända oss.'

'Det finns inget här, men vi får besökare var och varannan dag som säkert kan hjälpa er. Ni kan vänta i trädgården, stå bara så jag kan se er.'

Lars och Hanneli nickade. Margareta verkade nöjd och återvände till mannens sida. Hon skyndade sig att lägga sin hand på hans rygg och båda såg ut att finna lugn, som om de få minuter de var från varandra varit en olidlig plåga. Lars och Hanneli gick längre in i trädgården och blev stående vid en stenmur med inbyggt vattenfall. Det rinnande vattnet och ett svagt surrande från pumpen var allt som hördes.

'Levde hon när du var här?' frågade Lars som började fundera på om det var god sed att beklaga någons död.

'Nej, hon dog för tio, femton år sedan. Men om du någon gång varit inne i huset skulle du också känna igen henne. Tror det hänger porträtt av henne i varje rum. Klasse och Maggan är legender. De växte upp som grönavågare på sjuttiotalet och började tidigt odla maja. Det ena ledde till det andra och sen mitten av åttiotalet är Trädgården ett av naven för droger i Stockholmsområdet.'

Lars ansikte måste avslöjat hans förvåning över informationsdumpen, för Hanneli fnissade till.

'Om du hänger med flummare får du höra samma historia ganska många gånger.'

'Hur kom det sig att du började med sådant här?'

'Jag vet inte. Trasiga människor dras till varandra, och den som inte passar in kommer fly på alla sätt som erbjuds. Jag skulle säkert kunna spela kort om dåliga hemförhållanden och frånvarande föräldrar, men jag är skeptisk till att jag hamnat bättre bara morsan varit nykter.'

Lars nickade, osäker på vad han skulle säga. Klasse hade nu lämnat hallonbusken och stod på knä i en rabatt, fortfarande med Maggan vid sin sida.

'Men du hade alltså blivit mördad?' Hanneli tittade frågande på honom.

Lars såg sig snabbt omkring, men det var ingen i närheten som kunde hört.

'Ja,' sa han diskret. 'De kidnappade Felix och fick mig att somna bakom ratten och köra av vägen.'

'Sjukt. Alltså, hela den här andegrejen är totalt sjuk, att det går runt döingar som *leechar* från de levande. Men att de döda har ihjäl folk är ju bara för mycket.'

En silverfärgad Audi svängde in på uppfarten och fick deras samtal att stanna av. Ut klev en välklädd ung man som gick med sprättiga steg längs grusgången. Med sig hade han anden efter en man med liknande utseende och stil. Följeslagaren hade i sin tur två kvinnliga andar som följde honom likt livvakter. Klasse reste sig mödosamt ur rabatten, borstade av sina jordiga händer på byxorna och gick den unge mannen till mötes med Maggan vid sin sida. Lars och Hanneli betraktade på behörigt avstånd när de levande och döda hälsade som affärsbekanta. Maggan vände sig till de båda kvinnliga andarna och pekade mot Lars och Hanneli. Kvinnorna såg på dem, samtalade sinsemellan och när hela gruppen började gå mot huset lösgjorde sig den ena av dem från resten och gick fram till Lars och Hanneli. Kvinnan, klädd i jeans och en pösig, vit skjorta, granskade dem uppifrån och ner.

'Så ni behöver en fix?' frågade hon med en retorisk klang i rösten. 'Och ni fattar vad det innebär?'

Hanneli hummade jakande och nickade. Lars sa inget utan sträckte på sig, korsade armarna och försökte anlägga ett nonchalant ansiktsuttryck utan något egentligt hopp att lyckas.

'Sussie,' sa kvinnan och höll fram handen mot Hanneli som fattade den.

Det började som ett handslag, men innan Hanneli hunnit säga klart sitt namn drogs hon mot Sussie i vad Lars antog var ett test av hennes styrka. Det tog ett ögonblick för Hanneli att finna sig, men innan hon tappade balansen lyckades hon få kontroll på situationen och drog utan problem tillbaka handslaget till sin sida. Sussie såg imponerad ut men sa inget. Hon lösgjorde handen och sträckte den istället mot Lars.

Beredd på vad som skulle komma fattade Lars självsäkert handen, men istället för att dra den till sig sköt Sussie bort honom, och tvingade honom att uppbringa all sin styrka för att inte åka bakåt.

'Lars,' sa han sammanbitet.

'Okej, vänta här.' Sussie tog ett steg och försvann.

Lars såg sig snopet om. 'Jag tror vi klarade första provet.'

'Mm. Tyckte du hon kändes stark?'

'Jag vet inte,' svarade Lars och skämdes över hur svag han var jämfört med Hanneli. 'Normalstark kanske?'

'Okej.'

'Vad tyckte du då?'

'Inte särskilt, om jag ska vara ärlig.'

'Hon kanske höll igen. Men det känner du nog bättre, du är ju mycket starkare än jag.'

'Det är fan tufft att det inte går att se på någon hur stark den är. Du måste in i närkamp för att veta, och då är det för sent. Kanske är vettigt som du sa att hålla igen lite.'

Den andra kvinnliga anden kom ut genom dörren till huset och såg sig om innan hon försvann in igen. Sen öppnades dörren och Klasse kom ut tillsammans med den unge mannen, följd av deras följeslagare och de båda kvinnorna. Den unge mannen hade en blomkruka med en gänglig gummiplanta. Han skakade Klasses hand och gick med raska steg fram till bilen och satte sig bakom ratten. Hans följeslagare gled in i bilens baksäte och fick sällskap av Sussies kollega. Sussie väntade till bilen kört iväg innan hon kom fram till Lars och Hanneli igen. Klasse återgick till sin rabatt medan Maggan betraktade de andra andarna.

'Okej,' sa Sussie och höll fram högerarmen. 'Ska ni med?'

Lars hade gärna frågat vart, men Hanneli greppade den framsträckta armen utan att tveka. Lars skyndade sig att göra det samma och med ens drog kvinnan iväg med dem.

::::: :....

När de kom fram möttes de av ett högt stängsel. Instinkten sa Lars att han var fångad, men efter någon sekund kom hans rationella tänkande ikapp och dämpade flyktkänslan. Det var ingen som höll i honom, han var fri att gå eller hoppa. De stod i en inhägnad gård med en barackliknande byggnad som ena kortsida – ett hunddagis. Tre ungdomar verkade utgöra personalen och höll uttråkat koll på ett tiotal levande hundar sprang runt mellan träd och lekhinder. Ett fåtal spökhundar var också där och kom nu mot Lars med en utforskande min. Sussie höll fram sin hand och den främsta spökhunden sniffade misstänksamt på den. Lars försökte hålla sig lugn och se oberörd ut, men var hela tiden redo att hoppa därifrån, medan han spanade efter Geggan och andra hot. Men han kunde inte låta bli att tänka på spökhundar. Kunde de känna dofter? Han själv kunde det ju inte, men hans ögon verkade det inte vara något fel på. Och hundar fick väl en stor del av sina intryck via nosen? Hade de en stympad tillvaro på den här sidan? Eller kunde de känna dofter av andar som spökena själva inte märkte? Gick Lars runt och luktade strumpa utan att veta om det?

Tankarna skingrades när en ande, klädd i Tarmvreds typiska skinnväst, med några korta kommandon fick spökhundarna att låta dem vara. Hade Lars haft en kropp hade han nog fått hjärtklappning, men nu kunde han lugnt konstatera att det inte var någon han kände igen. Mannen nickade igenkännande till Sussie och såg skeptiskt på Lars och Hanneli.

'*Fresh meat?*' frågade han och fick ett hummande medhåll från Sussie. 'Stumpen,' fortsatte han och räckte fram högerhanden till Lars.

Den här gången var Lars beredd på styrkeprovet, men glömde nästan att hålla tillbaka då det var något som inte stämde med mannens handslag. Det var först när Stumpen släppt hans hand och sträckte den till Hanneli som Lars såg att hans lillfinger var kapat vid den första leden. Var det en olyckshändelse, eller hade MC-klubben Yakuzatraditioner?

Stumpen verkade inte så stark, Lars hade nog kunnat ta honom om han verkligen försökt. Om inte Stumpen också hållit tillbaka vill säga. Hanneli borde i alla fall varit flera steg starkare än honom,

men inget i hans uppsyn avslöjade det. Vem av dem hade varit bäst på att dölja sin styrka?

'Treor,' sa Stumpen när han släppt Hanneli. 'Vill du ha det nu eller innestående?'

'Innestående,' svarade Sussie. 'Jag måste tillbaka, vill komma fram före bilen.'

En snabb blick från Sussie som verkade säga ”sabba inte mitt rykte” och sen var hon borta. Stumpen sträckte på sig och granskade intresserat Hanneli uppifrån och ner.

'Jaha, och vad kan vi göra för er?'

'Vi vill ha en fix,' sa Lars snabbt för att skifta fokus till sig själv.

'Okej,' sa Stumpen. 'Vad är de för sorts upplevelse ni söker?'

'Droger,' sa Lars. 'Inget annat.'

'Någon speciell typ, eller vad som än erbjuds?'

När Lars tvekade bröt Hanneli in.

'Så länge det inte är den risigaste skiten är vi öppna för det mesta.'

'Okej, det ska vi nog kunna ordna.'

'Vad,' började Lars och famlade efter ord. 'Vad... kostar det? Äh, du vet vad jag menar.'

'Det är enkelt. Gör ni som vi säger, så får ni det ni vill ha.'

'Och vad kan det vara? Fasthållning?'

'Vad. Vi. Än. Säger. Har ni problem med det?'

'Det är lugnt,' sa Hanneli.

'Bra. Kom med här.'

Lars och Hanneli följde efter Stumpen till kanten av hundgården. Utanför stängslet stod en kö på kanske ett dussin andar. Det var en brokig skara – allt från uteliggare till kostymtyper. Lars såg ingen han kände igen här heller, men minnet av föraktet han känt för kontorsgubben han slagits mot kom tillbaka. Han gjorde sitt bästa för att det inte skulle synas, men han kunde inte låta bli att döma de som stod i kön. De flesta såg uttråkat på hundarna som lekte på andra sidan stängslet. Någon höjde blicken när Stumpen närmade sig, men återgick till hundarna när det stod klart att han bara hade med sig fler till deras skara. Lars och Hanneli ställde sig lydigt sist i kön.

'Vi hör av oss om något dyker upp,' sa Stumpen och lämnade dem där.

De stod tysta och betraktade de lekande hundarna.

'Jaha,' sa Lars till slut. 'Då var vi här då.'

'Mm,' svarade Hanneli och buffade på mannen framför dem i kön. 'Ursäkta, brukar det här ta lång tid?'

Mannen, en spenslig karl i femtioårsåldern med tunnbågade glasögon och begynnande flint, vände sig irriterat om.

'Du, det kan ta ett bra tag,' sa han på bred östgötska. 'De hade ett bra drag igår, men nu verkar det

dött av.'

Hans blick fastnade på Hanneli. 'Är inte du lite ung för det här?'

'Skit i det du,' svarade hon.

Östgöten gav Lars en blick, som om han inte godkände dem, sen vände han demonstrativt ryggen till för att markera att det korta samtalet var över.

'Då antar jag att vi står här,' sa Lars.

Hanneli bet åter på sina naglar. Lars funderade på om andar kunde bita av delar av naglarna, eller växte de ut direkt? För de verkade ju inte kunna ändra sitt utseende. Diskret bet Lars på vänster lillfingernagel. Mellan tänderna verkade den tio gånger tjockare än han mindes det, och att använda munnen var som när bedövningen höll på att släppa efter ett tandläkarbesök. Lars kände hur han fick loss en flisa av nageln, men när han tittade på den var den fortfarande orörd, och han hade ingen nagelbit i munnen. Stackars den ande som blev ihågkommen med en sprucken nagel.

Den stillastående kön gjorde honom mer och mer stressad. Enda rörelsen var när en otålig kvinna längre fram klev ur kön och försvann, bara för att dyka upp igen en stund senare och trumpet ställa sig sist.

'Jag vet inte om det här var en så bra idé,' sa Hanneli och såg ner på sina fötter. 'Hade ju inte väntat mig att det skulle vara en jäkla kö.'

'Du ska se att det bara är i Sverige som det är så här välordnat,' sa Lars med ett leende. 'Och det är ju inte som att vi har några bättre idéer.'

De sista orden var plågsamma att yttra. Lars ville inte tänka på hur Felix hade det, det kändes som att de aldrig skulle hitta honom.

'Kan du inte berätta om vad som hände när du dog?' frågade Hanneli.

'Vad då? Vill du veta om bilolyckan?'

'Nej, när du blev spöke.'

Lars såg sig snabbt om ifall någon såg ut att tjuvlyssna och gav Hanneli en blick. Hon svarade med ett leende och en blinkning.

'Du vet,' fortsatte hon, 'jag hade ju ingen som mötte mig på den här sidan. Det var bara jag, såg inte något annat spöke på flera timmar. Inte förrän de hittade kroppen.'

'Det måste varit... fruktansvärt,' sa Lars och skämdes över sitt bristande ordval.

'Jag trodde jag blivit galen. Hur var det för dig?'

'Jag vaknade upp hemma i sängen,' sa Lars och valde sina ord noga. 'Och då stod min följeslagare och väntade på mig.'

'Okej, ja det hade ju varit trevligt.'

'Du kom inte hem?'

'Nej. Jag hade ett krypin i ett av vindsförråden på skolan där jag övernattade ibland, det var där jag hamnade.'

'Min följeslagare, hon sa att vi hamnar på en trygg plats för att själva dödsögonblicket är så skrämmande.'

'Okej, det låter väl vettigt antar jag. Synd bara att det var där jag...' Hon avslutade meningen med att göra en grimas och hänga huvudet på sned.

'*Shit.*' Lars famlade efter fler ord, men hittade inga.

'Som sagt, ingen höjdare. Men nu pratar vi om dig. Vad hände sen?'

'Till att börja med fick hon mig att fatta att jag var död. Sen tog hon med mig till olycksplatsen och efter det hem till mina föräldrar.'

'Vad sa dina föräldrar när de såg henne?'

'De är inte döda. Men mammas följeslagare sa inget för de träffades aldrig. Hon följde inte med in.'

'*Sneaky!* Och du anade inget oråd?'

'Tänkte inte på det då, hon sa att mina föräldrars följeslagare bara skulle skylla dödsfallet på henne.'

'Med viss rätt, så vitt vi vet var det hon som gjorde det. Sen då?'

'Jag försökte ta kontakt med min mamma, trösta henne, men det blev bara katastrof.'

'*Tell me about it.* Försökte det några gånger, men det gick bara inte.'

'Jag ville i alla fall inte vara där, så vi hoppade till mitt jobb.'

'Hur reagerade dina jobbarkompisars andar på att du var död?'

'Det var ingen som sa något, bara Lisa-Marias följeslagare hälsade på oss och beklagade sorgen.'

'Oss? Hälsade hon på er båda?'

'Ja.'

Samtidigt som han sa det var det som att något klickade till i hjärnan. Lisa-Marias ande hade hälsat på dem båda. Hon hade tilltalat Camilla med namn. Lisa-Marias följeslagare kände Camilla. Betydde det att de båda låg bakom hans död? Kunde det betyda något annat?

'Hallå?' Hannelis röst fick honom att vakna från tankarna.

'Va?'

'Jag sa, ska vi dra dit? Till ditt jobb alltså, och ställa henne mot väggen?'

'Ja. Nej. Vänta. Vi måste tänka färdigt först.'

'Vad är det att tänka på? Hon var inblandad, punkt slut.'

'Ja, förmodligen. Men vi vet inget om det bakomliggande.'

'Är du nån jäkla snut som behöver motiv och uppsåt innan du tänker lyfta ett finger?'

'Lite. Vi ska i alla fall inte hoppa iväg hur som helst, vi behöver prata igenom det här. Eller snarare, jag behöver sätta ord på mina tankar och det passar sig inte här."

Lars såg sig menande om. Även fast ingen verkade lyssna var de bokstavligen omgivna av andar som nog skulle sälja sin mormor för en fix.

'Som sagt,' sa Hanneli, 'jag är den första att erkänna att det här inte var en lysande idé.'

'Det var inget fel på idén, den var bara lite tidskrävande.'

'Vart hoppar vi?'

Lars såg på hennes framsträckta arm.

'Kan vi inte bara gå en sväng?'

Hanneli ryckte på axlarna och de lämnade kön, till kvinnan bakoms stora glädje. Efter att ha passerat en träddunge kom de ut på en radhusgata. Lars valde riktning på måfå och började gå.

'Okej, har du kommit på några motiv än?' frågade Hanneli.

'Jag vet inte. Det enda jag kan tänka mig är chefstjänsten.'

'Vad då för tjänst?'

'Min grupp på jobbet skulle delas i två och vi hade pratat om att jag skulle kunna vara aktuell att leda den nya. Men det var inget bestämt än.'

'Och det skulle vara nog att ha ihjäl dig för?' frågade Hanneli skeptiskt.

'Nej, jag tycker inte heller det låter rimligt, men jag kan inte komma på något annat som har med jobbet att göra.'

'Vem får gigget nu när du är ute ur bilden? Hon vars ande hälsade på er?'

'Jag vet inte. Kanske. Men är det nog att mörda för?'

'Betyder jobbet mer lön?'

'Kanske fem-, tiotusen mer i månaden?'

'Jag har hört om folk som dödats för mindre.'

Lars nickade.

'Om det här ska stämma,' sa han, 'måste Lisa-Maria vara övervägd till chefsjobbet och hennes ande ha en koppling till MC-klubben.'

'Bägge låter ganska lätta att banka ur följeslagaren.'

'Nej, jag tänker inte hoppa på någon utan att ha på fötterna. *Pun not intended*.'

'Vad ska vi göra då?'

'Prata med min chefs följeslagare.'

'Okej, vi börjar med honom då.'

'Vem?'

'Din chef.'

'Henne, chefen är en hon. Men ja, vi börjar med henne.'

::::: ::...

Klockan ovanför receptionen visade halv tre när de klev in på Svenska Ingenjörsbyråns huvudkontor. Fikadags. Hanneli visslade imponerat till när de kom in i ljusgården.

'Schyst takhöjd!'

'Vi ska tre våningar upp,' sa Lars och låtsades inte om stoltheten han fortfarande kände för arbetsplatsen.

Den här gången hoppade han lätt de tre planen och Hanneli följde obehindrat efter. Lars ledde dem längs glasräcket för att undvika fikarummet, och kom in bakvägen till det öppna kontorslandskapet. Som han hoppats var det tomt vid skrivborden bortsett från chefen som satt vid sin dator. Snett bakom henne stod en äldre, kvinnlig ande som var så uppslukad av skärmen att hon inte noterade dem. Lars kryssade fram mellan borden med Hanneli efter sig. På några armlängders avstånd harklade han sig för att få andens uppmärksamhet.

'Ursäkta,' sa han. 'Jag skulle behöva prata med dig.'

Andekvinnan såg upp, först irriterat men ansiktsuttrycket byttes snabbt när hon kände igen honom.

'Lars,' sa hon och kom emot dem. 'Jag beklagar verkligen att jag inte var här när du kom förbi, jag borde fattat att du skulle göra det. Ruth.'

Hon höll fram handen och Lars fattade den. Det var skönt med en hälsning som inte var ett styrkeprov.

'Jag hörde,' fortsatte hon och vände sig till Hanneli, 'att du hade en kvinna med dig istället för Felix, men på beskrivningen lät du äldre. Du kanske har yngrats?'

'Det var inte jag,' sa Hanneli. 'Var det någon av dem som såg henne som visste vem hon var?'

'Jaha. Nej, jag tror inte det. Och då har det pratats en del om det. Varför undrar ni?'

'Vi kommer till det,' sa Lars snabbt. 'Distributionsgruppen som ska bildas – visst var jag påtänkt att leda den?'

'Ja, jo, du var en av kandidaterna. Hurså?'

'Vem får jobbet nu?'

'Jag vet inte om jag vill diskutera det, processen har knappt börjat.'

'Vi struntar i processen, berätta bara vilka som tjänar på min död.'

'Vad då tjänar?'

'Det han försöker säga,' bröt Hanneli in, 'är att Felix blev kidnappad och en ande mördade Lars genom att få honom att köra av vägen, bara för att sen låtsas vara hans riktiga följeslagare.'

'Vi vet inte att det var hon som gjorde det,' sa Lars, 'men hon var åtminstone i lag med de skyldiga, för hon försökte avleda mig medan Felix var kidnappad. Och nu har de tagit honom igen.'

Ruths ögon vidgades mer och mer medan de pratade.

'Vilka är De? Vad har det att göra med någon här? Det var ju ingen som kände igen henne, hon den falska följeslagaren.'

'Då är det någon som ljuger, för det var en följeslagare här som hälsade på oss och kände henne vid namn.'

'Vem då? Ni förstår väl vilken anklagelse det här är?'

Lars suckade, han orkade inte lirka med informationen längre.

'Lisa-Marias följeslagare.'

'Eerika? Hon kände din falska följeslagare?'

'Ja. Kan du nu bara berätta om Lisa-Maria är kandidat till chefsrollen eller inte?'

'Det är hon.' Ruth suckade. 'Det var du, hon och Lilian som var påtänkta. Men nu sen du förolyckats...'

'Mördats,' sköt Hanneli in och fick Ruth att rycka till.

'Mö... ja. Efter det tackade Lilian nej.'

'Så det är bara Lisa-Maria kvar?'

'Just nu ja. Men det här måste vi reda ut, jag ska prata med Eerika.'

'Nej, hon får inte veta, inte än. Vi måste hitta mer bevis. Förhala processen, men låt ingen veta att du vet. Var bor Lisa-Maria?'

Ruth nickade och rörde lätt vid chefen som stannade upp innan hon fortsatte knappa på datorn. Ruth böjde sig fram och läste över hennes axel.

'Äppelbovägen fem i Bromma.'

Lars såg frågande på Hanneli som skakade på huvudet.

'Har du en karta?' frågade han.

Ruth rörde vid chefen igen och vinkade dem till sig. Chefen började pilla med sin telefon och brydde sig inte om datorn som visade en karta med Lisa-Marias adress markerad av en blå plupp.

'Okej,' sa Lars och försökte memorera kartan. 'Jag kan ta oss till Brommarondellen, men vi får gå därifrån.'

'Lugnt,' sa Hanneli.

Skrammel av koppar som ställdes i diskmaskin signalerade att kollegorna var på väg tillbaka från fikat. Lars höll fram armen till Hanneli som fattade den, och vände sig till Ruth.

'Inte ett ord,' sa han och tog ett steg innan hon hunnit svara.

Det tog nästan en timmes promenerande och skuttande över hustak innan Lars och Hanneli hittat fram till Lisa-Marias hus. Trots att han inte ens varit död i en vecka kändes det otroligt primitivt att ta sig fram i den fysiska världen istället för att bara hoppa direkt till målet. Det krävdes en hel del luftfärder för att förstå hur villagatorna hängde ihop. Tre gånger frågade de om hjälp, men ingen av de andarna hade kunnat leda dem rätt. Till slut nådde de ändå fram till rätt adress – en trevåningsvilla på en bergssluttning med gigantisk altan mot vattnet. Hanneli såg sig imponerat omkring.

'Och det bor bara en familj här?'

'Det ser ut så,' svarade Lars.

'*Shit,* bodde du också i ett sagoslott?'

'Nej, jag hade en tvåa.'

'Så alla är inte snorrika på ditt jobb?'

'Det tror jag inte. Inte så det märktes i alla fall.'

'*If you say so.* Ska vi kolla in kåken?'

'Lika bra. Men ta det försiktigt.'

De gick fram till ytterdörren och passerade in i huset. I hallen stannade de och lyssnade, inga ljud hördes. Lamporna var släckta och larmpanelen meddelade att den var aktiverad. De fortsatte in till ett stort vardagsrum, matsal eller kanske bibliotek beroende på vem du frågade, även om det i Lars värld var alldeles för lite böcker för att kunna kallas det sistnämnda. Möblerna var få men med design som utstrålade kostsam kvalité och det var sparsmakat med personliga detaljer. Tankarna gick till loungen på ett hotell. Att någon kunde bo så här var främmande för Lars, hans lägenhet hade snarast liknat en välfylld secondhandbutik i jämförelse. Han hade aldrig fått känslan att Lisa-Maria haft det så här bra ställt. Hon hade förstås varit bättre klädd än de andra Dressmaningenjörerna, men det var inte så svårt. Och privatekonomi var ett av de förbjudna samtalsämnena.

Spelade det någon roll frågade han sig, hade Lisa-Maria motiv att vara inblandad i hans död? Nej, inte Lisa-Maria – Eerika. Hon verkade vara typen som toppstyrde sin skyddsling. Men var hon en

mördare?

'Vilken jäkla kåk,' sa Hanneli. 'Bara det här våningsplanet är större än morsans lägenhet.'

'Än min med,' sa Lars. 'Har du sett något misstänkt? Vad är det vi letar efter egentligen?'

'Jag vet inte. Hon verkar inte vara typen som kör motorcykel. Men även om hon är kopplad till MC-klubben lär hon ju inte ha knark och skjutvapen framme.'

Hanneli hade en poäng i att bevisen förmodligen inte låg öppet som ett ofärdigt pussel med alla bitarna vända. Och de kunde ju varken öppna skåp eller rota i lådor.

Köket kändes lika kliniskt som vardagsrummet, alla ytor var avplockade och rentorkade. Det var svårt att tänka sig att någon ätit frukost där.

Andra våningen hade en intimare version av vardagsrummet på bottenvåningen, arrangerat kring en öppen spis, och tre små hotellika sovrum med sängar ingen såg ut att ha sovit i.

Översta våningen var den första där det faktiskt kändes som att någon bodde i huset. Ett sovrum, en välordnad *walk-in closet* och ett arbetsrum. Från alla videomöten kände Lars igen arbetsrummets fototapet föreställande Manhattan ur fågelperspektiv. Många var de gånger Lisa-Maria snörvlat sig igenom sina utläggningar – det spelade ingen roll hur sjuk hon varit, hon skulle prompt vara med på alla möten vad än chefen sa. Lars hade ofta slutat lyssna och istället fantiserat om att hoppa mellan hustaken i staden bakom henne. Nu när han stod där slog det honom att han som ande kunde sticka dit och hoppa hur mycket han ville.

Utanför webbkamerans synvinkel var rummet inte alls så kontorsstelt som han väntat sig. På väggen ovanför skrivbordet hängde en akustisk gitarr och en banjo, bredvid datorn stod två syntar och på en ledad arm satt en mikrofon med puffskydd. Lisa-Maria hade aldrig tagit del eller visat intresse när de pratat musik på fikarasterna, hon var den sista Lars hade trott ha en hemmastudio.

Hanneli stod vid fönstret och såg ut att ha förlorat sig i utsikten över vattnet.

'Vad säger du,' frågade Lars, 'ska vi stanna här och vänta på att hon kommer hem? För jag tror inte vi kommer hitta något.'

'Va? Nej, inte jag heller. Om du nu inte vill ta *fighten* på jobbet är det väl bäst att vi väntar här.'

'Jag tror a-' började Lars men tystnade när ett pipande började på nedervåningen.

Signalen tystnade, ytterdörren slogs igen och ljudet av klor på parkett tog vid. Lars såg på Hanneli som höll ett finger för munnen och pekade mot trappan. Lars nickade och började smyga nerför den. Hanneli hoppade vigt upp i taket och kröp ned längs trappans vägg på alla fyra. När Lars kom ner till bottenvåningen satt Hanneli i taket utanför köket och kikade in genom dörröppningen. Hon vinkade till honom att komma närmare. Lars höll några meters avstånd till väggen och tittade in. Mitt i köket stod två midjehöga, finlemmade hundar och slafsade i sig vatten från varsin rostfri skål medan en ung tjej, några år äldre än Hanneli, mätte upp torrfoder. Lars gjorde lite snabb matematik

och kom fram till att det troligtvis inte var en dotter till Lisa-Maria. Inte biologisk i alla fall. Och inget i huset hade sagt honom att det bodde en tonåring där, så förmodligen var det en hundvakt. Han utbytte en blick med Hanneli som gjorde en handsignal där hon pekade på sina ögon, höll upp två fingrar och sen pekade på hundarna. Lars rynkade ögonbrynen och såg frågande på henne. Vad var det för viktigt att hon såg två hundar? Hanneli upprepade signalen, men han fattade fortfarande inte. Hanneli såg frustrerat på honom och upprepade rörelserna långsamt och tydligt.

'Va?' sa Lars som tröttnat på charaderna. 'Jag fattar inte...'

Lars tystnade när anden efter en blond kvinna, några år äldre än han själv, klev ut genom dörröppningen. En ande han kände igen. Camilla.

'Vad...' sa båda i munnen på varandra och verkade lika chockade att se den andre.

Innan Lars hunnit reagera hade Hanneli hoppat ner från taket och kopplat grepp om Camilla.

'Förlåt om du inte förtjänar det här,' sa hon, 'men det är nog bäst att du stannar kvar. Är det här, vad hette hon? Eerika?'

'Nej,' svarade Lars. 'Det här är Camilla – hon som låtsades vara min följeslagare när jag dött.'

'Intressant,' sa Hanneli med ett stort leende.

'Vad är det här om?' frågade Camilla upprört.

Lars såg på henne uppifrån och ner. Var det här hans mördare?

'Gjorde du det, eller städade du bara upp efteråt?'

'Vad pratar du om?'

I köket började hundarna knastra i sig maten.

'Var det du som mördade mig?'

Camilla spärrade upp ögonen.

'Vad då mörda? Jag... jag bara hjälpte Eerika...'

'Hjälpte henne genom att mörda honom ja,' sa Hanneli som såg ut att njuta av att vara förhörsledare.

'Nej!' skrek Camilla förtvivlat till och såg ut som att hon skulle börja gråta.

'Det... det enda jag gjorde var att...' Camilla såg ut att försöka samla sig. 'Eerika kom till mig och frågade om jag kunde hjälpa en kollega till henne. Eller snarare hennes människas kollegas skyddsängel. Du fattar vad jag menar.'

'Vi fattar,' sa Lars och förvånades över lugnet i sin egen röst. 'Vad bad Felix dig om?'

'Vem? Jaha, nej han bad mig inte, jag träffade honom aldrig. Jag pratade bara med Eerika. Hon sa att han, Felix, kommit till henne och sagt att hans människa höll på med en massa saker och var utanför hans kontroll. Att du söp och slogs och hade varit nära att stryka med flera gånger. Han gjorde sitt bästa för att hålla efter dig, men skulle inte klara att ta emot dig på den här sidan om

något hände. Sa Eerika.'

'Och du tyckte inte det lät konstigt?'

'Jag vet inte, tänkte inte så mycket på det. Och jag hade inte så mycket val, Eerika sa att om Linda ville fortsätta ta hand om Buster och Keaton,' Camilla nickade mot köket, 'var det bäst att jag ställde upp. Hon älskar de hundarna och behöver verkligen pengarna. Körlektioner.'

'Så du menar att du inte hade något med mordet att göra?' frågade Hanneli.

'Vad är det för mord ni pratar om? Du var full och körde bilen av vägen.'

'Jag hade inte druckit en droppe. Det som hände var att min följeslagare blev kidnappad av ett MC-gäng och sen fick någon mig att somna bakom ratten och köra av vägen. Så du kanske förstår varför jag inte köper din historia rakt upp och ner.'

'Du skojar, det är väl ingen som... Menar du att Eerika... Varför då?'

'Vi var påtänkta för samma chefsjobb, Lisa-Maria, jag och en till. Och sen jag dött drog sig den tredje ur, så nu är Lisa-Maria enda kandidaten.'

'Ni måste tro mig, jag visste inget om det här.' Camilla såg vädjande på Lars.

'Vi måste ingenting,' svarade han kallt.

'Vad kan jag göra för att övertyga er?'

'Hjälp oss,' sa Hanneli. 'Berätta vad du vet.'

'Men jag vet ju inget! Inget mer än det jag redan sagt. Och vad kan jag göra, om det är som ni säger?'

'Om du talar sanning' sa Hanneli, 'har du gjort en *deal* med en mördare. Vad är det som säger att hon inte vill klippa de här lösa trådarna också? Hjälp oss, för Lindas skull.'

Hanneli vred sig så Camilla kunde se in i köket på tonåringen som satt på golvet mellan hundarna med en arm om vardera.

'Okej,' sa Camilla efter några sekunder.

Hanneli såg på Lars som skakade på huvudet.

'Jag vet inte,' sa han.

Han hade ingen aning om vad han skulle tro eller hur han skulle kunna avgöra vad som var sant eller inte.

'Vi tar med henne till Greta,' sa Hanneli med ett elakt leende. 'Hon kan få folk att prata.'

Camilla spärrade upp ögonen, men sa inget.

'Okej, sa Lars, 'det börjar ändå bli dags.'

Han la handen på Hannelis arm.

'Du kör.'

::::: :::..

Greta stod utanför skolans staket och betraktade en familj som rörde sig på den i övrigt tomma skolgården. De båda mammorna turades om att leka basket med en femåring och gå vida cirklar med en liggvagn. Deras följeslagare såg minst lika kära ut i varandra som de gjorde.

'Greta!' ropade Lars.

Hon ryckte till, vände sig om och såg förvånat på dem.

'Och vem har vi här då?' frågade hon och kom fram till dem.

'Camilla,' sa Lars med viss stolthet i rösten. 'Hon som låtsades vara min följeslagare när Felix var kidnappad.'

'Hittade ni henne hos Tarmvred?'

'Nej, jag och Hanneli pratade om vad som hände mig och då kom jag, hon – vi kom på att en av mina kollegors följeslagare hälsade på Camilla med namn när vi var där.'

'Intressant. Ja, det hade ju inte skadat att känna till. Lät ni kollegans följeslagare gå, eller smet den?'

'Vi har inte snackat med henne än. Jag ville inte gå efter henne utan att ha spanat först. Vi tog oss hem till hennes hus och sprang på Camilla där, hennes skyddsling är hundvakt till min gamla kollega.'

'På så vis. Det var alltså hon här som hade ihjäl dig?'

'Nej!' utbrast Camilla men tystnade då Hanneli hyschade henne.

Lars tog med sig Greta och gick en bit bort för att få prata ostört.

'Hon påstår att Eerika, min kollegas följeslagare, hade blivit ombedd av Felix att ta hand om mig på den här sidan om något hände.'

'Varför kunde han inte göra det själv?'

'Han hade sagt att jag söp och slogs och var helt okontrollerbar.'

'Ha!' utbrast Greta. 'Det lät ju troligt.'

Lars log åt Gretas analys, men samtidigt bet förolämpningen.

Greta höjde rösten så Camilla skulle höra.

'Gick du dubbelt med Felix fram till dödsfallet, eller hur la ni upp det?'

'Jag träffade aldrig Felix, och Lars hade jag bara sett på håll medan han levde.'

'Hur kunde du då veta var jag bodde?' frågade Lars. 'Var mina föräldrar bodde och var jag jobbade? Och hur kunde du hoppa oss till olycksplatsen om du inte varit med vid kraschen?'

'Eerika visade mig innan.'

'Visste hon var olyckan skulle ske i förväg?'

'Nej, det hade ju varit konstigt. Men det andra. Hon visade mig var du och dina föräldrar bodde, var du jobbade visste jag ju redan. Sen var jag på *stand by* varje kväll ifall något skulle hända. Det tog inte ens en vecka så var du förolyckad.'

'Mördad,' rättade Hanneli.

'Inte av mig!' sa Camilla snabbt. 'Jag vet inget om vad som hände innan. När Eerika hämtade mig låg redan bilen bredvid vägen, och det var klart att du inte skulle överleva. Jag är ledsen om jag var kort mot dig, men jag visste inget om det här.'

'Se mig i ögonen,' sa Greta och ställde sig nära Camilla. 'Var var du när du blev hämtad?'

'Jag var hemma med Linda. Hon satt vid datorn och pluggade kemi med några polare på *Hangouts*. Klockan var kvart i elva när Eerika hämtade mig.'

'Och du hade inget med mordet att göra? Visste inte ens att det skulle ske?'

'Nej.'

'Och vilken koppling har du till MC-klubben?'

'Vilken klubb? Jag känner inte ens någon som kör motorcykel.'

Greta tystnade i några sekunder.

'Jag tror hon talar sanning,' sa hon sen. 'I alla fall vad hon upplever som sant.'

'Så vad gör vi nu?' frågade Lars, som inte kände sig övertygad.

'Vet du när Lisa-Maria kommer hem?' frågade Hanneli.

'Det är torsdag,' sa Camilla långsamt, 'så klockan sju. Hon är och tränar först.'

'Då tycker jag vi sticker hem till henne och väntar,' sa Greta och höll frågande fram handen mot Lars och Hanneli.

'Du får gärna ta det,' sa Hanneli.

De båda kvinnorna greppade Lars arm och han tog ett steg.

Linda var kvar i den stora villan, sittande i soffan med benen uppdragna under sig. Buster och Keaton låg på mattan nedanför, tittande på ett teveprogram om hunddressyr. Camilla såg både ut att lugnas av att vara nära sin unga skyddsling igen, samtidigt som hon oroligt sneglade på de andra

andarna.

'Är det okej om jag...' frågade Camilla oavslutat och nickade mot Linda.

Hanneli som fortfarande höll henne i ett stadigt grepp såg frågande på Lars som svarade med en inbjudande gest. Snabbt rörde Camilla vid sin skyddsling och såg ut att slappna av efter kontakten. En liten del av Lars hade undrat om hon verkligen var Lindas följeslagare, men nu kändes det orimligt att hon kunde varit något annat.

'Jag tror du kan släppa henne,' sa Greta som verkat nå samma slutsats. 'Hon kommer inte lämna oss ensamma med sin skyddsling.'

Camilla skakade på huvudet och gav dem en vädjande blick som växlade till tacksamhet när Hanneli släppt taget. Camilla satte sig på soffans armstöd och betraktade Linda på samma sätt som tonåringen såg på de båda hundarna.

'Det var ingen dålig kåk det här,' sa Greta och såg sig om.

'Det sa jag med.' Hanneli log mot dem. 'Lars påstår att inte alla på hans jobb är så täta, men jag vet inte om jag tror på det.'

'Nej,' sa Lars, 'det här är inget du tjänar ihop till på en enkel ingenjörslön.'

'Gamla pengar,' sa Camilla så lågt att det varit lätt att bortse från det.

'Vad sa du?' frågade Greta.

'Gamla pengar. Lisa-Maria kommer från en gammal industrifamilj. Familjen Engehl var en av storspelarna på den tiden Sverige hade en fartygsindustri. Engehlska varven kanske ni hört talas om?'

Lars och Hanneli såg frågande på varandra, men Greta nickade igenkännande.

'Rädda varven,' mumlade hon nästan ohörbart.

'Men de sålde allt innan krisen,' fortsatte Camilla, 'och efter det har de bara lekt med sina pengar. Enghel Invest tror jag de heter.'

'Varför jobbar inte Lisa-Maria där då?' frågade Hanneli.

'För att hon inte vill? Jag vet inte, men jag tror inte affärer lockar henne.'

'Hon verkar ha sitt på det torra i alla fall,' sa Greta. 'Bor hon ensam här?'

'Nej, hennes man bor också här, men han är ofta borta på tjänsteresor. Sen har hon hundarna, men inga barn.'

'Och du sa att du inte visste något,' sa Hanneli glatt.

Camilla slog ned blicken som om hon ångrade att hon sagt för mycket.

Greta lät samtalet falla och vände sig till Lars.

'Så du är ingenjör alltså?' frågade hon retoriskt. 'Det ante mig, min pappa var också det. Jobbade på verket. Mamma med, det var där de träffades, men hon var bara ritbiträde. Tror det var det eller

sekreterare som var alternativen för kvinnor där på den tiden, men det är väl bättre nu?'

'Mycket bättre, men vi har en bit kvar.'

'Ja, jag var då inte lockad att fastna i den grottekvarnen i alla fall.'

'Ville dina föräldrar att du skulle börja på verket?'

'Det var det enda de kände till. Fast det var dötrist att sitta vid ritplankan och jag skulle aldrig klarat att vara någons sekreterare, med allt vad det kunde innebära. Men stenografikursen hade jag nytta av när jag skrev låttexter, så nått fick jag med mig i alla fall.'

'Men dina föräldrar stöttade sångkarriären?'

'Stöttade är ett starkt ord, de stod åtminstone inte i vägen. Men om den inte hade tagit fart som den gjorde hade de nog propsat på ett verksjobb tids nog. Inte för att det spelat någon roll, kräftan bryr sig inte om sysselsättning.'

'Du kanske fick några år till, som jag förstått det bolmades det ganska friskt på kontoren förr i tiden.'

'Sant, det kunde vara rena rama Lützen ibland. Pappa luktade alltid Chesterfield och mamma Philip Morris.'

Båda tystnade vid ljudet av ytterdörren som öppnades.

'Buster? Keaton? Mamma är hemma!' Lisa-Maria ropade från hallen och de båda hundarna sprang ut till henne.

Hanneli var snabbast att reagera och försvann genom vardagsrumsväggen mot hallen, men i samma stund Lars vände sig mot dörröppningen dök Eerika upp där. Hon gav till ett gällt skrik och försvann innan någon av dem hann fram till henne. Hanneli och Greta krockade nästan och såg snopet på varandra.

'Det gick ju sådär,' sa Hanneli och fick grymtande medhåll från Greta.

'Hon brukar inte var så här tidig,' urskuldade sig Camilla.

'Det är ingen fara,' ljög Lars som mest var irriterad att han låtit sig distraheras.

'Så vad gör vi nu då?' frågade Hanneli och följde Linda med blicken när hon gick ut i hallen.

Från vardagsrummet kunde de höra hur hon berättade för Lisa-Maria om hundarnas dag medan hon klädde på sig.

'Eerika kanske kommer tillbaka,' sa Lars hoppfullt utan att egentligen tro på det själv. 'Kanske var det bara chocken att se oss här som skrämde henne?'

'Föga troligt,' sa Greta. 'Om du ser en massa okända andar i ditt hem – inte lämnar du din skyddsling vind för våg. Hon stack för att vi inte skulle ta henne.'

'Tänkte bara att Eerika inte verka vara typen som lämnar sin skyddsling över huvud taget.'

'Vi kan ju stanna en stund,' sa Hanneli diplomatiskt, medan ytterdörren slog igen.

'Ursäkta,' sa Camilla, 'är det okej om jag drar? Linda har cykel och ni vet hur trafiken kan vara.'

'En minut,' svarade Hanneli och hennes ögon lyste upp. 'Hundarna, är de på hunddagis om dagarna?'

'Ja, hurså?' frågade Camilla.

'Där har vi kopplingen till Tarmvred.'

'Snyggt!' sa Greta uppskattande. 'Så här gör vi. Eerika gömmer sig säkert hos MC-klubben. Stanna kvar en stund om ni vill, men om hon inte kommer tillbaka så sticker ni till hunddagiset och letar efter henne där. Under tiden följer jag med Camilla tillbaka och ser var Linda bor ifall vi vill hitta dem igen. Vi ses här sen, okej?'

'Okej,' sa Lars, överraskad av en genomtänkt plan från Greta.

Hanneli nickade kort och Greta gjorde detsamma innan hon följde Camilla ut. Lisa-Maria kom in i vardagsrummet med sin datorväska i ena handen och en sushilåda i den andra. De båda hundarna återgick till sina platser på mattan framför teven. Hon ställde ner hämtmaten, plockade fram jobbdatorn och öppnade den, men pausade med fingret ovanför powerknappen. Sen stängde hon den igen, tog upp sushilådan och lät datorn ligga.

'Buster, Keaton, kom med!' ropade hon medan hon stängde av teven och försvann upp för trappan med hundarna efter sig.

Lars och Hanneli stod tysta och lyssnade till stegen som försvann två våningar upp. Efter en liten stund hördes ljudet av en akustisk gitarr som stämdes.

'Inte för att jag tror hon kommer tillbaka,' sa Hanneli. 'Eerika alltså, men ska vi gå upp och kolla till Lisa-Maria, så drar vi sen?'

'Låter bra,' sa Lars som var nyfiken på hur en musicerande Lisa-Maria såg ut.

Tillsammans gick de upp för trappan. Lisa-Maria satt tillbakalutad i sin kontorsstol med ena benet över det andra och gitarren vilande i knät. Hon plinkade till synes oplanerat på den men då och då stannade hon upp och antecknade på ett notpapper, tog en sushibit och fortsatte spela. Buster och Keaton låg vid hennes fötter och verkade njuta av mattes närvaro. Lars hade aldrig sett henne så avslappnad tidigare.

'Ska vi dra eller?' frågade Hanneli.

'Lika bra.'

Kön vid hunddagiset var lika lång som förut, men hade rört sig för den sure östgöten hade bara tre stycken framför sig. Ingenstans såg de Eerika.

'Vi ska inte ställa oss va?' frågade Hanneli och nickade mot kön.

'Känns inte så meningsfullt,' svarade Lars. 'Bättre då att titta runt lite.'

'Precis min tanke.'

De låtsades inte om kön utan gick över hundgården mot den låga byggnaden. Nu var det tomt på levande hundar, bara de tre spökhundarna var där. Hundarna kom emot dem, men var lätta att undvika med några höga hopp. Efter en serie balettlika skutt landade de till slut på taket till huset och lämnade spökhundarna gläfsande nedanför. Lars såg på Hanneli, men innan han hunnit säga något fattade hon hans hand och drog med honom genom taket, ner i huset.

De landade i ett fikarum med två runda bord som hade åtta, tio stolar kring sig. Det ena var tomt, men vid det andra satt två medlemmar från MC Tarmvred och åt varsin pizza direkt ur kartongerna. Vid dem stod två spökknuttar som samtalade medan de tog del av maten. Båda följeslagarna hade två livvaktsandar som stod snett bakom dem, men ingen av dem såg ut att tillhöra MC-klubben. Lars såg sig snabbt om, men kunde inte se Eerika här heller.

'Vad i...' började en av spökknuttarna, men Lars tänkte inte stanna och lyssna.

Han drog i Hannelis arm, vilket var som att försöka välta en fullvuxen tall, släppte taget och sprang genom väggen längre in i byggnaden. På andra sidan stod tomma hundburar på rad. Men ingen Eerika här heller. När han såg Hanneli komma ut ur väggen fortsatte han genom nästa.

Den här gången kom han in i ett garage där en levande medlem i Tarmvred höll på att meka med en stor Harley Davidson. Bredvid honom stod spökknutten som förmodligen var hans följeslagare och samtalade med Geggan. Lars började vända sig om, men mötte Geggans blick. Han kunde tydligt se hur knutten gick från förvåning till förvirring, igenkännande och slutligen ilska. De båda spökknuttarna från fikarummet kom in genom väggen bakom Lars, följda av sina livvakter, men Hanneli hade fortfarande inte dykt upp. Geggan utstötte ett morrande läte och slängde sig mot honom. Lars började ta ett steg därifrån, men kom av sig när Hanneli flög ner från taket, fångade upp Lars och Geggan under varsin arm och hoppade iväg med dem.

::::: ::::.

Lars och Geggan hängde horisontellt under Hannelis armar när de kom fram i Lisa-Marias vardagsrum. Hon släppte Lars på golvet och vände Geggan upprätt, hållande honom med ett polisgrepp. Lars reste sig snabbt och backade några steg. Glatt poppig musik strömmade från övervåningen och gav scenen ett surrealistiskt soundtrack.

'Vad i helvete...' började Geggan och försökte komma loss, men hyschades av Hanneli som inte gjorde någon ansats att släppa.

'Nu ska du vara tyst,' sa hon. 'I alla fall tills du blir tilltalad.'

'Varför tog du med honom?' utbrast Lars förbryllat.

'Det var min idé,' sa Greta som kom in från köket.

'Va?' Lars såg frågande på de båda kvinnorna.

'Det var plan B,' sa Hanneli, 'för vår infiltrering av hunddagiset. Eller plan A, beroende på hur du ser på det.'

'Varför fick inte jag veta?'

'För att du inte hade gillat det,' svarade Greta lugnt.

'Att kidnappa en av de här psykopaterna? Nej, det var jag inte särskilt pepp på.'

'Förlåt,' sa Hanneli. 'Om vi hade hittat något utan att du blivit igenkänd hade jag inte plockat honom. Greta trodde att vi snabbare skulle få svar på det här sättet.'

'Ni kommer inte få ett jävla skit från mig!' fräste Geggan.

'Geggan,' sa Greta lugnt. 'Vi väljer att prata med dig för att du har vett nog att inse när det är dags att ge upp. Var håller ni Felix? Var gömmer sig Eerika?'

'Inte ett jävla skit,' upprepade Geggan. 'Ni kan hålla mig så länge ni vill, jag kommer ändå inte snacka.'

'Det kan vi,' sa Greta och nickade. 'Vi kan turas om att hålla dig i flera år om det skulle vara så. Kanske i en sten. Hur skulle det då gå för er verksamhet, utan dig vid rodret?'

Geggan knep demonstrativt ihop munnen, men hans ögon såg inte lika säkra ut längre.

'Vi skulle också,' fortsatte Greta, 'kunna tipsa polisen om en viss trädgård.'

'Varför är ni ute efter oss?' frågade Geggan irriterat. 'Vad har vi gjort er? Är det något tillslag på gång? Är ni med snuten eller *Bullhorn Bikers*, eller vad?'

'Var håller ni Felix?' upprepade Greta utan att bry sig om hans fråga. 'Var gömmer sig Eerika?'

'Vilka är det du pratar om? Vad är ni ute efter?'

'Rättvisa,' sa Hanneli kort.

'Rättvisa?' Geggan såg frågande på dem. 'Är det någon privat hämndaktion? Jag tänkte när Greta var med... Alltså, vad som än hänt med era skyddslingar så är jag ledsen. Gjort är gjort, det var bara *business*.'

'Var. Håller. Ni. Felix?' envisades Greta. 'Var. Gömmer. Sig. Eerika?'

'Vi håller ingen Felix, vare sig levande eller död! Och jag känner inte till någon Eerika.'

'Ni tog Felix vid lokalen i Högdalen,' sa Lars. 'Varför anföll ni oss?

'Det var ju ni som började dyka upp överallt! Först på bordellen som snuten rädade, och sen i Ulvsunda och Högdalen. Hur tror ni vi reagerar på sånt? Och vi tog förresten ingen av er då.'

'Var är Eerika?' frågade Greta.

'Men jag säger ju det, jag känner inte någon Eerika.'

'Det behöver du inte,' sa Lars. 'Hon tog hjälp av er för att mörda mig.'

'*Woah*,' avbröt Geggan. 'Vi har inte mördat dig. Det skulle jag vetat.'

'Och det ska vi tro på?' frågade Hanneli cyniskt.

'Vid min mammas grav. Vi har haft ihjäl en del genom åren, det förnekar jag inte, men inte dig. För det var nyligen och häromkring va?'

Lars nickade.

'Helt ärligt, vi har inte haft ihjäl dig.'

'Men ni kidnappade min följeslagare så någon annan skulle få chansen.'

'Kidnappat din följeslagare? Nej, det skulle jag känt till. Jag hade inte sett dig innan bordellen. Annars hade jag väl reagerat, om vi haft något att göra med din död.'

Lars såg på Greta och Hanneli, och deras ögon sa det han själv tänkte. Det lät som om Geggan talade sanning.

'Vad har ni fått det ifrån, att vi skulle varit inblandade?' fortsatte spökknutten.

'Felix sa det,' mumlade Lars halvt för sig själv medan han försökte få rätsida på tankarna. 'Men han hade kanske blandat ihop er med nått annat MC-gäng.'

'Inte häromkring,' sa Geggan med stolthet i rösten. '*Bullhorn* försöker ta andelar, men de skulle aldrig... Den där Felix ni pratar om, hur ser han ut?'

'Kanske trettio, trettiofem. Skägg, medellängd. Lite utmärglat utseende.'

'Har han på sig en grällt blå, lite hawaiiaktig skjorta?'

'Mm,' svarade Lars och nickade.

'Den jäveln,' svor Geggan för sig själv och vände sig till Greta. 'Vilka köställen känner du till?'

'Köställen?' Greta såg upp i taket och räknade på fingrarna. 'Det är Pizzeria kalkon, hunddagiset, gamla Sverigehjälpen. Macken i Vällingby, ÅVC:n i Huddinge, och sen ha-'

'Tack, det räcker. Ta oss dit.'

'Vad?'

'Ta med oss dit. Om det är som jag tror... Ta oss dit så får vi se.'

'Se vad då? När vi går rakt i din fälla?' frågade Hanneli.

'Hur skulle jag kunnat gillrat en fälla? Tror ni jag planerade att bli tagen?'

'Ni har rutiner för det här, det vet jag,' sa Greta.

'Ja, jo, det har vi,' erkände Geggan. 'Men det handlar om skydd av medlemmar, inte för att fånga någon.'

'Jag vet inte...' sa Lars tvekande.

'Vad skulle jag kunna göra? Ni väljer vart vi åker och kan dra om det skulle börja osa katt.'

'Vad tycker ni?' frågade Greta och såg på Lars och Hanneli.

'Litar du på honom?' frågade Hanneli.

'Nej, men jag tror inte han ljuger. Och vi kommer nog inte längre här, kan lika gärna prova.'

'Vad har du för plan?' Lars såg frågande på Geggan. 'Du kallade Felix för den jäveln – vad menade du med det?'

'Jag tror jag vet vem ni pratar om, och jag har en aning om var han är.'

'Där ni håller honom menar du?'

'Nej, vi håller honom inte sa jag ju. Ta oss bara till köställena så får vi se. Börja i Söderort.'

'Okej?' frågade Greta.

Lars ryckte på axlarna.

'Visst, vi testar.'

'Jag tycker inte om det,' sa Hanneli, 'och jag kommer sticka med honom såg fort jag börjar ana att jag har rätt.'

Lars och Hanneli, fortfarande med ett grepp om Geggan, fattade Gretas händer och följde med henne.

För de levande såg nog återvinningscentralen ut som vilken som helst, men de två täta grupperna av andar utanför kontoret verkade allt annat än normalt. Varje grupp bestod av kanske ett dussin andar

likt pundarna i kön vid hunddagiset, men här stod de tätt kring anden efter en medlem från MC Tarmvred.

'Geggan!' utbrast den närmaste spökknutten. 'Vad, vad är det...'

'Käften!' röt Geggan. 'Ta det jävligt lugnt. *Stand down*. Det är ingen attack.'

'Men de håller ju i dig,' försökte spökknutten.

'Skit i det du, det är ingen attack säger jag.'

Geggan suckade och såg sig om.

'*Jesus*, det här kommer kosta oss multum. Ni ser ingen av de ni letar efter va?'

Osäkert började grupperna splittras så de enskilda andarna gick att se, men ingenstans såg Lars någon han kände igen.

'Nej,' svarade han och fick hummande medhåll från Greta och Hanneli.

'Okej,' sa Geggan, 'vi testar nästa ställe.'

'Vad ska vi göra?' frågade den nu oskyddade spökknutten.

'Inget,' svarade Geggan. 'Håll er passiva tills jag kommer tillbaka eller skickar någon. Okej?'

'Okej,' svarade spökknutten trumpet.

'Kom igen nu,' sa Geggan till Greta. 'Vi har inte tid att söla.'

Greta muttrade något ohörbart och tog ett steg.

Pizzeria Kalkon var en liten fristående byggnad vid Nynäsvägen. Genom stora fönster syntes de få borden gapa tomma, trots att ljusskyltarna skrek ut att de hade öppet. På andra sidan av huset syntes en kö av andar. Geggan gjorde en ansats att runda byggnaden, men grymtade till då Hannelis grepp hindrade honom att röra sig över huvud taget. Den unga anden log bakom hans rygg och tillsammans gick gruppen runt pizzerian.

I kön kände Lars direkt igen finnen som han slagits med på vattentornet, men innan han hunnit reagera på det såg han vem som stod bakom. Felix.

::::: :::::

Felix stod i mitten av pundarkön och verkade för upptagen av att titta på kvällshimlen för att notera de nyanlända. Lars hade föreställt sig många scenarier där de återsåg varandra, men det här var inte ett av dem. Jobbade Felix för Tarmvred? Var han en av de som gjorde vad som helst för en fix utan att bry sig om vilka han skadade? Lars försökte skaka bort tanken, ville inte tro på det.

'Vad gör du här?' frågade han och gick fram till Felix som förvånat såg på sin gamla skyddsling.

'Men ta honom då för satan!' skrek Geggan och försökte slita sig från Hannelis grepp.

Skräcken som blixtrade till i Felix ansikte fick Lars att skjuta fram handen och gripa tag i hans skjortärm. Det blåblommiga tyget var silkigt mellan fingrarna och knycklades motvilligt ihop i hans hand, som om det inte kunde vänta på att få veckla ut sig igen.

'Ta hit honom,' sa Geggan bestämt.

De andra i kön såg misstänksamt på dem och flera verkade vara på väg att säga något.

'Käften!' skrek Geggan preventivt. 'Det rör inte er. Så här går det om någon försöker blåsa oss.'

'Vad då blåsa,' stammade Felix. 'Jag har inte...'

'Käften sa jag!'

Geggan tystnade efter att Greta lagt en hand på hans axel.

'Nu tar vi det från början,' sa hon och spände ögonen i Felix. 'Du sa att MC Tarmvred kidnappade dig kvällen då Lars blev mördad.'

'Gjorde jag?' frågade Felix osäkert.

'Ja, det gjorde du,' sa Lars.

'Okej, jag kanske fick det att låta som att Tarmvred var inblandade, men det var innan jag visste att ni kände till dem.'

'Så det var en lögn?' frågade Lars.

'Det var en lögn!' ekade Geggan.

'Kanske inte?' svarade Felix undflyende.

'Ge dig nu,' sa Greta. 'Vi vet kopplingen till Eerika, vi har pratat med Camilla.'

'Har ni?' Felix såg förvånat på dem och skyndade sig att fortsätta. 'Allt var Eerikas fel, det var hennes idé. Jag sa nej, men hon vägrade lyssna. Hon... det var hon som dödade dig. Jag försökte stoppa henne, men hon var starkare. Jag vågade inte, jag var rädd...'

'Du var rädd?' spottade Geggan ur sig. 'Vet du vad du kostat oss, bara för att du var rädd? Vi kallar in över trehundra jävla mannar till ingen nytta. Hela bufferten blåst, det kommer ta månader att betala dem!'

Två spökknuttar med varsitt dussin pundare kring sig dök upp och såg sig förvirrat om. Geggan suckade frustrerat mellan sammanbitna tänder och sparkade till Felix så han nästan snurrade ett varv runt Lars arm. Hanneli lyfte lugnt upp Geggan i luften och höll honom bort från de andra. Trots att Felix inte haft något att sätta emot Geggans attack hade det inte krävts någon ansträngning för Lars att hålla honom kvar. Geggan var nog inte så stark som han utstrålade, MC-klubben var kanske mer beroende av sina pundare än Lars trott.

'Geggan!' utbrast den ene spökknutten. 'Vad är det som händer?'

'Ingenting! Det var ett jävla falsklarm, inget mer. Sprid det till alla. Och den här...' Geggan famlade efter ord och pekade på Felix. 'Den här grälla lilla lusen är portad från alla våra verksamheter.'

'Alla?' frågade spökknutten skeptiskt.

'Alla! Han ska inte ha nått, ingen-jävla-ting. Stick iväg nu så vi kommer ur den här skiten.'

'Är du okej?' frågade spökknutten försiktigt och sneglade på Hanneli som fortfarande höll fast Geggan.

'Ja, för i helvete, måste jag sparka iväg er? Dra nu!'

'Okej, okej,' muttrade spökknutten och de båda grupperna försvann igen.

'Det gäller er också!' skrek Geggan och stirrade på pundarkön.

Det tog bara några sekunder, sen var de ensamma vid den öde pizzerian.

'Är du färdig?' frågade Greta lugnt.

'Om jag bara kunde vrida nacken av...' muttrade Geggan och suckade ljudligt. 'Ja, jag är färdig.'

'Bra.' Greta gick fram till Felix. 'Nu tar vi det här en gång till, en sista gång. Vad var det som hände dig och Lars?'

'Okej,' sa Felix och slickade sig om läpparna. 'Det var Eerika. Hon... hon sa att det vore bäst om Lars tackade nej till chefsjobbet han skulle bli erbjuden. Jag vägrade, men när hon stod på sig sa jag att det skulle kosta. Annars skulle jag gå till Ruth med alltihop.'

'Ruth?' frågade Greta.

'Chefens följeslagare,' fyllde Lars i. 'Men du gjorde inte det?'

'Nej, Eerika backade efter det, så jag tänkte att det bara var en bluff. Men sen dök hon upp vid hamnkrogen och följde med i bilen. Hon höll fast mig, hon var så stark. Det... det var inget jag kunde göra.'

'Och Camilla?'

'Jag vet inte, jag såg henne aldrig. Eerika måste ha fixat det i förväg, hon höll mig fången tills det var över.'

'Så det hade inget med MC-klubben att göra?'

'Nej, jag hittade på det för att göra det trovärdigare.'

'Men varför sa du inget från början?'

Jag... jag skämdes. Skämdes över att vara så svag, att inte kunna skydda dig. Jag ville lägga det bakom oss, inte tänka på det. Men när ni började nysta i det var det för sent att säga något. Jag hoppades bara att det skulle rinna ut i sanden så vi kunde gå vidare.'

'På så vis,' sa Greta eftertänksamt. 'Jag tror vi behöver prata med Eerika.'

'Hade ni inte redan gjort det?' frågade Felix.

'Nej,' sa Lars. 'Men det är dags nu.'

'Äntligen,' sa Hanneli. 'Var tror du hon är?'

'Jag vet inte,' sa Lars. 'Om nu inte Tarmvred höll Felix, om de inte ens var inblandade, så gömmer hon sig nog inte hos dem.'

'Jag sa ju det,' sa Geggan triumferande.

'Hon håller sig nog bara borta,' sa Greta. 'Eller så gömmer hon sig hemma i någon garderob. Hon låter som *Bogeyman*-typen.'

'Vi behöver vittnen,' sa Lars. 'Vi tar henne på jobbet, Eerika skulle aldrig lämna Lisa-Maria ensam där. Och om hon drar kan vi i alla fall berätta för Ruth och de andra vad hon gjort.'

'Låter bra,' sa Greta och Hanneli i munnen på varandra och skrattade till.

Felix skruvade på sig men sa inget. Lars kom på att han fortfarande höll i sin forne följeslagare och släppte taget. Skjortärmen återgick med ens till sitt normala utseende utan spår efter hans fingrar.

'Vad gör vi med han här?' frågade Hanneli och och skakade lite lätt på Geggan som för att visa vem hon pratade om. 'Tar vi honom med oss?'

Greta korsade armarna på bröstet och la huvudet på sned.

'För en gångs skull verkar han och hans anhang inte inblandade. Jag vet inte om det ger något att ha honom med.'

'För en gångs skull...' muttrade Geggan men verkade inte motsätta sig.

Lars nickade instämmande.

'Det ökar ju inte direkt vår trovärdighet att släpa på en tungt kriminell.'

'Låt honom löpa,' sa Greta och vände sig till Geggan. 'På återseende.'

Hanneli släppte sitt grepp. Geggan sträckte på sig och rättade till kläderna, även fast det inte gjorde någon skillnad.

'Inte om jag ser er först,' sa han med ett svagt leende och försvann.

'Sen hade jag ingen större lust att visa honom var jag jobbade,' sa Lars. 'Om han nu inte redan visste.'

'Klokt,' sa Greta. 'Men vi gör nog säkrast att sticka innan han kommer tillbaka.'

'Ska vi ge Eerika natten att våndas, och hoppa direkt till morgonen?' frågade Hanneli.

'Lika bra.' Lars fattade de andras händer och tog ett steg.

De kom fram i kontorets fikarum lagom till niomackan. Både levande och döda trängdes sinsemellan för att få del av frallor och pålägg. Andarna såg förvånat på de nytillkomna.

'Lars?' Ruth började gå dem till mötes, men stannade halvvägs för att inte tappa kontakten med sin skyddsling. 'Och Felix – hade inte du blivit kidnappad?'

'Nej,' sa Lars innan Felix hann svara. 'Det var ett missförstånd. Är Eerika här?'

'Ja, hon är med Lisa-Maria.' Ruth pekade mot kontorslandskapet. 'Det var något mejl hon skulle bli klar med.'

Lars försökte bortse från allas blickar och lämnade fikarummet. Det öppna kontorslandskapet kändes främmande trots att det var mindre än en vecka sedan han arbetat där. Lisa-Maria satt ensam vid sitt skrivbord, Eerika syntes inte till någonstans.

'Märkligt,' sa Ruth som kom upp bredvid honom. 'Hon var här nyss.'

Lars ställde sig bakom Lisa-Maria och höll fram handen utan att röra vid henne.

'Eerika!' ropade han. 'Kom fram nu, vi vet att du är här. Du gör det bara värre för dig själv, Felix har berättat allt.'

'Han ljuger!'

Eerika tittade fram ur skåpet bredvid Lisa-Marias arbetsplats. Hanneli gjorde ett utfall mot henne, men innan hon hunnit fram var Eerika borta.

'Rör mig inte!' kom det från andra sidan rummet där hon nu stod. 'Och inte henne heller.'

'Okej,' sa Lars och drog tillbaka armen. 'Ingen ska röra någon.'

Han gav Hanneli en bestämd blick som fick henne att sucka och skaka på huvudet.

'Vi vill bara prata,' fortsatte han. 'Vi vill bara förstå.'

'Vad då förstå?' frågade Eerika och flackade med blicken i Ruths riktning. 'Ni trakasserar mig och Lisa-Maria, vad finns det att förstå med det?'

Bakom dem hörde Lars viskningar från kollegornas andar som följt efter, men han släppte inte Eerika med blicken.

'Ge dig nu,' sa han, 'vi vet vad...'

'Akta er!' avbröt Eerika och viftade med ena handen när Lisa-Maria gjorde en ansats att resa sig. 'Rör henne inte, släpp fram henne.'

Lars och de andra klev åt sidan så ingen av dem nuddade Lisa-Maria när hon gick mot fikarummet.

'Eerika,' sa Ruth med eftertryck i rösten. 'Är det sant som de säger, var du inblandad i Lars död?'

Eerika flackade med blicken och såg ut som hon skulle börja vibrera av obeslutsamhet.

'Ne... j... fa-an! Det var inte meningen att det skulle bli så här.'

'Inte meningen?' frågade Hanneli. 'Inte meningen att han skulle dö, eller att du skulle bli påkommen?'

'Ingetdera, både ock. Det var inte så här det var tänkt.'

'Och hur hade du tänkt att det skulle gått till?' frågade Lars.

'Att du bara tackade nej till tjänsten, så Lisa-Maria fick en liten skjuts i karriären.'

'Men när Felix vägrade så dödade du mig istället?'

'Va? Tror ni att jag har... Det var Felix som dödade dig!'

Lars öppnade munnen för att opponera sig, men i samma stund var det som att en hel hög nya pusselbitar dykt upp.

'Nej du, lilla gubben,' sa Greta. 'Du får allt stanna kvar här.'

Lars vände sig om och såg hur Greta höll tag i Felix arm.

'Det var inte jag,' sa Felix snabbt. 'Hon ljuger!'

'Det gör jag inte alls!'

'Eerika,' sa Greta lugnt. 'Jag tror det är bäst om du berättar allt som hände, från början.'

'Okej,' sa Eerika och samlade sig. 'Jag har inte dödat någon. Det hela började med att vi, jag och Felix, pratade om den nya gruppen som skulle bildas. Då kom det fram att både Lars och Lisa-Maria var kandidater till chefstjänsten. Så vi kom fram till att det vore onödigt att konkurrera, utan bättre om bara en sökte.'

'Pyttsan,' avbröt Felix. 'Du hotade med att gadda ihop alla de andra mot Lars om han fick tjänsten.'

Eerikas blick vandrade bland åskådarna, men ingenstans verkade hon finna det stöd hon sökte.

'Okej, jag kanske gick ut lite hårt, men det var din idé att döda honom.'

'Var det inte!'

'Det var det visst! Dagen efter vårt samtal kom Felix till mig med förslaget att ha ihjäl Lars. Jag blev såklart chockad av blotta tanken.'

Eerika log urskuldande mot Rut, men när Felix grymtade till skyndade hon sig att fortsätta.

'Jag visade det kanske inte utåt, men jag var chockad likväl. Att ens tänka tanken att ha ihjäl sin skyddsling.'

'Men ändå gick du med på förslaget?' påpekade Greta.

'Jag trodde väl inte att han skulle göra det.'

'Trots det drillade du Camilla att ta hand om Lars?'

'Om Felix nu gjorde det vore det ju dumt att förspilla chansen.'

'Felix.' Greta vände honom mot sig och såg in i hans ögon. 'Stämmer det hon säger?'

'Nej?' försökte Felix, men den lilla sturskhet han uppbådat smälte snabbt undan och han slog ner blicken.

'Tänkte väl det,' sa Greta och återgick till Eerika. 'Fortsätt. Hade han någon anledning?'

'Han sa att han var trött på Lars, att han ville börja om. En *fresh start*.'

'Vad hade jag gjort dig?' Lars såg på Felix.

'Du hade inte gjort någonting,' utbrast Felix, 'det var det som var problemet! Du hade blivit så förbannat tråkig de senaste åren, jag stod inte ut längre.'

'Och därför var du tvungen att döda mig?'

'Att bara lämna sin skyddsling ser inte bra ut,' sa Greta. 'Inte om han ville ha chans på en ny. Men om det hände en olycka...'

'Ingen skulle behöva få veta,' sa Felix. 'Jag ville bara få börja på ny kula. Vara ung och vild igen.'

'Ånej,' sa Eerika. 'Det räckte inte med att börja om, du skulle komma upp dig också. Hans pris var att jag skulle gå i god för honom till de finare rummen. Han skulle ha en skyddsling från societeten.'

'Du lovade att hjälpa mig, men när jag gjort mitt så blånekade du!'

'Vad skulle jag göra? Du är ett monster, det skulle aldrig gått.'

'Var det därför du kom tillbaka,' frågade Lars, 'för att ha en hållhake på henne?'

'Jag behövde några extra kort på hand. Det var ju aldrig meningen att du ens skulle få reda på det, än mindre börja gräva runt bland skiten.'

'Om jag påstår,' sa Greta, 'att det här inte är första gången du har haft ihjäl en skyddsling för att få börja om, vad säger du då?'

Felix muttrade något ohörbart med blicken i golvet. Ju mer Lars fick veta om sin gamle följeslagare, desto längre från honom kände han sig. Hur mycket av hans liv hade påverkats av Felix egoism?

'Vad vill du göra med honom?' frågade Greta.

'Inget,' suckade Lars. 'Det finns inget vi kan göra, och jag vill inte behöva se honom.'

'Det skulle inte skada att berätta för Skolstyrelsen om vad som hänt,' sa Greta. 'Så han inte

fördärvar fler liv. Och det finns en polis jag skulle vilja prata med.'

Lars ryckte på axlarna. Han ville inte tänka på Felix.

'Hon då?' frågade Hanneli stridslystet.

'Jag har ju inte gjort något!' utropade Eerika.

'Du har manipulerat en chefstillsättning,' sa Ruth med saklig kyla. 'Du har hotat dina medandar samt konspirerat mot och bidragit till en kollegas död. Det. Är. Verkligen. Något.'

'Och jag tror inte det är det enda du kommer hitta om du gräver lite djupare,' sa Greta med ett litet leende.

'Vi får väl se,' svarade Ruth sammanbitet.

Eerika såg ut att sjunka ihop där hon stod.

'Om inte annat,' sa Lars, 'tror jag det vore bra för Lisa-Maria om Eerika släppte lite på tyglarna. Låt henne leva det liv hon vill.'

'Jag ska verka för det,' sa Ruth. 'Det lovar jag.'

'Och vi kommer titta till henne,' sa Hanneli och log mot Eerika. 'Så det är bäst att du sköter dig.'

'Är vi klara här?' frågade Greta.

'Jag tror det,' svarade Lars som kände sig helt färdig.

'Lika bra att dra med honom till Skolstyrelsen direkt.'

'Alltså,' sa Lars, 'jag vet inte om jag fixar att vara i närheten av honom.'

'Det är lugnt,' sa Greta. 'Vi ordnar det.'

'Absolut,' sa Hanneli. 'Var ska vi ses?'

'Alltså,' sa Lars igen, samtidigt som en tanke började formuleras. 'Jag tror jag haft nog äventyr för ett tag. Och så vill jag inte stå i vägen för vad det nu är ni har tillsammans.'

Greta och Hanneli såg på varandra och log.

'Nu...' började Felix, men Greta tryckte in honom i väggen så det inte gick att höra vad han sa.

'Det är inte det att vi inte vill ha med dig...' började Hanneli trevande.

'...men det skulle inte skada att vi delar på oss,' fortsatte Greta. 'För allas bästa.'

'Var ska du ta vägen?' skyndade sig Hanneli att tillägga.

'Jag tänkte att det där med att ha en skyddsling nog skulle passa mig,' sa Lars långsamt. 'Och jag tänkte fråga om det var okej med dig ifall jag...'

Hanneli kastade sig om hans hals och gav honom en tät kram.

'Såklart! Ta hand om Anna åt mig, jag kan inte tänka mig någon bättre för henne.'

'Vi får se vad hon tycker,' sa Lars lättat. 'Och Karin. Men då vet ni var jag är om ni vill hälsa på.'

'Absolut!' Hanneli släppte taget och gav honom en puss på kinden. 'Mig slipper ni inte så lätt.'

Greta höll fram handen mot Lars, men den här gången var det bara för att skaka hans. Hon gav

honom ett leende, släppte taget och fattade Hannelis hand. Med blicken på den andra försvann de, och tog Felix med sig.

Det var vemodigt att se dem försvinna, men som Greta sagt var det nog bäst för alla. Lars behövde en nystart och lägga allt det här bakom sig. Och de skulle ses igen. Han ignorerade blickarna från Eerika och resten av kollegornas andar, nickade mot Ruth och tog ett steg till Enskedeskolan.

– F I N –